

INSPECTORATUL
ȘCOLAR
JUDEȚEAN
TELEORMAN

”Educația este ceea ce supraviețuiește după ce tot ce a fost învățat a fost uitat.”

Burrhus Frederic Skinner

CALEIDOSCOP DIDACTIC TELEORMĂNEAN

Publicație periodică a Casei Corpului Didactic Teleorman

SIMPOZION JUDEȚEAN

*„Acțiuni sustenabile de îmbunătățire a mediului educațional”
în cadrul proiectului ERASMUS+*

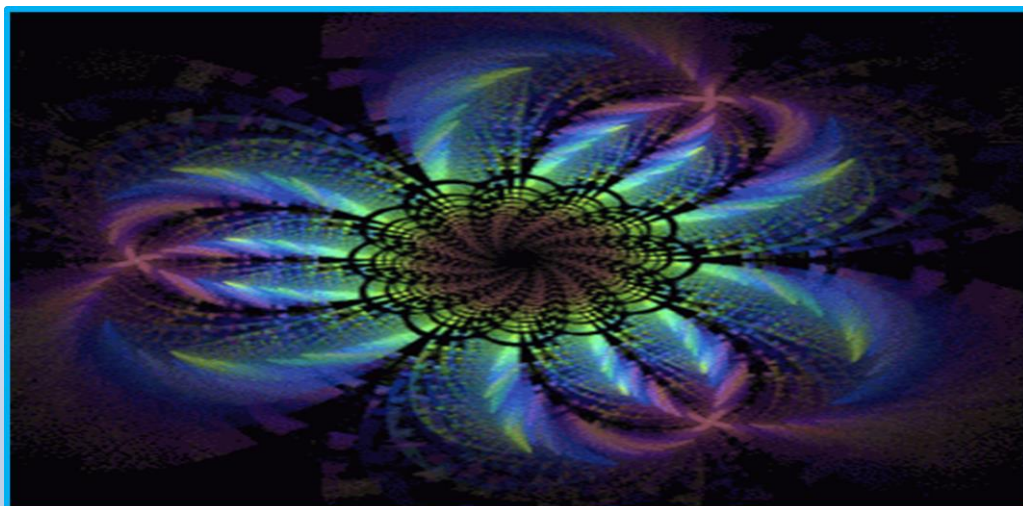
Ediție on-line

ISSN – 2558 – 8893

ISSN – L 2558-8893

Nr.24
Martie 2022

2022

CASA CORPULUI DIDACTIC TELEORMAN

Strada Carpati nr. 15; Alexandria, cod: 140059

☎TEL: 0247/315636; 📠FAX: 0347/407064

E-mail: ccd_tr@yahoo.com

Site: <http://ccd.isjtr.ro>

**Creativitate și inovare
didactică!**

CASA CORPULUI DIDACTIC TELEORMAN

propune cadrelor didactice și personalului didactic
auxiliar să-și facă cunoscută activitatea în
filele revistei noastre.

”ÎMPREUNĂ PENTRU UN NOU ÎNCEPUT!”

ECHIPA DE REDACȚIE A REVISTEI

CALEIDOSCOP DIDACTIC TELEORMĂNEAN

Director

Prof. Marinela IANA

Comitet științific:

Prof. dr. Valeria GHERGHE

Prof. dr. Ileana GURLUI

Prof. dr. Alexandra NEGREA

Redactor șef:

Prof. Marienla IANA

Colectivul de redacție:

Prof. metodist Ionuț BOLOG

Prof. metodist Nicoleta CRĂIȚĂ

Prof. metodist Ștefan Florin IANCU

Inf. Mariana POPA

Ec. Adina CONSTANTIN

Secretar Loredana COMAN

Tehnoredactare computerizată

Inf. Mariana POPA

Revista ***CALEIDOSCOP DIDACTIC TELEORMĂNEAN*** a fost editată conform
Regulamentului de organizare și funcționare a Casei Corpului Didactic, aprobat prin
Ordinul Ministrului Educației și Cercetării Nr. 4713 din 23.08.2010.

Responsabilitatea afirmațiilor conținute în materialele publicate revine în totalitate
autorilor.

Revista „Caleidoscop didactic teleormănean” a luat naștere din dorința de a populariza experiențele bune din domeniul educației, dând libertate educatorului să abordeze aspecte și teme din teoria educației, management, curriculum școlar, educație permanentă, consiliere și orientare.

Revista va acoperi dorința cadrelor didactice teleormănene interesate de promovarea unor lucrări metodice și științifice dar mai ales interesate de redobândirea imaginii școlii teleormănene în comunitate.

Educatorul, joacă rolul de model în comunitatea școlară și-și axează preocupările pentru realizarea de demersuri didactice adaptate și flexibile la nevoile beneficiarului direct „Măria sa Elevul”.

Diseminarea și popularizarea experiențelor personale și profesionale, rezultate la concursuri și olimpiade școlare îmbogățesc fondul generator de idei, de modele inovative și exemple de bune practici din sistemul de învățământ.

Revista se adresează tuturor specialiștilor în științele educației și în domenii conexe, personalului didactic și didactic auxiliar din învățământul preuniversitar, tuturor celor implicați în sistemul de învățământ din România.

Prof. Eliza Marinela Sotirescu

CUPRINS

SĂ FIM INSPIRAȚIE PENTRU VIITOR! ÎNDEMNUL ELEVILOR ȘCOLII GIMNAZIALE „MIHAI EMINESCU” ROȘIORI DE VEDE TRANSMIS CU AJUTORUL PROGRAMULUI ERASMUS+	Cristina Daniela Rădiță Unteșu Elvira Mihaela	5
PLANTELE ȘI PURIFICAREA AERULUI: CE TREBUIE SĂ ALEGI PENTRU O CASĂ SĂNĂTOASĂ	Piper Savu Cristiana	6
ECOLOGY SCHOOL	Zorica Milkova	7
EDUCAȚIE ECOLOGICĂ – CURRICULUM LA DECIZIA ȘCOLII	Săraru George	8
BENEFICIILE PLANTELOR DE INTERIOR	Aurelia Subțirelu	10
PLANTS AND PLANT MATERIALS FOR HEALTHY WORKING AND LIVING ENVIRONMENT	Natalija Milošević Jasmina Mihajlović Marko Piperac Mladen Jovanović	12
ÎNGRIJIREA FLORILOR DE CĂTRE COPII	Dinu Mariana Săndulescu Cristina	13
ACȚIUNI SUSTENABILE DE ÎMBUNĂTĂȚIRE A MEDIULUI EDUCAȚIONAL	Bria Daniela Georgeta	14
PROIECT EDUCAȚIONAL „SĂ OCROTIM PĂDUREA!”	Mitroi Maria	16
PROTECȚIA MEDIULUI – O PRIORITATE	Nistor Alina Valentina	18
UN MEDIU MAI CURAT PĂDUREA, OMUL ȘI NATURA	Catalan Florentina	19
ACȚIUNI SUSTENABILE DE ÎMBUNĂTĂȚIRE A MEDIULUI EDUCAȚIONAL	Pîrvan Adriana	21
OBSERVÂND NATURA, COPIII ÎNȚELEG LUMEA...	Al-Khemesy Camelia	23
ACȚIUNI SUSTENABILE DE ÎMBUNĂTĂȚIRE A MEDIULUI EDUCAȚIONAL	Almăjanu Adriana	25
ACTIUNI SUSTENABILE DE IMBUNATATIRE A MEDIULUI EDUCATIONAL	Cîrnaru Tanța Mirela	27
ACȚIUNI SUSTENABILE DE ÎMBUNĂTĂȚIRE A MEDIULUI EDUCAȚIONAL	Ciulei Lorela	28
SĂNĂTATEA NATURII ESTE ȘI SĂNĂTATEA NOASTRĂ	Cucu Mihaela	30
SĂNĂTATEA MEDIULUI-SĂNĂTATEA POPULAȚIE	Dobrică Iustina Teodora	32
PROTEJAREA MEDIULUI - URGENȚĂ PLANETARĂ	Dorilă Iulian	33
UN MEDIU CURAT, O VIAȚĂ SĂNĂTOASĂ!	Dorilă Petruța-Iuliana	35
PROIECT EDUCAȚIONAL „PROTEJÂND PĂDUREA, PROTEJÂM PĂMÂNTUL”	Dumitrescu Steliana	37
EXEMPLE DE BUNE PRACTICI ÎN EDUCAȚIA PENTRU PROTECȚIA MEDIULUI	Foamete Valentina	39
ROLUL CADRULUI DIDACTIC ÎN MODELAREA PERSONALITĂȚII COPILULUI PREȘCOLAR	Loncea Georgeta Monica	41

ASPECTE ALE EDUCAȚIEI ECOLOGICE	Hagiu Violeta Alina	43
ACȚIUNI SUSTENABILE DE ÎMBUNĂȚĂȚIRE A MEDIULUI EDUCAȚIONAL	Mărășoiu Ramona-Laura	44
PROIECT EDUCATIONAL ”OMUL – prietenul sau dusmanul naturii? ”	Orodel Liliana	46
IMPORTANȚA ACTIVITĂȚILOR EXTRAȘCOLARE PĂDUREA VEDEA-MEDIU DE VIAȚĂ	Popescu Ioana Georgiana	48
SĂNĂTATEA MEDIULUI ÎNSEAMNĂ SĂNĂTATEA NOASTRĂ	Șerban Suzana	49
MODALITĂȚI EFICIENTE DE ABORDAREA A EDUCAȚIEI ECOLOGICE PRIN DERULAREA PROIECTELOR INTERNAȚIONALE	Camelia Răcu	50
ENERGIA SOLARĂ	Călcîea Raluca	52
MEDIUL ÎNCONJURĂTOR	Stăvărache Gina	53
ANALIZA IMPACTULUI ÎNGRĂȘĂMINTELOR CHIMICE ASUPRA MEDIULUI ÎNCONJURĂTOR	Filip Viliuța	55
MEDIUL EDUCAȚIONAL AL ȘCOLII	Mitran Mariana	57
CUM POATE EDUCAȚIA SALVA PLANETA	Cristea Ionela	59
MĂSURI DE PROTECȚIE A MEDIULUI ÎNCONJURĂTOR	Rînja Iuliana	61
PROIECT EDUCATIONAL „PROTEJÂND PLANETA , NE PROTEJĂM VIITORUL !	Ivan Daniela	63
ȘCOALA VERDE	Opriș Mariana	66
EDUCAȚIA ECOLOGICĂ ȘI CREAREA UNUI MEDIU SĂNĂTOS DE LUCRU ÎN ȘCOLI	Costăchescu Lucia	68
BENEFICIILE PLANTELOR DE INTERIOR	Scarlat Liliana Cristina	70
NATURA – SURSĂ DE INSPIRAȚIE ÎN MUZICA ROMÂNEASCĂ	Predoi Petrică-Eugen	72
PROIECT EDUCATIONAL „PROTEJÂND PĂDUREA, PROTEJĂM PĂMÂNTUL”	Dumitrescu Steliana	75
ECOLOGIE SI GRIJA PENTRU MEDIU	Constantin Feri Pompilia Casu Nina Loredana	77
IPOSTAZE ALE PROFESORULUI ÎN DEMERSUL DIDACTIC	Neagu Silvia Mioara	78
ACȚIUNI SUSTENABILE DE ÎMBUNĂȚĂȚIRE A MEDIULUI EDUCAȚIONAL	Niculae Antonica- Constanța	80
CREAREA UNUI MEDIU EDUCAȚIONAL OPTIM	Fierăscu Petia	82
ACTIUNI SUSTENABILE PENTRU CONSTIENTIZAREA PROBLEMELOR DE MEDIU	Drăgoi Doina	83
EDUCAȚIA - FACTOR CHEIE ÎN PROCESUL DE DEZVOLTARE DURABILĂ	Bâră Sândica Niță Nicoleta	83
EDUCAȚIA ȘI SUSTENABILITATEA	Roată Marinela Brînzoi Adrian	85
PROTEJAREA MEDIULUI ÎNCONJURĂTOR	Bolog Ionuț	86

SĂ FIM INSPIRAȚIE PENTRU VIITOR!
ÎNDEMNUL ELEVILOR ȘCOLII GIMNAZIALE „MIHAI EMINESCU”
ROȘIORI DE VEDE TRANSMIS CU AJUTORUL PROGRAMULUI
ERASMUS+

Prof. Cristina Daniela Rădiță

Prof. Unteșu Elvira Mihaela

Școala Gimnazială „Mihai Eminescu” Roșiorii De Vede

Odată cu dezvoltarea industriei, poluarea aerului experimentată în fiecare an crește, iar calitatea aerului pe care îl respirăm scade. Mulți oameni mor din cauza poluării aerului în lume în fiecare an. Pentru a crește calitatea aerului pe care îl respirăm în spațiile interioare, pentru a reduce daunele cauzate de efectele negative ale mirosurilor, emanațiilor substanțelor de igienă utilizate și produselor tehnologice care apar, pentru a minimiza procesul de formare a multor boli, pentru a învăța generațiile viitoare să creeze zone mai locuibile. și să includă plante care cresc calitatea aerului în spațiile lor de locuit participăm și noi, alături de echipe din alte 4 țări la un frumos proiect Erasmus+ „Let Us Be a Breath For Future” .

Proiectul nostru Erasmus KA229 s-a desfășurat începând cu 2020, va dura până în 2023 și se bazează pe activitățile de curățare a aerului din casele noastre și din școala noastră cu ajutorul plantelor.

Am desfășurat activitățile lunare cu partenerii noștri de proiect prin intermediul eTwinning, mai ales că, o bună perioadă de timp, am desfășurat toate activitățile școlare și extrașcolare on-line, în contextul pandemiei de Covid.

Elevii noștri învață despre cultivarea, îngrijirea, relația și beneficiile plantelor care curăță aerul și vor căpăta conștientizarea folosirii unor plante speciale în spațiile lor de locuit. Sperăm să prevenim într-o oarecare măsură abandonul școlar sau dezinteresul pentru activitățile școlare și extrașcolare. Atunci când evenimentele și evenimentele sunt distribuite pe conturile de socializare, mulți oameni, sperăm noi, vor beneficia de aceste activități de diseminare și vor include plante în spațiile lor de locuit.

Să încurajăm, să creăm școli ECO cu micile noastre grădini botanice, să creștem experiențele de proiect ale școlilor noastre și să diversificăm învățarea în educația noastră este țelul tuturor partenerilor implicați: Hamdi Başaran Vocational and Technical Anatolian High School-Turcia, Agrupamento de Escolas de Vialonga - Portugalia, OOU „Toso Velkov Pepeto“-Kavadarci – Macedonia de Nord, Miroslav Antić, Niš, - Serbia, Școala Gimnazială „Mihai Eminescu” Roșiori de Vede - România.

Rezultate așteptate:

Atunci când evenimentele și evenimentele sunt distribuite pe conturile de socializare, mulți oameni vor beneficia de aceste activități de diseminare și vor include plante în spațiile lor de locuit. să încurajăm, să creăm școli ECO cu micile noastre grădini botanice, să creștem experiențele de proiect ale școlilor noastre și să diversificăm învățarea în educația noastră.

Prin proiectul nostru, elevii noștri vor primi informații care vor crește calitatea oxigenului în medii închise. După ce zonele interioare (săli de clasă, spații școlare, casele noastre etc.) sunt amenajate cu plantele specificate, va avea loc o expoziție de fotografii, se va aplica un chestionar participanților pentru a afla stadiul proiectului nostru care corespunde așteptărilor. , se va face o colecție din semințele noastre locale și în școlile noastre. Va fi creată

o mică grădină de permacultură. Pentru a atrage mai mulți elevi la proiectul nostru, din când în când în școlile noastre vor organiza în rândul elevilor prezentări, proiecții de documentare și concursuri de desene animate, sloganuri și pictură.

Sperăm să fim inspirație pentru comunitatea noastră, pentru a schimba ceva în comportamentul nostru, pentru a ne asigura un viitor!

PLANTELE ȘI PURIFICAREA AERULUI: CE TREBUIE SĂ ALEGI PENTRU O CASĂ SĂNĂTOASĂ

*Prof. Piper Savu Cristiana
Liceul Tehnologic „Virgil Madgearu” Roșiorii de Vede*

Cunoscut drept „sindromul clădirii bolnave”, fenomenul care face din clădirile izolate și dotate cu sisteme de climatizare un mediu favorabil pentru afecțiunile sistemului respirator este o sursă de disconfort deseori subestimată. Ajutorul tău ar putea veni din partea plantelor de apartament, care elimină toxinele, filtrează poluanții și eliberează oxigen în încăpere.

Ce surse de poluare se găsesc la interior

Dacă te confrunți des cu simptome precum dureri de cap, tuse seacă, mâncărimi ale pielii, greață sau amețeală, cauza acestora ar putea fi calitatea slabă a aerului din clădirea în care locuiești sau în care îți desfășori activitatea. Toxine precum benzenul, formaldehida sau tricloretilena sunt prezente în substanțele și în materialele sintetice de la interior, care elimină gaze reziduale. Potrivit unui [studiu NASA](#), majoritatea plantelor de apartament reglează nivelul umidității aerului și îmbunătățesc calitatea vieții.

Pe termen lung, expunerea la acești factori nocivi ne poate predispune la astm, alergii și tulburări autoimune. Pentru sănătatea ta și a celorlalți membri ai familiei, este foarte bine să contezi și pe avantajul conferit de plantele decorative, pe lângă folosirea unui [aspirator](#) performant ce îndepărtează praful, petele, murdăria lichidă și alergenii. Printre principalii factori care contribuie la poluarea din apartament se numără:

- vopselele folosite la zugrăvitul pereților și pentru colorarea obiectelor decorative;
- lacurile protectoare pentru lemn;
- ambalajele obiectelor și alimentelor;
- hainele din fibre sintetice;
- produsele cosmetice și de curățenie;
- materialele de papetărie tratate cu substanțe chimice.

Cum trebuie amplasate plantele într-o sală

Pentru ca atmosfera dintr-o clădire cu încăperi a căror înălțime ajunge la cca 2,5 metri să fie cu adevărat respirabilă, este ideal ca la fiecare 8 metri pătrați să fie prezentă câte o plantă. Astfel, într-un living obișnuit, pe care vrei să-l purifici de poluanți prin metode naturale, vei avea nevoie de două-trei plante. Cu cât suprafața frunzelor plantei este mai mare, cu atât mai rapidă va fi acțiunea acesteia asupra mediului în care sunt amplasate.

Care sunt beneficiile oferite de plante

O mare parte dintre plantele de apartament absorb dioxidul de carbon și eliberează în mediul ambiant rezerve noi de oxigen. Prin efectul de eliminare a substanțelor chimice din interior, plantele de apartament contribuie la ameliorarea simptomelor asociate tulburărilor de respirație și la prevenirea instalării diverselor boli. În cazul în care afecțiunile respiratorii sunt deja parte din viața ta, plantele sunt un bun adjuvant al produselor medicale, cum ar fi cele [pentru gestionarea astmului](#).

Ce plante purifică aerul în mod eficient

Dintre plantele disponibile în comerț, nu toate au și efecte benefice asupra climatului din casă. Printre cele care arată bine, dar au și acțiune de [curățare a aerului de poluanți](#), se numără:

Aloe vera; palmierul Areca; ficusul de cauciuc; palmierul de bambus; feriga Boston; arbustul veșnic verde chinezesc; cizma fericirii; curmalul pitic/pigmeu; iedera englezească; ficus Alii; gerbera; photosul auriu; trunchiul fericirii; feriga Kimberly; arborele Dragon; orhidea Molie;

crizantema; crinul Păcii; filodendronul; planta Șarpe;

Fitoterapia și curățarea aerului – cum funcționează?

Studii și teste NASA, efectuate la sfârșitul anilor 80, au descoperit puterea purificatoare a anumitor **plante de interior**, fie ele plante verzi sau plante cu flori. Prin fotosinteză aceste plante absorb din aer compusii volatili, monoxidul de carbon și alte substanțe nocive, le captează în rădăcini și eliberează, în schimb, oxigen.

Avantajele fitoterapiei (terapia cu plante) în spațiile de locuit și la birou:

- > îmbunătățirea calității aerului
- > creșterea umidității în spațiile cu aer uscat
- > confort psihic, datorită efectului dovedit al plantelor de reducere a oboselei și stresului.

ECOLOGY SCHOOL

Zorica Milkova

OOU Tosho Velkov - Pepeto

At The Ecology School, we study the relationships that all living organisms have with one another and with our shared environment. We explore ways that we, as humans, can build communities that sustain the very ecosystems that in turn sustain us.

We approach the science of ecology through wide-eyed, hands-on exploration of the ecosystems outside our door, making nature's lessons memorable with play, humor, and games, and applicable with real life models of sustainable farming and living.

Our programs are experiential, hands-on and fun. We immerse participants in complex ecosystems where our experienced educators use narrative, hands-on activities to illuminate the scientific relationships among organisms (including humans) and their environment. Our sustainable riverside campus is home to forest, fields, and a farm, which enable the practical study of biology, ecology, nature and human impact. Through our residential camps, workshops and community events, adults and children are invited to

become students of the world around them and inspired to new thinking about science, food, and the environment.

At The Ecology School, we believe that everyone should have a joyful relationship with science—one that deepens our understanding of the world around us. We approach the science of ecology through wide-eyed, hands-on exploration of the ecosystems outside our door, making nature’s lessons memorable with play, humor, and games, and applicable with real life models of sustainable farming and living.

Sustainability has always been integral to our mission. At The Ecology School, sustainability means living, learning, working and playing in ways that are restorative to the world around us. Our River Bend Farm campus rises to the “living building challenge” that asks for spaces to give more than they take from the environment around them. Our working farm, dormitory, kitchen and the *Poland Spring Education and Dining Commons* exceed every official green standard, modeling regenerative and self-sufficient ways to grow and prepare food, power our buildings, and utilize technology to minimize negative human impact on the ecosystems we inhabit. River Bend Farm opens our eyes to what’s possible, reimagining the future, now.

The Ecology School transforms how people think about science, food, the environment, and themselves through joyful, hands-on learning for all ages.

EDUCAȚIE ECOLOGICĂ – CURRICULUM LA DECIZIA ȘCOLII

*Prof.înv. primar Săraru George
Școala Gimnazială “Mihai Eminescu” Roșiorii de Vede*

În cadrul Conferinței de la Rio din anul 1992 s-a subliniat că educația în context școlar și extrașcolar reprezintă “mijlocul cel mai puternic, capabil să conducă la ameliorare și schimbări.” În prezent toate țările se preocupă de educația ecologică a cetățenilor lor. Devenită un domeniu global, ecologia s-a centrat pe obligația morală a oamenilor față de mediu, față de sine și față de urmași.

Educația ecologică contribuie la pregătirea elevilor pentru a face schimbări pozitive în viața lor, la prezentarea unor stiluri de viață sănătoase și a unui profil moral marcat atât de dezvoltarea unor valori în beneficiul lor, dar și al societății ca întreg, rezolvând problemele ecologice nu numai prin soluții tehnice, ci și prin intuirea și aprecierea corectă a relațiilor dintre om și natură.

La nivelul Uniunii Europene există legi în domeniul mediului care se aplică în toate statele membre. Politica de mediu în Uniunea Europeană se bazează pe următoarele principii:

- Precauție și prevenire
- Îndepărtarea sursei de poluare
- „Cel care poluează plătește”

Din păcate, Curriculum-ul Național pentru învățământul preuniversitar nu prevede în trunchiul comun o disciplină de sine stătătoare care să abordeze problematica deteriorării mediului și a modalităților de combatere a acestora.

Din acest motiv voi propune la nivelul ariei curriculare Matematică și științe discipline opționale (ex. „Comorile naturii” „Poluarea și protecția mediului”, „Surse de poluare în comunitatea locală”), care au ca obiectiv principal, dezvoltarea la elevi de atitudini investigative asupra realității și a unui comportament ecologic vizând grija și responsabilitatea față de calitatea mediului natural, cu implicații deosebite asupra sănătății. Aceste opționale au drept țintă toți elevii școlii din care fac parte, indiferent de nivelul de studiu deoarece temele propuse în conținutul tematic al disciplinelor sunt cu o adresabilitate foarte vastă.

Pornind de la statutul oarecum diferit al unei discipline opționale față de celelalte discipline din trunchiul comun, am optat pentru o abordare diferită a tematicii de studiu. Astfel, conștientă fiind că toate competențele de factură ecologică nu se pot realiza decât în mijlocul naturii, majoritatea temelor propuse vizează o strânsă legătură cu mediul înconjurător prin deplasarea efectivă în teren. În acest fel, elevii se confruntă direct cu problematica poluării, identifică mult mai ușor sursele de poluare și participă efectiv la acțiuni ce vizează o transformare conștientă a mediului prin așa-numita „ecologizare”. Dintre acțiunile desfășurate menționez:

- Deplasarea pe durata mai multor lecții consecutive pe diferite sectoare ale râului ce străbate orașul , pentru a identifica problemele concrete de poluare;
- Participarea la acțiuni de împădurire organizate de Ocolul Silvic la marginea orașului;
- Amenajarea și întreținerea spațiului verde din jurul școlii;
- Participarea la acțiuni de curățenie în parcurile orașului și în pădurile de la marginea acestuia;
- Deplasarea la rampa de gunoi a orașului pentru a identifica factorii contaminanți ai solului și ai apelor freatice;

În mod evident, pe parcursul anului școlar există limite impuse de condițiile naturale ce nu permit deplasarea în teren. În aceste condiții se pot realiza lecții foarte atractive în spațiul școlar, prin care elevii să învețe eficient fără a simți acel „stres” impus de o activitate didactică. Astfel, am desfășurat o serie de activități dintre care, cele mai apreciate de elevi au fost:

- Realizarea unui concurs de proiecte intitulat „Reabilitarea ecologică a școlii”
- Confectionarea unor obiecte din materiale refolosibile;
- Vizionarea unor filme ce prezintă probleme globale de poluare;
- Realizarea de către elevi a unor materiale de propagandă ecologică și jurizarea acestora de către ceilalți elevi ai școlii, neparticipanți la proiect.

În concluzie, pot afirma faptul că prezența disciplinelor opționale la nivelul sistemului de învățământ oferă oportunități deosebite pentru promovarea în rândul elevilor a unor teme de maximă importanță pentru viitor. Astfel, se găsește timpul fizic pentru a ne opri din viteza impusă de modernism și de a medita puțin la impasul creat de noi Vieții: constrângerea la care o supunem zi de zi prin activitatea noastră poluantă.

Bibliografie:

1. ARDELEAN, A., MOHAN, G., – „Ecologie și protecția mediului”, Editura Scaiul, București, 1993
2. ACATRINEI, G., – „Poluarea și protecția mediului”, Centrul de multiplicare al Universității A.I.Cuza, Iași, 1994;
3. IONESCU, A., SĂHLEANU, V., BINDU, C., – Protecția mediului înconjurător și educația ecologică”, Editura Ceres, București, 1989;

BENEFICIILE PLANTELOR DE INTERIOR

Prof. Aurelia Subțirelu

Școala Gimnazială „Mihai Eminescu”, Roșiori de Vede, Teleorman

Alege să decorezi interiorul locuinței cu plante de interior ornamentale care îți vor schimba în totalitate starea de spirit dând culoare casei! Totodată ele vor fi cele care își vor exercita efecte benefice de purificare a aerului, asigurându-ți un somn liniștit și o stare generală de bine. Plantele de interior pot fi de diverse forme, mărimi sau culori. Totuși puteți fi siguri că fiecare în parte vă va aduce o serie de beneficii!

Plantele decorative de interior vă inspiră în primul rând datorită coloritului spectaculos al florilor și frunzelor exprimând delicatețe, personalitate, eleganță. Totuși cea mai importantă proprietate a plantelor de apartament este aceea că ajută în procesul purificării aerului, prin eliminarea poluanților și a toxinelor. Trebuie amintit și că ele reușesc reglarea umidității din atmosferă. Alegând să aveți astfel de prietene în casa dumneavoastră nu va mai trebui să vă faceți griji pentru calitatea aerului pe care îl respirați!

Plantele de interior absorb dioxidul de carbon și eliberează în aer oxigenul atât de necesar vieții. Creșterea plantelor în locuința proprie contribuie la ameliorarea simptomelor tulburărilor de respirație și la prevenirea instalării diverselor boli. Totodată ele vor ajuta la scurtarea perioadei de convalescență în caz de boală și chiar la protejarea de undele electromagnetice emise de aparatură electronică și electrocasnică.

Dacă dorim să obținem beneficii maxime de la plantele noastre de interior trebuie să le creem condițiile necesare dezvoltării sănatoase. Lumina este esențială pentru plante, așadar le vom așeza în locuri în care suntem siguri că vor primi vizita regulată a soarelui. Îndepărtarea frunzelor uscate, schimbarea pământului sau menținerea temperaturii adecvate sunt alți factori importanți care le mențin vigoarea și care le fac să ne aducă beneficii nemăsurate.

Am învățat încă din școala generală că plantele transformă dioxidul de carbon în oxigen. Acesta este principalul motiv pentru care plantele sunt capabile să ne aducă beneficiile enumerate mai sus. Odată cu introducerea lor în habitat se va îmbunătăți calitatea aerului rezultând contracararea efectelor negative ale poluării aerului domestic precum durerile de cap, senzațiile de amețeală, greutatea de a respira.

O plantă prezentă în zona de lucru va diminua intensitatea efortului mental depus. Calitatea crescută a aerului expirat dar și frumusețea naturală a unei plante vă vor încărca bateriile și vor crește puterea de concentrare și a motivației eliberând creierul de stresul acumulat și acordându-i momente de pauză binemeritate. Plantele cu flori din birouri vor ajuta generarea de idei noi și la îmbunătățirea capacității de a rezolva probleme.

Dacă decideți să achiziționați o lavandă ca plantă de cameră, una dintre cele mai recunoscute plante pentru mireasma ei puternică, trebuie să știți că aroma acesteia reduce pulsul și tensiunea arterială și, în final, induce starea de somnolență. Lavanda are același efect asupra bebelușilor pe care îi liniștește, prelungindu-le

somnul. O altă plantă care ajută la îmbunătățirea somnului este gardenia. Aceasta se dovedește a fi la fel de eficientă în inducerea somnului precum somniferele.

Pe lângă faptul că ne aduce aer curat și că ne bucură simțul vizual sau olfactiv, o plantă de apartament poate fi folosită și intern pentru tratament într-o multitudine de afecțiuni, precum cele hepatice, anemii, ulcer sau imunitate scăzută. De notat, planta de interior va ajuta și la asimilarea nutrienților din hrană și din suplimentele alimentare.

Utilizând un aranjament de plante de interior în locuință vom garanta un plus de prospețime și aer curat în acest spațiu. S-a dovedit că puterea adusă de o singură plantă la ghiveci este atât de mare încât, în 24 de ore, ea poate filtra până la 57% din aerul dintr-o încăpere. Aerul curat va scădea frecvența durerilor de cap cauzate de respirarea unui aer închis, stătut.

Dacă aveți momente în care vă simțiți deprimat, taciturn și fără chef de viață este momentul să faceți un simplu pas pentru a vă schimba starea mentală. Achiziționarea unor plante de interior care să vă încânte prin coloritul florilor sau frunzelor vă va inspira și vă va ridica moralul. Nii prieteni se vor dezvolta alături de dumneavoastră și, fără a avea nevoie de atenție sporită, vor da frumusețe și personalitate spațiului.

Deși pare o afirmație lipsită de acoperire, există cercetări care au demonstrat eficiența plantelor de interior împotriva răcelii. Ele contribuie într-o mare proporție la vindecarea simptomelor răcelii datorită creșterii nivelului de umiditate din aer și reducerii particulelor de praf din locuință, elemente care influențau negativ starea noastră de sănătate.

Diferența majoră între o locuință cu plante și una lipsită de prezența acestora se poate simți din primul moment. Aerul greu, plin de dioxid de carbon, dintr-una, va influența negativ locatarul. Acesta se va simți tot timpul obosit, stresat și va avea o senzație de amețală și dureri de cap. În schimb, în cea de-a doua casă, veți simți imediat energia pozitivă adusă de plante atât din punct de vedere vizual cât și olfactiv. Parfumul lor îmbătător va induce o stare de bine și va feri pe oricine calcă pragul casei în cauză.

Printre plantele care ne încântă cu look-ul sau parfumul lor, prin uleiurile esențiale sau substanțele pe care le emană, amintim lavanda, orhideele, aloe vera, iasomia. Despre acestea și alte câteva vom afla mai multe în rândurile următoare.

Trebuie să știți că umiditatea ridicată din mediul de lucru sau de acasă poate duce la apariția infecțiilor fungice, în timp ce umiditatea scăzută favorizează infecțiile virale. Este demonstrat de studii, nivelul umidității din interiorul casei trebuie să se situeze peste valoarea de 40 %, altfel pot apărea o serie de probleme de sănătate. Aerul uscat poate fi combătut cu ajutorul unui umidificator, însă asta presupune costuri suplimentare, plus că nu veți obține seria de beneficii pe care o aduce prezența unei plante, un adevărat umidificator natural. Plantele de ghiveci se vor ocupa de toate problemele locuinței fără a solicita nimic în schimb.

Bibliografie:

- 1) Anastasiu Paulina, Plante de interior, Editura: M.A.S.T.
- 2) Larousse, Plante de interior – Enciclopedia Truffaut
- 3) <https://ro.wikipedia.org/wiki/Plant%C4%83>
- 4) <https://www.citygarden.ro/importanta-ghivecelor-in-dezvoltarea-sanatoasa-a-plantelor/>

PLANTS AND PLANT MATERIALS FOR HEALTHY WORKING AND LIVING ENVIRONMENT

Natalija Milošević

Jasmina Mihajlović

Marko Piperac

Mladen Jovanović

With the help of Milica Stojković Piperac, Phd.

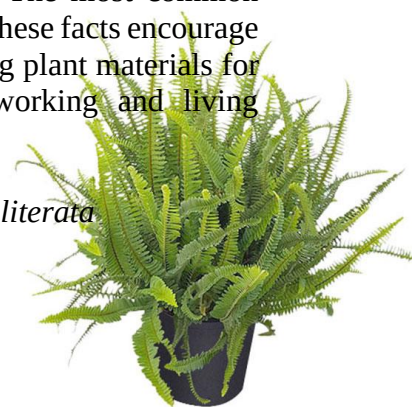
From Biology department, University of Niš

Primary school „Miroslav Antić“ Niš, Serbia

Air pollution has become an unavoidable part of human civilization, which is in accordance with a rapid growth of human population, industrialization and urbanization. This results in various problems in human health, such as ophthalmic, respiratory and cardiovascular diseases. Direct threat to the humanity are the both indoor and outdoor air pollutants. The common sources of outdoor air pollution are emissions caused by combustion processes from motor vehicles, solid fuel burning and industry. Indoor air quality is influenced by concentrations of outdoor air pollutants, indoor sources of pollution, characteristics of the building and the habits of the residents. In the last decades, polyvinyl chloride plastic (PVC) has become a major building material. PVC products can release heavy metals into the living environment. Metal stabilizers, particularly lead and cadmium, can be released from vinyl products. Significant quantities of lead have been found to be released from PVC windows. Moreover, formaldehyde is a common hazardous indoor air pollutant which recently raised public concerns due to its well-known carcinogenic effects on human. The most common sources of formaldehyde in working and living space is laminate floor. All these facts encourage the usage of natural materials for building working and living space. Using plant materials for the production of doors, windows and floors will ensure healthy working and living environment.

Chrysanthemum morifolium

Nephrolepis oblitterata

Due to the fact that indoor air pollution in urban environments has become a significant health concern, removing different chemical mixtures from indoor air merits serious consideration. Many experimental studies have investigated the effects of plants on reduction of indoor air pollutants, which consider the applicability of phytoremediation to provide healthy environment. Phytoremediation is an eco-friendly, cost-effective way to remove pollutants from environment. By now, many studies confirm the phytoremediation effect on particulate matters, such as NO_x, SO₂, formaldehyde, and benzene. For instance, *Chrysanthemum morifolium* displayed an excellent performance in removing benzene. Moreover, it is showed that the *Nephrolepis oblitterata*, fern species efficiently removed formaldehyde from the polluted air by 90%–100%, depending on the inlet concentrations, in a long time exposure.

Despite all these facts, the study on the applicability of phytoremediation still needs work for future technology promotion. Nevertheless, phytoremediation shows the great potential to improve indoor air quality. Furthermore, it is highly recommended to use natural materials in living and working space to ensure healthy environment.

Picture: courtesy of planterterra.com

ÎNGRIJIREA FLORILOR DE CĂTRE COPII

*Inspector școlar , Dinu Mariana
Prof.înv.primar, Săndulescu Cristina
Școala Gimnazială Mihai Eminescu –Rosiori de Vede,Teleorman*

*„Florile sunt simboluri frumoase ale naturii, care Dumnezeu ne arată cât de mult ne iubește.
“ (J.W. Goethe)*

Copiilor le place să sape în pământ, să planteze flori, să culeagă legume, să ronțăie boabe și să privească plantele de floarea-soarelui cum își îndreaptă tulpina către soare. Pentru a le stârni gustul plăcerii deosebite a grădinăritului, trebuie să le acordați micilor oameni de știință a naturii ocazia de a se apropia de natură și de a se distra în același timp. Experiențele senzoriale, ca de pildă mângâierea ierbii moi, mirosul florilor înmiresmate și observarea petalelor delicate, constituie momente de fericire adevărată. Este perfect dacă le dați voie micuților grădinari să facă unele treburi în grădină.

Cultivarea sau îngrijirea unor **plante** este o **activitate uimitoare** care se poate realiza împreună cu copiii. Pe lângă faptul că învață foarte mult din aceasta îndeletnicire (de la modul de nutriție al plantelor, creșterea dezvoltarea sau chiar înmulțirea) **întreținerea plantelor reprezintă o cale de a reduce timpul petrecut în fața ecranelor**. Mai mult decât atât, ei mențin literalmente o viață în cu propriile lor mâini. În același timp, este important de știut că

activitățile de grădinărit, chiar și la scară redusă, precum toaletarea și udare florilor la ghiveci, asigură o stare de bine generală, **îmbunătățesc calitatea vieții și reduc nivelul depresiei**, după cum reieșe din ultimele cercetări.

Când alegeți plantele, luați în considerare preferințele copiilor dumneavoastră. Dacă le place să vă ajute în bucătărie, încercați să creșteți căpșuni, roșii cherry sau ierburi aromatice. În cazul în care copilul iubește culorile și natura în general, puteți să îi oferiți să îngrijească plante cu flori, precum violete de Parma, hortensii, sau Kalanchoe. Indiferent dacă aveți o grădină mare, o curte spațioasă cu spațiu de joacă, ori doar o terasă sau balcon, pentru câteva ghivece cu plante va exista întotdeauna un mic loc. De la o anumită vârstă, chiar și camera copilului poate să găzduiască plantele preferate.

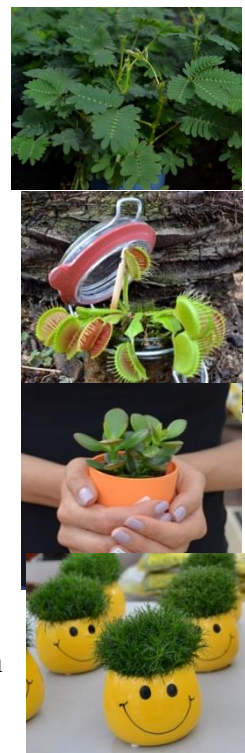
În continuare vă prezint câteva plante care sunt sigure (non-toxice) și ușor de îngrijit de către copii :

Mimosa pudica este una dintre cele mai atractive plante datorită sensibilității sale la atingere. Mișcarea plantei poartă numele de seismonastie și se explică prin prezența unor pulvine (umflături pline de lichid la baza frunzelor) ce își schimbă turgescența la apariția diferențelor de presiune între anumite zone ale plantei expulzând apa din țesut.

Plante carnivore. Probabil, cea mai cunoscută e **Dionaea muscipula** se mai numește popular Capcana lui Venus. O plantă carnivoră poate fi cadoul ideal pentru copii, deoarece aceștia au posibilitatea să interacționeze cu ea, însă Dionea impresionează pe oricine cu ușurință. Fiecare capcană are o durată de viață limitată, determinată în mare parte de numărul de închider la care este supusă.

Plante succulente și cactuși. În cazul în care doriți să achiziționați o plantă sau copilul își dorește plante, o plantă succulenta sau chiar un cactus sunt alegeri perfecte. Succulentele sunt versatile prin forme și culori fiind foarte ușor de întreținut, având nevoie de foarte puțină apă. înfloresc.

Deosebit de atractive sunt ghivecele simpatice cu **Sagina subulata**. Aceasta prezintă creștere mai lentă și necesită mai puțină apă decât iarba.

ACȚIUNI SUSTENABILE DE ÎMBUNĂTĂȚIRE A MEDIULUI EDUCAȚIONAL

*Profesor, Bria Daniela Georgeta
Școala Gimnazială „Mihai Eminescu”-Roșiori de Vede*

Schimbările climatice și degradarea mediului sunt probleme cu care ne confruntăm la nivel național și internațional. Schimbările climatice constituie provocări majore, care vor marca generațiile viitoare. Abordarea acestora trebuie să aibă în vedere schimbări radicale atât la nivel economic, cât și la nivel social. Educația este unul din pilonii îmbunătățirii răspunsului la schimbările climatice, prin schimbarea comportamentului uman, în vederea protejării naturii

și a resurselor. Este recunoscut faptul că educația pentru climă joacă un rol fundamental în adaptarea comportamentală și mentală a societății la schimbările climatice (Harrington, 2008).

Există un interes tot mai mare în rândul tinerilor din România pentru educația privind schimbările climatice și mediul și remarcăm o participare tot mai mare a acestora la acțiuni legate de prevenirea schimbărilor climatice. În plus, s-au luat angajamente pentru lărgirea accesului la educație pentru mediu și climă, prin participarea la acorduri internaționale (spre exemplu, Acordul de la Paris) și prin programe de guvernare recente. Totodată, au fost aduse modificări la Legea Educației Naționale pentru a include competențele de mediu în rândul competențelor-cheie din lege.

Lărgirea accesului la educația privind schimbările climatice și mediul trebuie să vizeze și reducerea inegalității în sistemul educațional. Elevii care frecventează școli de elită din București și din orașe mari au în prezent oportunități de a beneficia de educație privind schimbările climatice, multe unități școlare având deja module și programe educaționale pilot. Pe de altă parte, mediul rural poate oferi mai multe oportunități pentru activități în aer liber, în natură și elevii din acest mediu au în mod tradițional o expunere mai extinsă în viața de zi cu zi la mediul natural. Un program național de educație privind schimbările climatice și mediul trebuie să fie suficient de flexibil pentru a permite profesorilor și elevilor să utilizeze instrumente care le sunt la îndemână și să integreze avantajele competitive ale locației în care se află școala în actul educațional privind schimbările climatice și mediul.

Pentru a elabora și implementa un program educațional privind schimbările climatice și mediul de nivel înalt și racordat la realitățile actuale, este util să ne uităm la modele internaționale de bune practici. Acest subcapitol conține o analiză a inițiativelor legate de educația privind schimbările climatice, mediul și sustenabilitatea din diverse țări din Europa. Fără a fi exhaustivă, această evaluare a permis identificarea temelor revelante incluse în curriculum în alte state, elemente comune, exemple de bune practici, dar și lacune. Sunt concluzii relevante, iar în anexa acestui raport sunt prezentate mai pe larg câteva studii de caz din aceste țări. O primă remarcă este legată de denumirea și conceptele utilizate. Deși, în esență, obiectivele vizate sunt similare sau interconectate, terminologia este diferită de la un stat la altul. Dacă în unele țări vorbim explicit despre educație privind schimbările climatice, altele se referă la educația pentru mediu sau dezvoltare durabilă. Indiferent de denumire, educația privind schimbările climatice și mediul diferă foarte mult de la un stat la altul, însă tendința care se observă este o abordare holistică, orizontală și inclusivă a acestor teme. Cu excepția Italiei, unde educația despre schimbări climatice a fost inclusă drept materie separată, în toate celelalte țări analizate temele legate de schimbări climatice, mediu și sustenabilitate nu sunt comprimate într-un singur curs, ci sunt abordate orizontal, la diverse discipline. Astfel, în Spania, aceste teme sunt abordate la științe aplicate, geografie, geologie, etică, cultură științifică și științe ale mediului; în Germania la disciplinele umaniste - limba germană, limba engleză, filosofie, cât și la științe - geografie, chimie, biologie, informatică; în Marea Britanie la chimie, geografie etc.; în Danemarca la fizică, geografie și studii sociale; în Finlanda la studii de mediu, biologie, geografie, etică; în Norvegia la științe sociale, științe naturale, creștinism, religie și etică, artă 28/141 și lucru manual, studii de casă și consum, educație fizică și sănătate, limbă și lucru manual, studii de casă și consum, educație fizică și sănătate, limbă și literatură norvegiană, iar în Suedia la studii de casă și consum, biologie, chimie, energie și resurse naturale, geografie.

Dincolo de preocupările crescute pentru problemele de mediu și schimbări climatice în rândul tinerilor, trebuie să ținem cont și de preferințele acestora pentru instrumente digitale de recreere și educație. Prin urmare, educația privind schimbările climatice și mediul trebuie să utilizeze instrumentele digitale și să contribuie și la obiectivele de digitalizare a educației. Raportul propune un ecosistem digital pentru educația privind clima și mediul, care include

platforme digitale integrate și aplicații. Raportul propune o platformă web dedicată centralizării și accesibilizării resurselor cheie pentru elevi și profesori care sunt utile în educația privind schimbările climatice și mediul, precum și platforme care pot susține și stimula participarea elevilor la acțiuni dedicate protecției mediului. În cadrul platformei, se au în vedere cinci zone distincte de conținut:

a. O zonă dedicată evenimentelor sau acțiunilor de mediu întreprinse la nivel local sau național, unde fiecare școală/profesor se poate înscrie cu un grup de elevi;

b. O bibliotecă digitală care să centralizeze resurse educaționale deschise: exemple de proiecte de lecție, exerciții, prezentări și activități (detaliat pe arii tematice specifice), ghiduri pentru profesori și pentru elevi, chestionare, grile de verificare, link-uri spre filme documentare cu acces liber etc.;

c. O zonă dedicată surselor de finanțare pentru activități educaționale/ de conștientizare pe teme de climă și mediu, pentru cursuri pentru profesori, pentru creșterea gradului de sustenabilitate a școlilor și reducerea amprente de carbon;

d. O zonă în care se pot detalia oportunitățile de parteneriate, precum și o bază de date cu posibili parteneri, la nivelul unor unități de învățământ din țară și din afara ei;

e. Bazele de date cu locurile recomandate și actorii disponibili în vederea întreprinderii activităților în aer liber.

Material bibliografic:

1 Harrington, J. (2008). Misconceptions: Barriers to Improved Climate Literacy. *Physical Geography* 29 (6): 575– 584. doi:10.2747/0272-3646.29.6.575.

2. Administrația Prezidențială (2021). România Educată. <http://www.romaniaeducata.eu/wp-content/uploads/2021/07/RaportRomania-Educata-14-iulie-2021.pdf>

3. Benthin, R., Gellrich, A. (2017). Results from a representative population survey. *Proceedings of the Environmental Awareness in Germany 2016*. Federal Ministry for the Environment, Nature Conservation, Building and Nuclear Safety and Federal Environmental Agency. Public Relations

PROIECT EDUCAȚIONAL „Să ocrotim pădurea!”

Profesor ,Mitroi Maria

Scoala Gimnazială „, Mihai Eminescu”, Rosiori de Vede

ARGUMENT: Mediul înconjurător reprezintă un element esențial al existenței umane, fiind totodată rezultatul interferenței factorilor naturali fără de care viața nu ar fi posibilă, cu factorii generați prin folosirea inteligenței și creativității omului. Orice activitate a omului ar fi de neconceput în afara mediului înconjurător. Calitatea mediului, protejarea naturii reprezintă în zilele noastre o problemă majoră care trebuie gestionată cu multă atenție de către fiecare dintre noi. Școala este instituția care prin implicare, monitorizare și gestionare corectă a resurselor procedurale, umane, materiale, informaționale poate organiza campanii de sensibilizare a comunității, începând cu elevii de vârstă școlară mică, în legătură cu necesitatea protejării naturii și continuând cu implicarea unui număr mare de beneficiari, membri cunoscuți elevilor din familie: părinți, bunici, alte rude, prieteni etc.

SCOP: Informarea elevilor asupra urmărilor negative pe care activitatea umană o are asupra mediului înconjurător și implicarea conștientă în păstrarea unui mediu înconjurător sănătos . Conștientizarea elevilor asupra îndatoririlor pe care le au față de societate.

OBIECTIVE:

- informarea elevilor asupra ecosistemului pădurii;
- identificarea factorilor care poluează și distrug pădurea;
- găsirea unor modalități de reducere a gradului de poluare și distrugere a pădurii și a mediului, specifice copiilor;
- implicarea în activități de protejare și înfrumusețare a mediului înconjurător;
- conștientizarea ideii că pădurea reprezintă o valoare inestimabilă și că ea trebuie protejată și respectată

DURATA:1 an

GRUP TINTA: elevii claselor a V-a A, a V-a B, părinți

PARTENERI IMPLICATI: Comitetele de părinți ale claselor a VI-a A, a VI-a B Primăria, Clubul Copiilor.

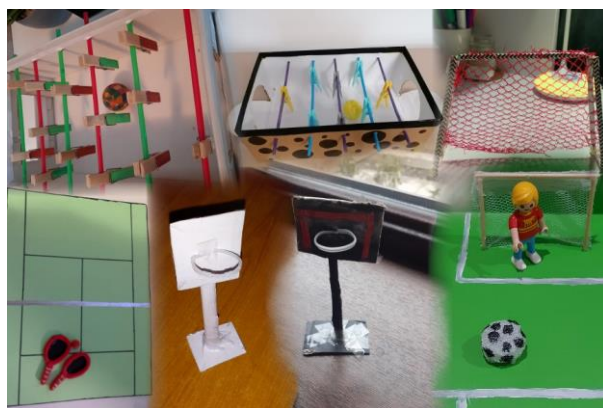
I. Etapa de documentare în clasă:

- identificarea pașilor de implementare a proiectului;
- stabilirea obiectivelor;
- crearea unui afiș reprezentativ;
- informarea elevilor, părinților cu privire la obiectivele proiectului;
- constituirea grupurilor țintă care se vor implica în realizarea activitatilor propuse;
- documentare/informare: cunoașterea pădurii;
- documentare/informare: ecosistemul pădurii;
- documentare/informare:importanța pădurii pentru viața noastră și a planetei
- documentare/informare:surse de poluare și de distrugere a pădurii
- realizarea unui portofoliu cu informațiile obținute

II.Etapa de lucru în teren

- Cunoașterea pădurii
- Ecosistemul pădurii
- Culorile pădurii
- Descrierea pădurii
- Utilizarea lemnului
- Reciclare

Elevii au realizat, din materiale reciclabile, lucrări practice pe diverse teme, atât la disciplina educație tehnologică și aplicații practice, cât și în cadrul proiectelor eTwinning în care sunt implicați.

PROTECȚIA MEDIULUI – O PRIORITATE

*Prof. înv. Primar, Nistor Alina Valentina
Școala Gimnazială "Mihai Eminescu", Roșiori de Vede*

Mediul înconjurător este elementul primordial al existenței umane. În alcătuirea mediului înconjurător intră o serie de elemente naturale: apă, aer, sol, climă, biosfera (împreună cu elementele create de om), iar rezultatul interferențelor dintre aceste elemente dau naștere mediului înconjurător. Felul în care aceste elemente interacționează între ele influențează în mod direct condițiile existențiale și posibilitățile de dezvoltare ale societății. Putem spune de altfel că, mediul înconjurător, prin complexitatea relațiilor dintre elementele din care este constituit, fie el naturale sau antropice, formează de fapt cadrul și condițiile de viață ale omului. Protejarea mediului trebuie să constituie o prioritate în preocupările noastre deoarece starea acestuia ne influențează în mod direct viața și sănătatea.

Societatea, de la începuturile ei și până în zilele noastre, s-a aflat permanent într-o continuă dezvoltare și transformare. Acest lucru a influențat în mod direct și schimbările survenite asupra mediului. Secolul XXI reprezintă perioada celor mai notabile descoperiri și transformări ale civilizației umane, dar și perioada celor mai importante schimbări în ceea ce privește evoluția mediului înconjurător. Dezvoltarea fără precedent într-un timp relativ scurt a tuturor ramurilor de activitate și explozia demografică au făcut ca resursele naturale regenerabile ale Terrei să nu mai fie suficiente pentru nevoile omenirii. Necesarul de materie primă și energie pentru producția de bunuri a crescut brusc iar exploatarea intensivă a resurselor naturale a început să scoată în evidență tot mai des faptul că avem deja de a face cu un dezechilibru ecologic.

Conceptul de protecție al mediului a apărut abia în ultimele decenii ca problemă a omenirii și reprezintă în primul rând un semnal de alarmă în ceea ce privește comportamentul omului față de natură. Omul trebuie să fie conștient de faptul că este principalul responsabil pentru schimbările survenite în ultima vreme asupra mediului înconjurător. Este suficient să ne gândim la câteva acțiuni ale omului care au influențat într-un mod negativ evoluția mediului înconjurător: defrișările, construcția de fabrici și uzine, dezvoltarea transporturilor și a orașelor, etc. Planeta pe care locuim funcționează ca un sistem iar degradările produse într-un loc pot avea urmări devastatoare nu numai asupra acelui loc ci și a existenței omului în acel loc. Tocmai de aceea, începutul acestui mileniu marchează și adoptarea unor măsuri radicale care au drept scop remedierea treptată a mediului. Deși previziunile par optimiste și datătoare de speranță se impune totuși tragerea unui semnal de alarmă legat de mediul înconjurător și implicit de existența și supraviețuirea omului pe planetă.

În ultima perioadă omul a atribuit o mai mare atenție analizei dezvoltării și schimbărilor care au apărut asupra mediului înconjurător căutând să cunoască și să înțeleagă cât mai bine complexitatea acestora. Astfel a început o campanie susținută de gestionare și folosire rațională a resurselor naturale existente. Totodată s-au luat măsuri de protejare a factorilor naturali prin adoptarea unor tehnologii de producție cu un grad de poluare cât mai redus și s-a urmărit o valorificare cât mai eficientă a substanțelor reziduale reutilizabile. Lupta împotriva poluării mediului nu trebuie să fie numai una individuală ci și una colectivă. În buna derulare a acestei activități colaborarea joacă un rol deosebit de important. Ocrotirea

mediului înconjurător este o responsabilitate imperială iar omul este acela în puterea căruia stă să ia cele mai bune și eficiente măsuri de prevenire și combatere a poluării mediului.

În România, protecția mediului înconjurător a devenit un subiect arzător atât pentru populație cât și pentru autorități. Agențiile aflate sub tutela Ministerului Mediului au o activitate susținută. România este membră a Agenției Europene de Mediu încă dinainte de a deveni membră a Uniunii Europene, acest aspect reprezentând o recunoaștere dar și o obligație pentru țara noastră. Principala organizație care se ocupă de această problemă în țara noastră este Agenția Națională pentru Protecția Mediului, ea reprezentând interfața de suport tehnic responsabilă cu coordonarea, reglementarea și implementarea în domeniul protecției mediului, acestea realizându-se cu suportul agențiilor județene și regionale pentru protecția mediului.

În concluzie, protejarea mediului stă în mâinile fiecărui om, fiind o obligație legală, încurajată de majoritatea statelor lumii, dar și una morală, față de generațiile care vor veni. Comportamentul față de natură nu rămâne fără urmări, orice persoană având de suferit dacă modul de viață ecologic nu devine unul obișnuit.

UN MEDIU MAI CURAT PĂDUREA, OMUL ȘI NATURA

*Prof. consilier Catalan Florentina,
Școala Gimnazială „Alexandru Depărașeanu”, Roșiorii de Vede, Jud. Teleorman*

Odinioară, când omul era culegător de plante și de fructe și apoi vânător, agresivitatea lui asupra naturii era redusă, lipsindu-i mijloacele necesare de degradare sau distrugere. Mai târziu, devenind producător de unelte mai perfecționate și consumator de materii prime, omul și-a extins intervențiile asupra naturii.

Relațiile dintre pădure și om s-au desfășurat sub diverse aspecte, între armonie și confruntare, uneori pline de dramatism, alteori complexe, de durată sau benefice.

Astfel, pe parcursul a lungi perioade omul a reușit să realizeze cu ajutorul lemnului importante invenții ca: descoperirea focului, construirea adăposturilor, a roatei, luntrei și corabiei, cultivarea plantelor etc. De aceea, cu multă iscusință și perseverență populațiile străvechi au dezvoltat treptat civilizații ale lemnului, adaptate condițiilor aspre ale mediului.

Printre primele documente despre pădure, înregistrate de istorie, sunt scrierile regelui Gilgamech al Mesopotamiei, care dezvăluie sacrificarea „primului pădurar”, apărător al pădurilor de cedru din Liban, o simbolică premergătoare despăduririlor din zona Mării Mediterane.

Mitologiile greacă și romană, considerau pădurile ca element supranatural, loc de adăpost a vânatului și a altor viețuitoare. Așa s-a născut mirifica legendă a vestalei Rhea Silvia, mama celor doi copii Romulus și Remus, fruct al dragostei cu zeul Marte, ascunși de păstorul Faustulus în pădurea Latium și alăptați de o lupoaică, transformată ulterior într-o glorioasă emblemă a Imperiului Roman. În acest context, Titus Livius povestește cum Romulus, devenit rege al Romei, fondează un azil în pădurea Capitoliului, unde erau primiți și ocrotiți săracii Cetății, un „memento mori” al primei etape din viața acestui tânăr rege, răătăcit odinioară printre viețuitoarele pădurii.

În perioada de început, pădurile erau considerate „res nullius” sau „locus nemius (locul nimănui)”, un fel de refugiu al năpăstuiților, al răătăciților sau al răufăcătorilor.

În Evul Mediu biserica creștină asocia unificarea Europei prin imagini legate de tăierea pădurilor, acestea fiind considerate ca ultimele bastioane ale civilizației și culturii păgâne. Această viziune coincide cu practicarea în pădurile celților și germanilor de rituale păgâne sub ocrotirea unor specii forestiere „sacre”.

În timpul reginei Elisabeta I a Angliei, pădurea începe să fie considerată ca un sanctuar natural, asimilând-o cu templele religioase păgâne de altădată, un fel de refugiu al năpăstuiților și proscrisilor.

Ulterior, civilizația și cultura umană au recunoscut funcția lirică a pădurii, o parte din eroii lui Shakespeare, Corneille ș.a., devenind personaje care-și leagă activitatea de un mediu miraculos, plin de taine, de ghicitori și de blesteme.

În trecutul îndepărtat, țara noastră era acoperită cu păduri întinse, aproape în toate zonele de vegetație: munte, deal, câmpie, baltă.

Bogăția în păduri a Daciei, abundența și folosirea lor este confirmată de numeroase izvoare istorice, pădurile servind ca producătoare de lemn și alte bunuri și mai ales ca zone strategice de apărare.

În timpul stăpânirii romane, îndeletnicirile locuitorilor erau agricultura, creșterea vitelor, prelucrarea metalelor, stupăritul și comerțul cu lemn. În Dacia funcționau în acea vreme *procuratores saltumus* (funcționari însărcinați cu administrarea veniturilor pădurilor și pășunilor) și *colegiile forestiere* care reglementau folosința lemnului. Lemnul era transportat prin plutire până în Egipt. Existența colegiilor *nautae* (ale navigatorilor și plutașilor) și ale *dendroforilor* (ale încărcătorilor de lemne) confirmă gradul de dezvoltare al comerțului cu lemn.

Istoria bătlăliilor neamului nostru este strâns legată de existența pădurilor.

În timpul marii perioade istorice de deplasări ale popoarelor migratoare, românii au găsit refugiul în păduri, reușind astfel să păstreze nealterată ființa neamului.

Mai târziu, în timpul războaielor de apărare purtate cu popoare cu veleități de cuceritori, pădurea a fost de asemenea un aliat statornic și de nădejde. Când prindeau de veste de o năvală dușmană, strămoșii noștri pustiau totul în calea vrășmașului mai puternic în câmp deschis, ademenindu-l în codrii unde manevrele cu oameni puțini erau mai lesne de executat și aveau mai mulți sorți de izbândă.

Așa a procedat Ștefan cel Mare, când în luna ianuarie a anului 1475, Soliman Hadîmbul în fruntea unei mari expediții de pedepsire a trecut Dunărea. Domnul Moldovei, cu mica sa armată, s-a retras într-un loc deluros, plin de mlaștini și păduri nestrăbătute în apropierea Vasluiului. Moldovenii, deprinși cu locurile, au repurtat o victorie răsunătoare.

Albert, regele Poloniei, a făcut o tentativă de supunere a Moldovei, tot în timpul lui Ștefan cel Mare, și, nereușind să cucerească Cetatea Sucevei, a pornit spre țara sa, prădând tot ce întâlnea în cale. Ștefan, având oaste puțină, l-a așteptat în Codrii Cosminului, unde s-a dat o bătălie rămasă celebră.

Un exemplu similar îl oferă bătălia de la Călugăreni din 1595, unde voievodul Munteniei, Mihai Viteazul, cu o armată mult mai mică a izbutit să zdrobească oastea lui Sinan Pașa. În valea îngustă și mlaștinoasă a Neajlovului, ascuns în pădurile din jur, Mihai Viteazul a condus cu măiestrie lupta românilor, folosind condițiile terenului, care nu permiteau o desfășurare mare de forțe.

Prin frumusețea și diversitatea aspectelor, pădurea a servit, servește și va servi ca sursă de inspirație pentru poezie, arte plastice, arhitectură.

Iată un strălucit exemplu:

„De treci codrii de aramă, de departe vezi albind
Și-auzi mândra glăsuire a pădurii de argint,

*Acolo, lângă izvoară, iarba pare de omăt,
Flori albastre tremur-ude în văzduhul tămâiet...”*

(Mihai Eminescu- Călin, file de poveste).

La tributurile în lemn plătite cotropitorilor în timp de pace și război, la incendierile și defrișările de păduri pentru extinderea pășunilor și a terenurilor agricole se adaugă în continuare, concesionarea pădurilor, în special de rășinoase către diferite societăți cu capital străin și rezultatele nefaste ale reformei agrare din anul 1908 și ale legilor aplicate după primul război mondial, în baza cărora s-au defrișat pentru izlazuri circa 1200000 ha de pădure, ceea ce a contribuit, în cea mai mare parte la despădurirea țării noastre.

În aceste condiții vitrege a început și s-a dezvoltat silvicultura din țara noastră. În întreaga ei dezvoltare, ca un fir călăuzitor, se desprinde lupta lăudabilă, unanimă a silvicultorilor pentru stăvilirea lichidării pădurilor și pentru trezirea conștiinței că pădurile trebuie conservate, pentru menținerea echilibrului în natură.

În prezent pe glob ca urmare a despăduririlor anual se pierd prin deșertificare aproape 6 milioane ha de terenuri.

Pădurea constituie o resursă economică foarte importantă, dar ea este înainte de toate o resursă regenerabilă și regeneratoare a vieții.

Acest atribut este mai însemnat pentru continuitatea vieții, evident și a vieții umane, decât eventualele beneficii de scurtă durată.

Ca atare, omul este necesar să-și schimbe comportamentul în raporturile sale cu natura, da la violență la nehibzuintă, el trebuie să se încadreze ca un protector și colaborator al mediului natural sau să-și găsească locul într-un sistem ecologic ciclic, care este capabil de reproducere continuă a formei materiale.

Bibliografie:

1. D. Ivănescu, „*Din istoria silviculturii românești*”, 1972, București, editura CERES.

ACȚIUNI SUSTENABILE DE ÎMBUNĂȚĂȚIRE A MEDIULUI EDUCAȚIONAL

*Prof. Pîrvan Adriana
Colegiul Național "Anastasescu", Roșiori de Vede*

De-a lungul timpului, educația a fost definită în diverse forme și accepțiuni. Indiferent de perspectiva pe care o avem asupra rolului educației și a modului în care aceasta trebuie organizată, un lucru este cert: în centrul preocupărilor este copilul, elevul, cel care beneficiază de întreaga atenție a societății și a celor implicați în mod direct în actul educațional.

Scopul educației ecologice este de a forma cetățeni conștienți și preocupați de mediul natural și de cel creat de om, care să înțeleagă și să acționeze cu responsabilitate pentru ocrotirea mediului, și, de aici, necesitatea implicării în activități cu caracter ecologic într-o măsură cât mai mare a cetățenilor unei comunități prin instituțiile existente.

Pentru a avea un stil de viață sănătos, copiii trebuie educați în spiritul unei atitudini pozitive față de mediul înconjurător în vederea formării unei conștiințe civice și a unui comportament participativ pentru însușirea unor reguli cu caracter ecologic ce vizează asigurarea echilibrului dintre sănătatea individului, societății, a mediului.

Școlile durabile promovează un mediu în care profesorii pot cultiva o cultură școlară optimistă și progresivă. Astfel, cadrele didactice au mai multe posibilități de a crea oportunități unice de învățare ecologică, iar elevii beneficiază de participarea directă la aceste activități.

Astfel, elevii pot fi implicați în învățarea activă despre mediu, participând la diverse activități:

- Reciclarea deșeurilor: înainte de a arunca căștile sparte sau capacele de sticle de plastic, li se pot sugera idei creative pentru a le reutiliza, sau pot fi ei creativi, dându-le o a doua viață, prin transformarea deșeurilor în obiecte de decor, frumos meșteșugite. De asemenea, se poate încuraja colectarea de obiecte reciclabile într-un loc bine stabilit. Reciclarea poate deveni o parte plăcută a curriculum-ului școlar și o formă valoroasă, practică de educație, care implică elevii într-un mod plăcut.

- Reutilizarea hârtiei: utilizarea ambelor fețe ale hârtiei la clasă este o soluție ideală de reciclare. Păstrarea într-loc special amenajat a colilor de hârtie folosite pe o singură față ajută la reciclarea acestora atât de către elevi, cât și de către profesori. Economisirea hârtiei reduce, de asemenea, costurile inutile și îi va inspira pe elevi să conserve o dată cu hârtia, pădurile, natura.

- Utilizarea IT durabilă: orice laptop, imprimantă, copiator nou-nouț este costisitor și nu numai... Exploatarea, fabricarea și producția unui singur laptop, generează în medie 316 kg de emisii de CO₂, toate contribuind la încălzirea globală. O modalitate de a evita un astfel de cost fiscal și fizic, fără a sacrifica calitatea, este achiziționarea de laptopuri remanufacturate.

- Începerea unui proiect de grădinarit școlar: predarea elevilor despre alimentele pe care le mănâncă capătă un sens cu totul nou atunci când le cresc ei înșiși. Grădinaritul poate revitaliza școli întregi și poate oferi elevilor hrană sănătoasă și o apreciere mai profundă pentru mediul înconjurător.

- Eficiență energetică: cumpărarea unor becuri eficiente din punct de vedere energetic, stingerea acestora și închiderea computerelor la sfârșitul zilei, închiderea ușilor sălilor de clasă pentru păstrarea căldurii, pot fi soluții simple care să asigure sustenabilitatea generală dintr-o școală. De asemenea, elevii vor fi încurajați să adopte un comportament eficient din punct de vedere energetic și în viața lor de zi cu zi, răspândind astfel mesajul de durabilitate dincolo de clasă și în propriile lor case, devenind astfel o lecție utilă pentru ei.

- Încurajarea mersului pe jos până la școală: mersul pe jos este o formă grozavă de exercițiu, revigorează și poate fi foarte terapeutic. Este nu numai benefic pentru sănătatea elevilor, ajută la reducerea emisiilor din trafic și este un câștig atât pentru părinți, cât și pentru copii.

Concluzie: Sustenabilitatea este la îndemâna ta!

După cum se știe, copiii reprezintă viitorul și tot ei pot fi marii agenți ai schimbării. Încurajarea activă a acestora atât din punct de vedere educațional, cât și social să facă parte dintr-un cadru de durabilitate le poate oferi atât dragoste de-a lungul vieții pentru natură, precum și un sentiment de responsabilitate comună pentru planetă și comunitatea lor locală. Profesorii și școlile au la îndemână multe abordări, pe care le pot folosi pentru a analiza această problemă alături de elevii lor.

Bibliografie

1. Iucu R. Managementul clasei de elevi. Iași: Polirom, 2006.
2. Vișan N.-I. Managementul clasei de elevi – o continuă provocare. Bascov: Elicart, 2018.

OBSERVÂND NATURA, COPIII ÎNȚELEG LUMEA...

*Profesor învățământ Preșcolar, AL-KHEMESY CAMELIA
Școala Gim. "M. Eminescu" – structura
Grădinița cu Program Prelungit Nr. 4, Roșiorii de Vede*

"(...) în societatea noastră civilizată, copiii trăiesc foarte departe de natură și rare sunt pentru ei ocaziile de a intra în contact intim cu ea și de a avea experiențe directe cu ea"

(Maria Montessori)

Lumea fascinantă a naturii va fi descoperită de copil numai dacă acestuia i se vor pregăti scenarii de învățare prin descoperire și experimentare.

Este responsabilitatea noastră, a adulților, să îi ajutăm pe copiii noștri să devină conștienți de importanța respectului față de natură, să acumuleze cunoștințe despre plante și animale, pentru a le proteja mai bine și de a fi mai conștienți de rolul esențial al omului în menținerea echilibrelor naturii.

Îndemnul Mariei Montessori de a pune lumea la picioarele copiilor, înseamnă a-i ajuta pe micuți să descopere apusul și răsăritul soarelui, norii, ploaia, vântul, plantele, cântecul păsărilor, insectele, animalele, stelele... bogăția infinită a naturii.

"Lăsați copiii să alerge desculți pe-afară când plouă, să se descalțe când dau peste o băltoacă, iar când pășesc prin iarba umezită de rouă să meargă în picioarele goale; să se odihnească liniștiți când un copac îi îmbie să ațipească la umbra lui". (Maria Montessori)

Copiii trebuie să petreacă suficient timp afară, alături de adult, pentru ca să fie sensibilizați cât mai devreme față de natură, să-i ajutăm să-i înțeleagă fragilitatea și să fie conștienți de respectul pe care trebuie să i-l poarte.

Copilul, încă din momentul în care știe să meargă, nu mai trebuie purtat în permanență fapt ce-l va menține sub capacitățile sale reale, ci trebuie însoțit de mână în descoperirea lumii, consideră Maria Montessori.

În mijlocul naturii se pot desfășura o multitudine de activități de învățare și descoperire senzorială, cum ar fi: să planteze semințe și să le urmărească dezvoltarea, să observe insectele, să grebleze pământul, să strângă frunzele, să privească prin lupă diferite plante și animale....

De asemenea, copilului i se vor da ustensile adaptate vârstei sale- o mică roabă, o stropitoare- ordonate și gata de folosire.

Se pot realiza activități specifice fiecărui anotimp: toamna, vom strânge frunze; iarna, vom pregăti mâncare pentru păsări; primăvara, vom semăna; vara, vom recolta.

Orice copil poate învăța să se ocupe de o altă formă de viață încă din copilărie. Părintele îl poate îndruma pe copil să aibă grijă de o plantă, pentru început.

Mai târziu, va planta semințe, le va observa cum cresc și îngrijindu-le, copilul va înțelege indirect o mulțime de lucruri despre natură și despre felul în care ea funcționează.

Se poate realiza un mic colț de grădină în balcon sau pe terasă, destinat copilului, în care îl vom ajuta pe copil să planteze semințe sau să răsădească flori. Îl vom încuraja să decoreze colțul de grădină cu pietre plate, pietricele, bețe... , să stropească zilnic plantele cu apă și să smulgă buruienile.

Atunci când ieșim cu copilul afară, îl putem îndruma să fie atent la detaliile naturii, pentru care manifestă o curiozitate și un interes înăscute. Putem strânge împreună diferite elemente pe care să le luăm acasă: niște mușchi, o pietricică, o pană, o castană, o petală de floare...

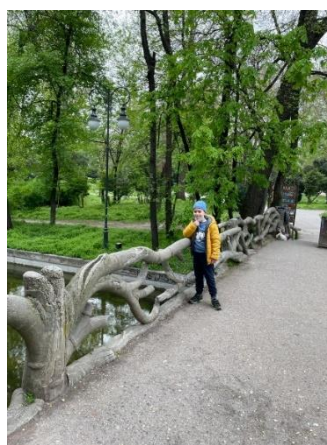
Copilul va fi îndrumat să folosească o lupă pentru a privi mai de aproape nervurile unei frunze, textura unei coji.

Micuții sunt încântați dacă îi lăsăm să atingă, să miroasă, să privească ceea ce le atrage atenția.

De asemenea, copilului îi place să petreacă timp afară, să se joace, să lucreze afară, iar noi îl putem cu ușurință coopta în treburile noastre: când spălăm mașina, când grădinărim, când strângem frunzele uscate...

În timpul plimbărilor, îi putem atrage atenția asupra vietăților din jur: un pițigoi, o vrăbiuță, un bondar, o albină, o pânză de păianjen, un mușuroi de furnici...

Îi arătăm cum să stea nemișcat, fără să facă zgomot, și să îi descriem amănunțit ceea ce vedem. În acest fel, interesul pentru viața din jur va crește și își va putea hrăni curiozitatea firească. Dacă există posibilitatea, copilul va adopta un animal de companie și îl va îngriji alături de adult.

“Copiii noștri vor să descopere lumea; să le dăm, așadar, cheile acestei explorări”. (M. Montessori).

În pedagogia Montessori se pornește întotdeauna de la concret spre abstract. Pentru ca să realizeze conexiunile cu activitățile și descoperirile pe care le veți realiza împreună, copilul are nevoie să vadă, să atingă, să simtă în lumea reală, să înțeleagă ceea ce-l înconjoară.

“Nici o descriere, nici o imagine din nici o carte nu poate înlocui vederea reală a copacilor dintr-o pădure, cu întreaga viață din jurul lor.”

Cele mai reușite activități de învățare sunt cele care se realizează în natură prin utilizarea simțurilor, prin concretul acțiunilor: îmbrățișarea unui copac, adunarea de pietricele, crengi sau frunze, mirosirea unei flori, observarea norilor, a ploii, curcubeului, a unei păsări care cântă, a ciocănitărilor, a râmei, a unei albine care polenizează florile, a fructelor căzute în iarbă, a gândăceilor, a puișorilor de rândunică hrăniți de părinți...etc.

Curiozitatea copiilor trebuie exploatată în mod corespunzător pentru ca aceștia să folosească ocaziile care se ivesc, să știe să acționeze corespunzător (să privească, să miroasă, să asculte, să pună întrebări), astfel încât să poată acumula cât mai multe cunoștințe despre mediul înconjurător.

Pădurea reprezintă locul perfect în care toate simțurile vor fi solicitate.

Spre exemplu, vântul este invizibil, dar el este cel care mișcă crengile și norii, ne ciufulește părul, ne mângâie obrații și ne umflă cearșafurile pe sârma de uscat rufe, la soare. Pentru a-l simți și controla mai bine putem realiza alături de copil, o morișca de vânt. Va fi fascinat când va privi morișca învârtindu-se. Aceasta poate fi așezată în grădină, iar când vântul nu mai bate, copilul va putea prelua ștafeta, sufla în ea ușor, apoi din ce în ce mai tare.

Părinții și cadrele didactice trebuie să introducă educația ecologică în viața preșcolarilor, care e menită să-i ajute pe aceștia să conștientizeze existența globală a mediului, faptul că suntem parte din natură și nu stăpânii ei. În familie, dar și la grădiniță/școală este necesar să menținem în forul interior al copiilor două stări: dorința de a cunoaște universul lumii și puterea de ocroti formele de viață.

Educația ecologică este o educație pentru supraviețuire, ce trebuie să înlăture mitul supradominației umane, cunoscând faptul că toate elementele mediului înconjurător sunt limitate.

Bibliografie:

- Curriculum pentru învățământul preșcolar (3-6/ 7ani) M.E.C.T., 2008, 2019;
- Hermann E. , “ 100 de activități stimulatoare Montessori”, Iași 2015, Editura Gama;
- Cotte D.G. , “ Montessori la tine acasă, 80 de jocuri pedagogice”, Iași 2017, Editura Gama;
- Bigorda L.G., De Mullenheim S., Vinay R.S., “Ateliere Montessori și activități relaxante și educative cu copiii mei”, București 2016, Editura Litera.

ACȚIUNI SUSTENABILE DE ÎMBUNĂTĂȚIRE A MEDIULUI EDUCAȚIONAL

*Profesor învățământ primar: Almăjanu Adriana
Școala Gimnazială “G. D. Ghica” Peretu*

„ Este nevoie de o schimbare fundamentală a felului în care concepem rolul educației în dezvoltarea globală, deoarece ea are un impact catalizator asupra bunăstării indivizilor și asupra viitorului planetei noastre. ... Acum, mai mult ca oricând, educația are responsabilitatea de a-și adapta viteza la provocările și aspirațiile secolului al 21-lea, și de a promova tipurile corecte de valori și aptitudini care vor duce la o creștere sustenabilă și inclusivă și la un trai pașnic împreună .” Irina Bokova, Director-General al UNESCO

Îmbarcarea pe calea dezvoltării sustenabile va necesita o transformare profundă a felului în care gândim și acționăm. Pentru a crea o lume mai sustenabilă avem nevoie de cunoștințe, aptitudini, valori și atitudini care să contribuie la dezvoltarea sustenabilă. De aceea, educația este crucială în realizarea dezvoltării durabile.

Toate instituțiile educaționale – de la educația preșcolară la cea universitară, ca și educația non-formală și informală – pot și trebuie să considere că este responsabilitatea lor să se ocupe intens de aspectele dezvoltării sustenabile și să promoveze dezvoltarea competențelor sustenabilității.

Acțiunile sustenabile pentru îmbunătățirea mediului educațional au ca scop dezvoltarea competențelor care ajută elevii să reflecteze la propriile lor acțiuni.

Educația extracurriculară - realizată dincolo de procesul de învățământ - își are rolul și locul bine stabilit în formarea personalității copiilor. Educația, prin activitățile extracurriculare, urmărește identificarea și cultivarea corespondenței optime dintre aptitudini, talente, cultivarea unui stil de viață civilizat, precum și stimularea comportamentului creativ în diferite domenii.

Începând de la cea mai fragedă vârstă, copiii acumulează o serie de cunoștințe punându-i în contact direct cu obiectele și fenomenele din natură. Trebuința de se juca, de a fi mereu în mișcare, este tocmai ceea ce ne permite să împăcăm școala cu viața.

Scopul activităților extrașcolare este antrenarea elevilor în activități cât mai variate și bogate în conținut, cultivarea interesului pentru activități socio-culturale, facilitarea integrării în mediul școlar, oferirea de suport pentru reușita școlară în ansamblul ei. Activitățile extrașcolare se desfășoară într-un cadru informal, ce permite elevilor cu dificultăți de afirmare în mediul școlar să reducă nivelul anxietății și să-și maximizeze potențialul intelectual.

Activitățile extracurriculare contribuie la gândirea și completarea procesului de învățare, la dezvoltarea înclinațiilor și aptitudinilor școlarilor, la organizarea rațională și plăcută a timpului lor liber. Având un caracter atractiv, copiii participă într-o atmosferă de voie bună și optimism, cu însuflețire și dăruire, la astfel de activități.

Dascălul are, prin acest tip de activitate posibilități deosebite să-și cunoască elevii, să-i dirijeze, să le influențeze dezvoltarea, să realizeze mai ușor și mai frumos obiectivul principal – pregătirea copilului pentru viață.

Oricât ar fi de importantă educația curriculară realizată prin procesul de învățământ, ea nu epuizează sfera influențelor formative exercitate asupra copilului.

Rămâne cadrul larg al timpului liber al copilului, în care viața capătă alte aspecte decât cele din procesul de învățare școlară, iar în acest cadru, numeroși alți factori acționează pozitiv.

Bibliografie:

1. Marinescu, S., Dinescu, R., *Invitație la educație*, 2003, Pitești, Editura Carminis
2. Revista *Învățământul primar*, nr. 4/2003, 1/2004, 1-3/2006, Editura Miniped

ACTIUNI SUSTENABILE DE IMBUNATATIRE A MEDIULUI EDUCATIONAL

Profesor invatamant primar ,Cîrnaru Tanța Mirela
Școala Gimnazială „Mihai Eminescu”,Rosiori de Vede

Mediul educațional al unei școli nu poate fi evaluat prin indicatori pur cantitativi sau reconstruit normativ. Unul și același mediu educațional poate fi optim pentru dezvoltarea la o etapă de vârstă sau cu unele caracteristici individuale ale unui copil și poate împiedica dezvoltarea eficientă la o vârstă diferită sau cu alte caracteristici individuale de personalitate ale elevilor. O caracteristică integrală rezultată a mediului educațional este criteriul dezvoltării mentale în componentele sale intelectuale, sociale și personale.

Indiferent de documentele fundamentale ale statului din ultimii ani referitoare la școală, sau cărți, articole, discursuri care comentează orice documente, cercetări, opinii, idei despre școala modernă, ideea dezvoltării este cheia în ideologia școlara nouă.

Școala nu se poate dezvolta în nici un alt mod decât prin crearea sau stăpânirea unei noi practici educaționale, ca urmare a unui proces de inovare organizat și controlat. Școala modernă este forțată să se schimbe, să se reînnoiască pe măsură ce societatea se reînnoiește, ordinea socială se schimbă. În primul rând, aceste schimbări privesc mediul educațional.

Mediul educațional al unei școli este un set de condiții, procese, fenomene, tehnologii dintr-o școală care afectează în mod direct educația și creșterea unui elev, dezvoltarea completă a personalității sale și socializarea în general. Mediul școlar se formează atât artificial sub influența subiecților de control, cât și ca urmare a auto-organizării spontane. Acesta este un proces în două direcții, în care este imposibil să se separe componentele sale.

Prin definiție, un mediu este un sistem complex de componente care include o serie de subsisteme , din punct de vedere material:

- Subsistemul tehnic, constând în principal dintr-o clădire școlară, echipamente, suporturi tehnice didactice, inclusiv electronice. Acest subsistem include și dotarea sălii de mese (acolo unde exista spațiu), cabinetului medical, sălii de sport si de festivitati;

- ☐ Subsistemul organizatoric, care include în primul rând organizarea formală a școlii;
- ☐ Subsistemul socio-psihologic- include structura relațiilor informale în sălile de clasă și personalul didactic;

- ☐ Subsistemul tehnologic, constând in tehnologii educaționale și de diagnosticare;

- ☐ Subsistemul de management - cuprinde subiectele managementului din cadrul liceului: directorul instituției de învățământ, adjuncții acestuia, șefii asociațiilor metodologice;

- ☐ Subsistem estetic - acesta din urmă include proiectarea spațiilor școlare, proprietățile lor ergonomice.

În prezent, un adolescent se confruntă cu influența mai multor factori. Tehnologiile informatice computerizate, inclusiv internetul și jocurile video pe calculator, au reușit să influențeze socializarea unei generații. O situație asemănătoare a descris-o sociologul și etnograful M. Mead: „Astăzi, în toate părțile lumii, unde toți oamenii sunt uniți de internet, tinerii au o experiență comună, experiența pe care bătrânii nu au avut-o niciodată și nu o vor avea niciodată. Acest decalaj generațional este complet nou.” Este posibil să se reducă acest decalaj prin crearea unui mediu tehnologic în școala primară care să îndeplinească cerințele secolului XXI.

Problema manualelor este importantă. Conținutul textelor studiate la clasă și acasă ca teme are o importanță deosebită datorită faptului că volumul de cărți citite de un elev în afara programului este în scădere în prezent. În prezent, în structura timpului liber al unui elev al gimnaziului nostru, un loc semnificativ îl ocupă vizionarea programelor de televiziune, depășind (până în clasa a VII-a) chiar și timpul de plimbare cu prietenii. În această situație, conținutul textelor educaționale devine un factor de formare a atitudinilor față de activitățile educaționale.

Apare o întrebare rezonabilă: „Cum se determină gradul de confort al mediului educațional?” Desigur, există metode tradiționale, cum ar fi conversația unu-la-unu cu un elev și nu le vom abandona. În gimnaziu, o astfel de metodă precum starea de spirit a fost folosită cu succes de mult timp. Toată lumea știe foarte bine cât de eficient este, mai ales în școala primară. Această metodă are probabil un singur dezavantaj: lipsa unei abordări diferențiate. Elevul se simte rău, este „incomodat”... Dar ce a cauzat disconfortul? O conversație individuală poate răspunde la această întrebare, pentru care nu există întotdeauna timp. În plus, rezultatul unei conversații individuale nu poate fi prezentat vizual, grafic pentru discursul unui profesor la o întâlnire cu părinți, o întâlnire administrativă etc.

Astfel, în ciuda eficacității lor, metodele tradiționale nu permit organizarea unei monitorizări cu drepturi depline a educației.

ACȚIUNI SUSTENABILE DE ÎMBUNĂTĂȚIRE A MEDIULUI EDUCAȚIONAL

*Prof.inv.primar Ciulei Lorela
Școala Gimnazială Năsturelu*

Învățarea este o activitate realizată în cadrul mediului educațional școlar. În atare context am examinat conceptul de mediu de învățare și condițiile ce promovează o învățare eficientă. Învățarea eficientă este determinată de condițiile pedagogice și psihologice în organizarea procesului educațional.

O premisă esențială este ideea că, cu toată varietatea de medii educaționale implementate în anumite școli, acestea pot fi clasificate într-un anumit fel, pe baza ținutelor lor interne pentru funcționarea școlii ca organizație. O analiză a practicii a arătat că administrația și personalul didactic sunt departe de a fi întotdeauna conștienți de obiectivele pe care eforturile școlii lor vizează cu adevărat. Directorul poate asigura cu sinceritate că toate eforturile școlii sunt îndreptate spre dezvoltarea copiilor, dar, în același timp, resursele materiale limitate de care dispune școala ar trebui cheltuite pentru decorarea biroului sau a unui mozaic în hol, în timp ce există sunt birouri și scaune sparte în sălile de clasă, iar în sala de sport nu este nevoie de recuzită.

Apelurile pentru îmbunătățirea calității predării pot suna în consiliile pedagogice, iar înaintea testului, profesorii într-o conversație personală sunt sfătuiți să stimuleze elevii slabi și să acorde cele mai mari note posibile. La întâlnirile metodologice se poate vorbi despre dezvoltarea creativității copiilor, iar la lecție același profesor va cere tăcere, pentru că îi doare capul copiilor.

Un număr imens de astfel de nepotriviri stabilesc sarcina dezvoltării unui nou set de instrumente, care ar putea face posibilă identificarea atât a scopurilor interne, cât și reale, și a

obiectivelor caracteristice de funcționare a unei anumite școli, determinând acel mediu educațional specific în care pedagogic, educațional și alte influențe sunt efectuate pentru studenți, în diferite grade, oferind condiții pentru dezvoltarea lor mentală cu drepturi depline.

Pentru a evalua abilitățile intelectuale ale copiilor, au fost comparate datele a două tipuri de teste: primul permite identificarea abilităților intelectuale de bază, care, așa cum se crede în mod obișnuit în știința psihologică, sunt puțin dependente de conținutul antrenamentului și de tipul de organizarea procesului educațional; cel de-al doilea este asociat cu acele acțiuni mentale care se conturează în procesul de învățare și pot fi indicatori ai eficacității organizării activităților educaționale. Compararea rezultatelor folosind metodele ambelor tipuri ne permite să identificăm și să evaluăm influența specificului instituției de învățământ însăși în dezvoltarea abilităților intelectuale ale copiilor.

Evaluarea caracteristicilor individuale și personale se bazează pe proceduri de diagnosticare pentru autoevaluare și nivelul aspirațiilor copiilor, identificarea ierarhiei motivelor, determinarea nivelului de anxietate, a structurii și intensității contactelor psihologice cu semenii, pozițiile în mediul informal. structura relațiilor în clasă.

Aspectul subiectului caracterizează dezvoltarea conținutului educațional: procesul de a pune o problemă, transferul informațiilor educaționale la diferite niveluri de generalizare, tipuri de întrebări și răspunsuri (problematic, specifice, numărul și locul acestora în procesul de transfer și asimilare a cunoștințelor), utilizarea diverse tehnici didactice (lucrare cu modele, discuție, exercițiu) ...

Aspect organizatoric caracterizează modul în care un anumit profesor poate rezolva probleme de la nivelul disciplinei și include răspunsuri la întrebările elevilor, instrucțiuni pentru organizarea muncii, desfășurarea unei discuții în grup, inclusiv mijloace model și schematice în procesul de transfer al cunoștințelor, organizarea formelor de grup de lucru a elevilor, practica acțiuni, analiza rezultatelor, monitorizarea cunoștințelor etc.

Aspectul interpersonal caracterizează modalitățile de stimulare și motivare a elevilor, forme de evaluare, încurajare și pedepsire, reacția personală a profesorului la comportamentul copiilor la clasă.

Un mijloc important de influențare a mediului educațional al școlii asupra dezvoltării copiilor este climatul psihologic al școlii. Pentru a evalua manifestările climatului psihologic al școlii, a fost elaborat un card special de observație. Înregistrează manifestările externe de caracter care caracterizează caracterul democratic al vieții școlare, contactele formale, extracurriculare între elevi și profesori, locul artei copiilor în viața școlară, participarea copiilor la organizarea activității școlare extrașcolare etc.

Datele obținute cu o astfel de observație externă sunt comparate cu rezultatele unui chestionar al personalului didactic și al administrației școlii, precum și cu rezultatul analizei eseurilor elevilor pe tema „Școala mea” (poziția subiectivă a „consumatorii” mediului educațional). Complexul de date obținute folosind pachetul de metode descris, în general, face posibilă caracterizarea suficient de cuprinzătoare și completă a unei școli individuale ca educație integrală în ceea ce privește specificul mediului său educațional.

Bibliografie :

1. NEACȘU I. Metode și tehnici de învățare eficientă. Fundamente și practici de succes. Iași: Polirom, 2015.
- 2 . NORTON M.S. What's so important about school climate? In: Contemporary Education, 1984, No. 56 (1), pp. 43-45.

SĂNĂTATEA NATURII ESTE ȘI SĂNĂTATEA NOASTRĂ

Profesor învățământ primar: Cucu Mihaela
Școala Gimnazială "G. D. Ghica" Peretu

"Nu stăpânim natura decât supunându-ne ei." (Fr. Bacon)

Omul reprezintă o parte inseparabilă a naturii și, împreună cu factorii de mediu, formează un tot unitar, un adevărat sistem aflat în echilibru. Acest echilibru devine din ce în ce mai fragil, pentru că lumea modernă tinde să rupă armonia din natură.

Termenul de *ecologie* a fost introdus de naturalistul Ernst Haeckel (1866), prin îmbinarea cuvintelor din limba greacă "*oikos*" – casă, gospodărie și "*logos*" – știință. Ecologia înseamnă, din punct de vedere etimologic, studiul organismelor vii acasă la ele sau în mediul lor de viață și poate fi definită ca știința care studiază populațiile, biocenozele și procesele funcționale caracteristice diferitelor medii de viață de pe planetă.

Multă vreme oamenii au considerat că aerul pe care îl respirăm, apa pe care o folosim, solul pe care îl cultivăm și diversele specii de plante și animale sunt un dar gratuit al naturii. S-a presupus că toate acestea sunt rezerve nelimitate, inepuizabile.

Supraaglomerarea, dezvoltarea industriei, a agriculturii și a mijloacelor de transport au dus la modificarea condițiilor de viață ale plantelor și animalelor din mediul natural, la dispariția multor specii, la poluarea mediului, murdărirea străzilor, a parcurilor, la tulburarea liniștii, etc.

Astăzi, omul a început să înțeleagă faptul că aerul, apa și solul nu pot prelua la infinit produsele reziduale ale activității sale. Aceste elemente vitale din natură sunt parțial reînnoite, dar nu sunt inepuizabile. Poluarea este un proces care modifică mediul înconjurător și care are efecte dăunătoare pentru om și pentru toate celelalte viețuitoarele. Ea este rezultatul introducerii în mediu a *poluanților*, substanțe toxice cu acțiune nocivă pentru viață.

Poluarea apei

Apa este unul dintre factorii principali ai existenței vieții pe Pământ. Dezvoltarea societății a determinat o creștere considerabilă a consumului de apă și a fenomenului de poluare a acesteia. Putem vorbi astăzi de existența unei "crize de apă" manifestată la scară planetară.

Deosebim mai multe tipuri de poluare a apei:

- *Poluarea industrială* – este cauzată de apa folosită în procese industriale care conține substanțe toxice.
- *Poluarea cu deșeuri solide* – este determinată de neglijența oamenilor care aruncă în apă obiecte de plastic, de lemn, diferite gunoaie.
- *Poluarea agricolă* – este cauzată de îngrășăminte chimice împrăștiate pe terenurile agricole din apropierea cursurilor de apă.
- *Poluarea termică* – apare prin folosirea apei la răcirea unor instalații industriale; această apă cu temperatură ridicată ajunge apoi în apele curgătoare punând în pericol viața speciilor acvatice.
- *Poluarea casnică* – se produce din cauza apei întrebuințate în gospodăria ce conține mari cantități de detergenți cu efecte toxice.

Poluarea aerului

Aerul este un amestec de gaze care se consumă și sunt permanent înlocuite. Viața depinde de menținerea unui echilibru între aceste gaze. Poluanții aerului pot fi de natură gazoasă sau solidă.

- *Poluanți gazeși ai aerului* – provin din industrie , transporturi, arderi de gunoaie, precum și din erupții vulcanice, descărcări electrice sau din respirația viețuitoarelor. Din gazele toxice, sub acțiunea razelor solare, se formează un compus numit *smog*, dăunător pentru sănătatea oamenilor.
- *Poluanții solizi ai aerului* – sunt reprezentați de particule de praf, pulberi împrăștiate în aer, cu efect iritant și alergic. Provin în special din șantiere de construcții, fabrici de ciment, diferite industrii.

Poluarea solului

Solul este poluat în principal cu deșeuri industriale și menajere, precum și cu îngrășăminte chimice sau cu pesticide .

- *Poluarea cu deșeuri solide* – acestea provin din industria minieră, alimentară, din crescătoriile de animale sau din gospodării, depozitarea lor acupând mari suprafețe de teren. Gunoiul provenit din marile orașe este cauza transmiterii a numeroase boli, pentru că în aceste zone se dezvoltă numeroase insecte care transportă și împrăștie agenți patogeni pe distanțe mari.
- *Poluarea cu îngrășăminte* – se întâlnește în special în agricultură unde se folosesc numeroase îngrășăminte chimice pentru creșterea producției de plante de cultură. Efectele negative provin din faptul că asemenea substanțe sunt folosite în exces. Ele se acumulează în plante care sunt apoi consumate de animale și de om, asupra cărora au efecte toxice.
- *Poluarea cu pesticide* – acestea sunt produși chimici folosiți pentru distrugerea dăunătorilor la plante și animale domestice. Administrarea lor se face, de regulă, în cantități mult mai mari decât ar fi necesar. Pesticidele se acumulează în produsele alimentare care conțin astfel multe substanțe toxice.

Pentru a putea desfășura o activitate rațională, omul trebuie să fie informat asupra problemelor esențiale din domeniul actual al ecologiei. Toate formele de degradare a mediului înconjurător au consecințe grave asupra sănătății omului. Medicina nu are medicamente împotriva otrăvirii și distrugerii naturii.

Cea mai eficientă soluție este lupta pentru redobândirea unui mediu sănătos. Scopul educației ecologice este ca fiecare dintre noi să se simtă direct responsabil și angajat în acțiunile de protejare a mediului înconjurător.

Se vorbește azi mai mult decât oricând despre ecologizarea industriilor, despre strategii ecologice ale supraviețuirii și chiar despre o concepție despre lume și viață riguros ecologică. Marea problemă a culturii ecologice este absolut necesară în realizarea unui autentic progres planetar pentru om. Dincolo de mesaje și avertismente este momentul să transformăm ecologia dintr-un simplu opțional de studiu într-o stare de spirit.

Întreaga noastră planetă, aflată în suferință, trage un semnal de alarmă: “Natura este în pericol!”

Bibliografie:

Marinescu, S., Dinescu, R., *Invitație la educație*, 2003, Editura Carminis, Pitești
Fabian, A., Onaca, R., *Ecologie aplicată*, 1999, Editura Sarmis, Cluj-Napoca

SĂNĂTATEA MEDIULUI-SĂNĂTATEA POPULAȚIE

*Prof.înv.primar Dobrică Iustinica Teodora
Școala Gimnazială Călmățui, Teleorman*

Educația privind mediul este un proces care are scopul să îmbunătățească calitatea vieții, care servește la recunoașterea valorilor mediului înconjurător și la clarificarea conceptelor privind mediul înconjurător. Educația de mediu poate ajuta oamenii să câștige cunoștințe, deprinderi, motivații, valori și angajamentul de care au nevoie pentru a gospodări eficient resursele pământului și de a-și asuma răspunderea pentru menținerea calității mediului. La fel cum fiecare om prin acțiunile sale afectează mediul în care trăiește, așa și sănătatea fiecărui om este influențată de sănătatea mediului în care trăim.

Din acest punct de vedere, există câteva probleme majore cu care se confruntă societatea contemporană: spațiile împădurite se reduc, deșertul se extinde, solurile agricole se degradează, stratul de ozon este mai subțire, numeroase specii de plante și animale au dispărut sau sunt pe cale de dispariție, efectul de seră se accentuează.

Dezvoltarea industrială din ultimele decenii a adus nu doar progres și bunăstare, dar a venit și cu niște costuri, în special de mediu, care ne afectează viața și sănătatea. De aceea, consider că este important să ținem cont permanent de impactul acțiunilor noastre asupra mediului înconjurător, asupra sănătății noastre, în ultimă instanță.

Fiecare om trebuie să conștientizeze și să-și asume responsabilitatea privind impactul pe care viața lui o are asupra vieții planetei și asupra vieții celorlalți. Personal, cred că mediul și sănătatea sunt organic interconectate: nu putem fi o societate sănătoasă, cu oameni sănătoși dacă trăim într-un mediu poluat, la fel cum un mediu curat ne poate asigura baza pentru o sănătate bună și durabilă.

Starea mediului înconjurător, ce depinde numai și numai de fiecare dintre noi, ne afectează în mod direct viața și sănătatea noastră. Este nevoie de mai multă atenție și de mai multă responsabilitate din partea fiecăruia pentru a putea trăi într-un mediu curat, pentru a respira aer nepoluat, pentru a bea apă curată și pentru a putea folosi condițiile de viață sănătoase pe care ni le oferă natura. Nu trebuie să tratăm cu neglijență acest aspect important al vieții noastre, pentru că ignoranța și lipsa de preocupare vor duce la agravarea poluării mediului și, implicit, la distrugerea sănătății fiecăruia dintre noi și a celor dragi nouă.

Un "mediu curat" înseamnă ceva care este nu doar fără gunoaie și care "arată frumos" ci care și este cât mai aproape de cum era înainte ca omul să înceapă să schimbe natura... Pentru că fiecare plantă și animal are un rost, chiar cele pe care le credem "urâte" sau "rele" sau "nefolositoare", și cu cât schimbăm mai mult natura cu atât riscăm mai mult să facem rău fără să vrem, chiar nouă înșine, deși adesea asta se vede numai în timp mai îndelungat și în primii ani ni se poate părea că am făcut bine sau că nu am stricat cine știe ce în natură...

Totul depinde însă de noi, învățătoarele, de modalitățile și mijloacele folosite în activitățile complementare și nu numai ,prin care formăm primele atitudini ale conduitei ecologice pozitive față de protecția mediului înconjurător ,de imaginația și voința noastră ,de pregătirea în acest domeniu al cunoașterii universului . Dacă nu modelăm sufletul copiilor din cea mai fragedă vârstă în spiritual ocrotirii și protejării mediului ambient, față de planeta pe care trăim mai târziu acest lucru nu se mai poate realiza cu ușurință și succes. Rezultatele muncii

noastre în acest domeniu al educației se verifică în timp ,deoarece copiii,oamenii naturii de mâine,vor fructifica ceea ce au primit în copilarie de la noi . Prin activitățile de educație ecologică urmărim crearea unui comportament responsabil față de tot ceea ce ne înconjoară. Cei mici trebuie să înțeleagă că există interdependența între populația umană și nenumăratele specii de plante, între societate și ciclurile biologice din natură. Aceasta se poate face atât prin activitățile de cunoaștere a mediului, educarea limbajului, educație plastică, activități practice dar și prin activitățile de extindere, opționale sau extracurriculare. Scopul final al educației ecologice este acela de a-l face pe copil să cunoască, să-și însușească, să respecte normele și regulile de prevenire și combatere a efectelor nedorite cauzate de unele fenomene naturale, de protejarea mediului înconjurător,de menținere a sănătății individuale și colective și să înțeleagă necesitatea cultivării comportamentelor și atitudinilor de protecție și autoprotecție în raport cu natura.

Copiii sunt un public important pentru educația mediului deoarece sunt gestionarii de mâine ai resurselor.

Bibliografie:

Mohan Gh., Ardelean A. — Ecologie și protecția mediului,1993 , București, Editura Scaiul 1993

Mohan Gh., Neacșu P. — Teorii, legi, ipoteze și concepții în biologie, 1992, București, Editura Scaiul.

PROTEJAREA MEDIULUI - URGENȚĂ PLANETARĂ

Profesor, Dorilă Iulian

Școala Gimnazială,,Mihai Eminescu”Rosiori de Vede,județul Teleorman

Protejarea mediului este singura modalitate prin care viața poate continua să prospere pe această planetă. Mediul înconjurător cuprinde toate speciile vii, resursele naturale, vegetația, microorganismele, rocile, atmosfera, clima, vremea. Pe scurt, tot ce apare sau există în mod natural pe planetă, tot ce nu este artificial, creat de om. Multe persoane se gândesc mai mult la păduri și animale atunci când se discută despre mediu, însă toate elementele menționate mai sus au un rol important pe Pământ.

Planeta poate supraviețui fără oameni, însă noi nu putem supraviețui dacă ne distrugem singuri casa. Cei mai mulți sperăm ca generația noastră să nu fie martoră la schimbările climatice cauzate de om. Din păcate, acestea sunt evidente încă de acum. Cu toate acestea, se crede că nu e prea târziu pentru a îmbunătăți situația, atât pentru noi, cât și pentru generațiile viitoare și miliardele de animale care mai locuiesc aici.

Motivele principale pentru care trebuie să protejăm mediul sunt:

- protejarea ecosistemului.
- protejarea omenirii.
- obligația morală.

Riscurile poluării

Cauzele poluării sunt diverse: de la [plastic](#) și gaze cu efect de seră la îngrășăminte și hainele pe care le purtăm, toate acestea ne distrug treptat planeta.

Experții calculează anual Ziua Suprasolicitării Pământului (Earth Overshoot Day), care indică momentul în care consumul uman depășește bugetul de resurse naturale ale planetei. În 1987,

această zi pica în octombrie; treptat, consumul a crescut, iar în 2021 ne-am atins deja limita în luna iulie.

Sănătate

Poluarea mediului înconjurător este direct legată de anumite probleme de sănătate întâlnite la oameni.

Poluarea aerului poate duce la:

- infecții respiratorii; ● la reducerea funcției pulmonare; ● agravarea astmului; ● cancer la plămâni;
- boala pulmonară obstructivă cronică; ● boli cardiovasculare;

Poluarea apei poate cauza:

- hepatita A; ● holeră; ● dizenterie; ● perturbarea hormonilor; ● problem renale; ● deteriorarea sistemului reproductiv;

Poluarea solului a fost corelată cu: ● boli cardiovasculare; ● cancerul de ficat și vezică urinară; ● endometrioza; ● afectarea dezvoltării sistemului nervos la copii; ● hipertensiune; ● impotență;

Soluții eficiente pentru protejarea mediului.

Fiecare dintre noi poate contribui prin adaptarea obiceiurilor zilnice, astfel încât să îmbunătățim situația.

Colectarea separată și reciclarea deșeurilor

Începem lista măsurilor de protejare a mediului împotriva poluării cu colectarea separată și [reciclarea](#). Odată ajunse la groapa de gunoi, deșeurile nu au condițiile necesare procesului de biodegradare. În schimb, putrezesc și eliberează metan, care contribuie la încălzirea globală. În plus, anumite materiale, precum plasticul, nu se biodegradează, ci se descompun în fragmente mai mici – însă chiar și acest proces durează sute de ani. Atunci când colectăm și reciclăm deșeurile, eliberăm groapa de gunoi și permitem materialelor respective să fie refolosite. În felul acesta reușim și să limităm consumul de resurse naturale atât de prețioase.

Putem recicla hârtia, cartonul, plasticul, sticla, aluminiul și alte metale, dar și textilele sau uleiul. Fiecare material [se reciclează diferit](#), însă ce trebuie să știi e că deșeurile trebuie curățate și/sau spălate înainte de colectare. Ține cont de acest lucru pentru a nu contamina întreg containerul!

Folosirea energiilor alternative

Sursele convenționale de energie precum cărbunele, petrolul sau gazul natural sunt finite și poluează puternic. Energia verde, în schimb, precum cea preluată de la apa rapidă, căldura soarelui sau vânturile puternice, reprezintă cheia pentru un viitor mai optimist. Beneficiul principal al energiei alternative este faptul că nu poate fi epuizată niciodată. Mai mult, ne poate ajuta să economisim bani pentru că astfel de centrale au nevoie de mai puțină întreținere și nu trebuie realimentate.

Limitarea consumului energetic

Schimbările pot porni chiar din propria gospodărie, astfel:

- stinge lumina atunci când ieși din cameră;
- scoate din priză electronicele și electrocasnicele atunci când ești plecat de acasă mai mult timp;
- profită de lumina naturală, poziționând biroul lângă fereastră;
- scurtează durata dușurilor și închide apa cât timp te speli pe dinți sau speli vasele;
- pornește aerul condiționat doar când este absolut necesar;
- alege să îmbraci un pulover înainte de a decide să dai căldura mai tare;
- folosește mașina de spălat doar când este plină și alege un program cu temperatură scăzută;

Folosirea mijloacelor de transport în comun

Transportul public folosește mai puțină energie și produce mai puțină poluare decât automobilele personale. Astfel, cantitatea de gaze cu efect de seră care ajunge în atmosferă este redusă. Această schimbare este cu atât mai importantă în orașele mari și aglomerate, unde poluarea este ridicată. În plus, dacă suficienți oameni ar renunța la mașina personală, multe parcuri ar putea fi desființate, fiind înlocuite cu zone de verdeată.

Stilul de viață fără risipă

Reducerea cantității de deșeuri este unul dintre cele mai utile lucruri pe care le poți face pentru protejarea mediului. Începutul poate fi copleșitor pentru că vei observa cât de mult gunoi produci, însă schimbarea nu trebuie să aibă loc peste noapte. Pașii mici, dar siguri, sunt cheia succesului.

Beneficiile unui astfel de stil de viață includ:

- reducerea emisiilor de gaze cu efect de seră cauzate de producția bunurilor;
- conservarea resurselor naturale;
- îmbunătățirea sănătății prin evitarea produselor procesate din magazine;
- economisirea banilor, mai ales dacă optezi pentru produse second hand;

Reducerea consumului de produse animale

Cercetătorii de la Universitatea din Oxford au descoperit că amprenta de carbon a unui individ poate fi redusă cu până la 73% prin tranziția de la o dietă omnivoră la una bazată pe plante, [arată un studiu](#). Însă nu este nevoie să faci această schimbare integral pentru a ajuta planeta. Chiar și reducerea consumului are efecte benefice importante. Poți încerca, de exemplu, să consumi carne, ouă și lactate doar 3-4 zile pe săptămână. Alte persoane aleg dieta bazată pe plante pentru 1 dintre cele 3 mese din zi. Indiferent de varianta pe care o alegi, mediul îți va mulțumi.

Ține cont de aceste măsuri pentru protejarea mediului înconjurător astfel încât noile generații să se bucure de o planetă mai curată și sănătoasă!

Material bibliografic:

1. Natalia Lazăr, Maria Mitrache, Educația antreprenorială, Editura Didactică și Pedagogică 2012
2. <https://blogovat.eu/trei-cauze-principale-ale-poluarii-mediului/>

UN MEDIU CURAT, O VIAȚĂ SĂNĂTOASĂ!

*Profesor învățământ primar Dorilă Petruța-Iuliana
Școala Gimnazială Salcia, județul Teleorman*

Mediul înconjurător și sănătatea sunt două daruri, iar dacă noi nu avem grijă de ele atunci cine o va face în locul nostru? Binele planetei se află în mâinile noastre, la fel și sănătatea și viitorul generațiilor următoare! Întrucât omul este parte a naturii, trebuie să o respecte așa cum se respectă pe sine și să acționeze în mod responsabil, atât pentru a-și asigura bunăstarea, dar și pentru a respecta și proteja mediul înconjurător. Starea mediului înconjurător, ce depinde numai și numai de fiecare dintre noi, ne afectează în mod direct viața și sănătatea. Este nevoie de mai multă atenție și de mai multă responsabilitate din partea fiecăruia pentru a putea trăi într-un mediu curat, pentru a respira aer nepoluat, pentru a bea apă curată și pentru a putea folosi condițiile de viață sănătoase pe care ni le oferă natura. Nu trebuie să tratăm cu neglijență acest

aspect important al vieții noastre, pentru că ignoranța și lipsa de preocupare vor duce la agravarea poluării mediului și, implicit, la distrugerea sănătății fiecăruia dintre noi și a celor dragi nouă. Viața, un dar inegalabil, pe care trebuie să-l prețuim și să-l apărăm, este uneori amenințat de transformări politice, economice și sociale. În prezent, mai mult de 5 miliarde de oameni folosesc resursele naturale. În fiecare colț al lumii se taie păduri, se extrag minerale și surse de energie, erodând solul, poluând aerul și apa, creând deșeuri periculoase. Poluarea înseamnă modificarea compoziției aerului, apelor, solului, datorată unor substanțe chimice, praf și fum care aduc impurități și determină un dezechilibru ecologic natural. Aceasta poluare duce la dispariția a numeroase specii de plante și animale, extinderea deșerturilor, contaminarea cu pesticide, înmulțirea problemelor de sănătate, foametea, sărăcia sau chiar pierderea de vieți omenești. Mulți experți sunt îngrijorați de faptul că, dacă acest regim al degradării continuă, vom fi martorii distrugerii treptate a sistemelor care sprijină viața pe pământ. Omul este principalul vinovat de poluarea mediului și tot el suportă efectele ei negative asupra sănătății sale, de la o banală imbolnăvire până la pierderea vieții.

Coordonatele actuale ale vieții cotidiene impun abordare unor teme specifice în grădiniță și școală, alături de alte elemente de educație și probleme legate de calitatea mediului înconjurător. Astfel, se evidențiază prioritatea majoră a noastră, a tuturor, de a cunoaște, proteja și conserva mediul de viață, păstrarea particularităților naturii devenind eficientă și reală numai atunci când aceasta va face parte integrantă din filozofia și comportamentul nostru. Se impune ca, încă din grupele preșcolare, copiii să cunoască formele de viață existente în mediul înconjurător și să învețe să le ocrotească. Ei trebuie să cunoască și resursele naturale care asigură viața, dar și cauzele și formele de manifestare ale dezechilibrelor naturale din mediul înconjurător, în special a celor produse de om. Ceea ce învață copiii în primii ani reprezintă mai mult de jumătate decât vor învăța în restul vieții. Astfel, educația omului începe în copilărie, componentele dezvoltării sale fizice și psihice mergând în paralel cu trăsăturile de personalitate. Educarea copiilor a devenit o preocupare și o necesitate prefigurate de schimbările majore ce au avut loc asupra mediului înconjurător, ceea ce ne solicită să trăim într-o permanentă stare de adaptare pentru a putea face față schimbărilor potențiale și a preveni eventualele dezastre ecologice. Educația de mediu este mai mult practică, în sensul învățării unor aspecte pozitive sau negative legate de mediul ambiental. Nu există modele universale pentru integrarea educației privind mediul înconjurător în procesul instructiv-educativ. Modalitățile acestei integrări sunt definite în funcție de condițiile, finalitățile și structurile educative și socio-economice ale fiecărei țări. În funcție de vârsta copiilor, se aplică practici pedagogice diferite.

Bazate pe cooperare și colaborare, diversitatea activităților practice desfășurate cu copiii asigură asimilarea regulilor de comportament care se constituie în elemente de bază în formarea unei educații a oamenilor de mâine.

Grădinița și școala asigură cadrul adecvat în care se desfășoară un complex de formare a copiilor, sub cele două laturi ale sale: instructivă și educativă. Școala este chemată să determine nu numai sentimentele de admirație pentru frumusețile naturii, ci și deprinderi de apărare, conservare și dezvoltare a mediului înconjurător- condiție de viață civilizată și sănătoasă. Este important ca în amplul proces de formare a omului, viața din afara instituțiilor de învățământ să continue să completeze, să consolideze și să desăvârșască opera educativă din școală într-un adevărat comportament european. Cercetarea mediului în mijlocul naturii cu copii permite îmbogățirea volumului de cunoștințe, lărgirea orizontului științific, sesizarea legăturilor reciproce între fenomene, modul cum se interferează și se influențează reciproc și, de asemenea, permite formare unei gândiri sănătoase despre lume și viață.

În concluzie, și copiii, educați, îndrumați de către cadrele didactice, pot să se implice, să lupte activ împotriva poluării pentru păstrarea unui mediu curat, pentru că un mediu poluat dăunează foarte mult sănătății omului. Mediul înconjurător este un mecanism viu cu o complexitate deosebită, de a cărui integritate și bună funcționare depinde întreaga activitate umană. A înțelege natura înseamnă a înțelege viitorul, dar a face ceva pentru salvarea naturii, atât de amenințată astăzi, înseamnă a contribui la fericirea fiecăruia dintre noi.

Bibliografie:

1. Dutu M., Ecologie. Filozofia naturală a vieții - 1999, București, Editura Economică;
2. Visan S, Cretu S, Alpopi C - „Mediul înconjurător. Poluare și protecție”, 1998, București, Editura Economică;
3. Dițoiu V, Holban N: „Modificări antropice ale mediului”, 2005, Timișoara, Editura Orizonturi Universitare.

PROIECT EDUCAȚIONAL „PROTEJÂND PĂDUREA, PROTEJÂM PĂMÂNTUL”

*Prof. Dumitrescu Steliana
Școala Gimnazială Nr. 1 Mârzănești*

ARGUMENT TEMATIC

Mediul înconjurător, așa cum ni se prezintă el astăzi este, în mare parte, o creație a omului, dar el poate influența la rândul său, evoluția societății umane.

Degradarea continuă a mediului înconjurător, care se petrece sub ochii noștri, este un element major al unei „crize de civilizație și se datorează tocmai intervenției omului în natură. Pericolul fiind mare trebuie conștientizată necesitatea protecției sale, a ocrotirii vieții în cele mai variate forme ale sale.

Deoarece adulții, din dorința de îmbogățire rapidă, nu conștientizează distrugerea naturii prin tăierile masive ale copacilor, este necesară intervenția tinerilor și nu în ultimul rând a celor mici, pentru a aminti adulților că mediul este nu numai al lor ci și al generațiilor viitoare.

Mediul natural fiind doar o parte din mediul înconjurător, dar cu influențe directe și indirecte asupra formării și dezvoltării copilului, intervine atât în procesul dezvoltării sale fizice sănătoase, cât și în formarea unui nivel cognitiv corespunzător.

Protecția mediului, depășind cu mult granițele educației civice, comportamentale, atât în privința conceptului de sine cât și în traducerea de fapt a acțiunilor ce le poate acoperi, a reprezentat o preocupare de bază a noastră în educarea și formarea tinerilor.

Copiii acestei generații și a generațiilor viitoare vor fi adevărați beneficiari ai griji tuturor față de mediu, dacă obiectivele protecției mediului vor fi atinse pe plan mondial la toate nivelurile. Până atunci la nivelul educației preșcolare din România putem realiza activități ecologice, parteneriate, necesare dezvoltării capacităților și deprinderilor de protejare și înfrumusețare a mediului. Așadar educatorilor le revine sarcina de a învăța pe copii să înțeleagă și să iubească natura, să-i pătrundă tainele și să o protejeze, să urmărească formarea și dezvoltarea conștiinței ecologice a copiilor.

OBIECTIVE CADRU:

1. Promovarea în rândul elevilor a comportamentelor ecologice de protejare și ocrotire a naturii, de cunoaștere și respectare a normelor, regulilor și legilor ecologice;
2. Conștientizarea ideii că planeta □Pământ□ reprezintă o valoare sacră, indistructibilă și că ea trebuie protejată și respectată prin toate mijloacele;

3. Cultivarea interesului pentru promovarea stării de sănătate a pământului, a mediului, a pădurii (a comunității, a orașului, a cartierului, a sălii de grupă);

4. Protejarea pădurilor de tăierile masive prin colectarea de deșeuri în vederea recondiționării lor;

5. Amenajarea spațiului educațional al școlii prin implicarea și antrenarea tuturor celor din jur.

OBIECTIVE DE REFERINȚĂ:

1.1. Să cunoască ce reprezintă natura;

1.2. Să-si formeze comportamente de protejare a naturii, cunoașterea și respectarea regulilor și legilor ecologice;

2.1. Să cunoască ce reprezintă planeta Pământ;

2.2. Să respecte regulile de conservare și ocrotire a pământului;

3.1.Să-și cultive interesul pentru promovarea sănătății naturii prin:

♦ Insuflarea celor din jur a dragostei pentru mediul înconjurător în general, al pădurilor în special;

♦ Să învețe să mențină curățenia în spațiul,de lucru și în spațiul de locuit;

4.1. Să colecteze deșeuri în vederea refolosirii lor pentru a micșora necesitatea tăierii pădurilor;

4.2. Să acționeze cu cei din jur în așa fel încât să le arate adulților că natura nu este numai a lor ci și a generațiilor viitoare;

5.1. Să ajute la amenajarea spațiului educațional prin realizarea de materiale proprii.

REZUMAT

Proiectul educațional „PROTEJÂND PĂDUREA, PROTEJĂM PĂMÂNTUL” își propune ca elevii din ciclul gimnazial să înțeleagă că dragostea și grija pentru natură și în special pentru pădure, ca unic reprezentant de salvare a vieții pe pământ, trebuie să constituie componente esențiale ale comportamentului uman în general și al lor în mod special.

Elevii vor învăța să cunoască și să ocrotească natura, să iubească plantele și animalele, să aibă un comportament adecvat față de mediul înconjurător și chiar să ia atitudine față de cei care îl distrug.

Pentru realizarea acestor lucruri se vor folosi prezentări PPT, referate, fișe, postere, articole, albume tematice, ilustrații, desene.

GRUP ȚINTĂ:

- Elevii clasei a VIII-a de la Școala Gimnazială nr. 1 Mârzănești

LOCUL ȘI PERIOADA DE DESFĂȘURARE:

- Școala Gimnazială nr. 1 Mârzănești

RESURSELE PROIECTULUI:

● UMANE:

- Elevii clasei a VIII-a;

- Profesori

● MATERIALE: prezentări PPT, laptop, videoproiector, planșe, acuarele, creioane colorate, carioci, hârtie creponată, coli colorate, lipici, foarfecă, reviste.

MODALITĂȚI DE EVALUARE :

- organizarea unei expoziții cu materiale realizate;
- protofoliul clasei;
- fotografii.

EXEMPLE DE BUNE PRACTICI ÎN EDUCAȚIA PENTRU PROTECȚIA MEDIULUI

*Profesor ,Foamete Valentina
Școala Gimnazială Stejaru*

Care va fi viitorul omenirii? Este întrebarea tulburătoare care preocupă oamenii de știință, instituții de cercetare, instituții internaționale și, nu în ultimul rând Organizația Națiunilor Unite. Răspunsurile și soluțiile converg spre concluzia că de noi depinde propria supraviețuire.

Educația pentru mediu are scopul de a îmbunătăți calitatea vieții prin cunoștințele, dar mai ales prin motivațiile și conduitele pe care le oferă pentru a acorda mediului atenția și îngrijirea necesară.

Dovadă că protecția mediului reprezintă o prioritate pentru țările Uniunii Europene este faptul că în tratatul de bază al Comunității Europene (art. 2 din secțiunea principiilor de bază) se stipulează că rolul UE este acela de a promova un nivel înalt de protecție și îmbunătățire a mediului. Realizarea activităților de către elevi alături de cadrele didactice, părinți și de către alți membrii ai comunității locale este o modalitate eficientă de a face în mod conștient educație ecologică, astfel putându-se rezolva o mică parte din problemele mediului.

Activități practico-aplicative realizate de elevi

Pe parcursul acestui an școlar, principalele activități desfășurate de elevii în scopul formării la aceștia a unui comportament ecologic și a unei conduite ecologice au avut caracter

preponderent practic iar impactul a fost deosebit asupra elevilor, generând interes, evidențiind creativitatea elevilor, implicarea, spiritul de echipă, competitivitatea.

S-au desfășurat activități educative ecologice, de voluntariat precum și activități de colectare selectivă a deșeurilor, dar și activități de educare cu privire la ecologia și protecția mediului.

Cu ocazia „Zilei Pământului”, am realizat o activitate care a constat în vizionarea unor materiale (prezentări ppt) realizate de elevi, despre modul cum ar trebui să avem grijă de mediul înconjurător, de asemenea elevii au realizat o planșă sugestiv intitulată „Viitorul Terrei este în mâinile noastre”. (Anexa 1).

În „Luna Pădurii” (15 Martie-15 Aprilie) am realizat împreună cu elevii din clasele V-VIII o expoziție de desene tematice, redată în imaginile alăturate, precum și povești moralizatoare. Pe parcursul acestor activități elevii și-au format deprinderi de lucru în echipă, abilități de comunicare și au dat dovadă de creativitate, ingeniozitate și talent.

În cadrul proiectului de educație ecologică derulat an de an în școala noastră – ”Nouă ne pasă... PENTRU MÂINE!”, am desfășurat activități de ecologizare în cadrul cărora am adunat gunoaiile de pe șanțurile din localitatea Căianu-Mic precum și din incinta școlii. În această activitate au fost implicați elevi voluntari din clasele de gimnaziu, dar și din clasele de liceu, precum și profesorii diriginți.

O altă activitate din cadrul proiectului ”Nouă ne pasă... PENTRU MÂINE!” este cea de amenajare și întreținere a „Colțului Verde” și a tuturor spațiilor verzi ale școlii.

Elevii, pe clase, și sub îndrumarea profesorilor au săpat, plivit, tăiat și legat trandafiri, au plantat petunii (*Petunia hybridamultiflora*) și flori de piatră (*Portucala grandiflora*) în spațiile special destinate. De asemenea au fost montate suporturile metalice pentru susținerea trandafirilor.

Toate activitățile desfășurate de elevii sub atenta îndrumare a profesorilor, au fost eficiente, plăcute, elevii au dat dovadă de multă implicare, seriozitate și devotament în analiza și mai ales în rezolvarea problemelor legate de poluarea mediului înconjurător. Elevii au avut posibilitatea să constate singuri dacă mediul este poluat sau nu, dacă și cum se pot implica în protejarea acestuia, și putem spune: „cu o floare, se face primăvară!”, dacă fiecare dintre noi acționăm pentru a păstra calitatea mediului de viață.

Anexa 1

Bibliografie :

-Barna, A., Pop, I., Moldovan, A., 1998, Predarea biologiei în învățământul gimnazial, Editura Didactică și Pedagogică, București

ROLUL CADRULUI DIDACTIC ÎN MODELAREA PERSONALITĂȚII COPILULUI PREȘCOLAR

Prof.Inv.Prescolar- Loncea Georgeta Monica
Gradinita Cu P.P.Nr.1 Rosiori De Vede

„A crește un copil este un lucru riscant; căci reușita depinde de multă trudă și grijă, iar nereușita întrece orice altă durere”.(Democrit)

Pentru o bună desfășurare a procesului instructiv educativ în grădinița de copii trebuie subliniată importanța respectării particularităților de vârstă și individuale ale copiilor preșcolari prin faptul că toate formele de activitate instructiv educative trebuie să fie adaptate capacităților de asimilare, posibilităților reale ale celor vizați. Este vorba și de particularitățile individuale ale fiecărui preșcolar, dar și de specificul dezvoltării stadiale pe categorii de vârstă ale copiilor, având în vedere că există caracteristici comune, dar și trăsături ce definesc individualitatea fiecărui copil, în funcție de zestrea genetică, experiența de viață, mediul familial și social din care provin, accesul la sursele de informare, situația materială ș.a.

Orice activitate educațională se întemeiază pe cunoașterea psihologică a subiecților care fac obiectul unei astfel de intervenții. Calitatea procesului de educație în grădinița de copii depinde în mod esențial de abilitățile psihologice ale celor ce-l întreprind. Emile Planchard a sintetizat această idee în sintagma: “Nemo psychologus, nisi paedagogus” (Nu poți să fii pedagog fără a fi psiholog) tocmai pentru a sublinia forța acestei interdependințe. Educatoarele din grădiniță fac parte din categoria acelor agenți educaționali care au fost investiți de societate cu misiunea de a orienta procesele dezvoltării psiho-fizice a copiilor către un curs mereu ascendent, în scopul valorificării superioare a potențialului lor nativ și pentru favorizarea unei bune integrări în societate a acestora. Astfel, educatoarele trebuie să fie în permanentă atenție la

transformările ce se produc în organismul copilului, să le surprindă specificitatea, să faciliteze manifestările favorabile și să împiedice manifestarea acțiunilor nefavorabile.

O abordare realistă a copilului din punct de vedere psihologic presupune concentrarea educatorului spre următoarele aspecte: observarea și consemnarea unor manifestări obiective ale copilului; particularități ale dezvoltării psiho-fizice; abilități concrete de acțiune; performanțe lingvistice; pătrunderea în aspectele subiective ale experiențelor personale ale copilului încercând să răspundă la întrebări de genul: cum privește el lumea? dar relațiile cu ceilalți? ce crede, ce știe ori ce simte el?

Ca să poată acționa în cele două sensuri, educatorul va trebui să adopte el însuși o atitudine duală: să fie, pe de o parte, un observator extern, obiectiv, ca un spectator care pur și simplu consemnează date brute; să fie, pe de altă parte, un observator activ care încearcă să înțeleagă experiențele copilului, succesele, eșecurile lui, să le influențeze uzând de propriile sale experiențe. Printr-o asemenea duplicitate educatorul poate culege informații care să-i permită atragerea copilului în proiecte pe care el le hotărăște.

Prin cunoașterea psihologiei copilului, educatoarea dispun de date privind caracterizarea generală a dezvoltării psiho-fizice a copilului în general, a formei fundamentale de activitate-jocul (de manipulare, mișcare, de imitație, cu reguli, de creație, simbolic ș.a), pe categorii de vârstă (preșcolară-mică, mijlocie, mare și grupa pregătitoare pentru școală). De asemenea, este nevoie și de studierea atentă, minuțioasă a manifestării comportamentului fiecărui copil în parte, a investigării cauzelor extra-școlare ale diferitelor aspecte ale cunoașterii, afectivității, motivației, acțiunii voluntare, manifestărilor caracteriale incipiente, pozitive și negative pentru a organiza un învățământ pe măsura fiecărui copil, deci individualizat, adecvat nevoilor fiecăruia și care să conducă la maximizarea adaptabilității la viața școlară viitoare.

Sentimentul de siguranță, încredere și acceptare pe care i le conferă contextul jocului permit copilului să își exprime emoțiile, să-și asume riscuri, să încerce să experimenteze, să descopere lucruri noi, să treacă peste dezamăgiri, nereușite. În joc nu există corect și greșit, pentru că la vârsta preșcolară jocul simbolic permite să schimbăm/inventăm realități, reguli, personaje.

În viața copilului jocul este o activitate deosebit de atrăgătoare care evoluează între ficțiunea pură și realitatea muncii (M. Debesse, 1967) și ne ajută să cunoaștem mai bine înclinațiile copilului, fiind cel mai bun turn de observație de unde putem avea o vedere de ansamblu asupra dezvoltării personalității copilului. Jocul permite educatorului urmărirea copilului sub toate aspectele dezvoltării sale, în întreaga sa complexitate: cognitiv, motor, afectiv, social, moral.

Pentru copil “jocul este munca, este binele, este datoria, este idealul vieții. Jocul este sintagma, atmosfera în care ființa sa psihologică poate să respire și, în consecință, poate să acționeze” (Ed. Claparede, 1936). Nu ne putem imagina copilăria fără râsetele și jocurile sale. Un copil care nu știe să se joace, “un mic bătrân”, este un adult care nu va ști să gândească.

Noi, cei care lucrăm cu copiii, trebuie să-i tratăm din perspectiva dezvoltării, percepându-i ca fiind unici, demni de respect și înțelegere; doar astfel vom putea crea pentru ei experiențe satisfăcătoare. Realizând o educație care răspunde necesităților copilului, stilului predominant de învățare al acestora, care se centrează pe proces, nu pe produs, cadrul didactic îndeplinește mai multe roluri: “arhitect”, observator/evaluator, regizor, mediator/facilitator (după Carter, Margie, Curtes, Deb, *Traning Teachers*)

În concluzie, rolul educatoarei în interacțiunea cu copilul, cu dezvoltarea sentimentului de apartenență la grup este major și își pune amprenta asupra conturării și dezvoltării continue a personalității copiilor preșcolari. Să nu uităm că toți copiii au în comun câteva lucruri esențiale: au nevoie de dragoste, de securitate, de hrană bună, de sprijinul nostru ca să crească, să se dezvolte sănătos și să învețe.

Bibliografie:

1. Ezechil, L., Păiși, M. – Laborator preșcolar, Editura V&I Integral, București, 2001
2. Voiculescu, E. – Pedagogie preșcolară, Editura Aramis, București, 2001
3. Ghid de bune practici pentru educația timpurie a copiilor de la 3 la 6/7 ani

ASPECTE ALE EDUCAȚIEI ECOLOGICE

Prof. Hațiu Violeta Alina

Liceul Tehnologic „Anghel Saligny” Roșiori de Vede

Mediul înconjurător constituie un mecanism viu, cu o complexitate deosebită, de a cărui integritate și bună funcționare depinde întreaga activitate umană.

Omul s-a aflat în mijlocul naturii de la începutul existenței sale, folosindu-i toate darurile. Nu rareori, însă, ea îi opune și manifestări oarbe, brutale, în fața cărora rămâne înmărmurit și neputincios. Cu timpul, oamenii au început să facă cercetări științifice și să-i descifreze multe din tainele ascunse, înțelegând că manifestările ei se petrec sub acțiunea legilor care o guvernează, pentru că în natură nimic nu se desfășoară haotic și

întâmplător, ci numai sub impulsul implacabil al legilor obiective. Menținerea echilibrului ecologic este esențială pentru desfășurarea normală a vieții.

Orice copil poate deveni un prieten al naturii, cu condiția să respecte natura. Natura are nevoie de prieteni. Nu mila de viețuitoare, ci respectul este necesar unei adevărate prietenii cu natura.

Școlii îi revine importanta sarcină ecologică, aceea ca, încă de la cea mai fragedă vârstă, copiii să ajungă să cunoască, să iubească și să ocrotească natura. În programa activităților instructiv – educative sunt recomandate o serie de obiective, a căror transpunere în activități specifice conduc copiii către înțelegerea unor legături cauzale între evenimente, le dezvoltă spiritul de observație, contribuie la formarea de priceperi și deprinderi active, precum și la dezvoltarea conștiinței civice.

Am căutat să selectez și să desfășor activitățile cele mai accesibile – prin formă și conținut – care să-i conducă pe elevi spre educarea dragostei lor față de natură, a dorinței de a contribui la păstrarea frumosului, la educarea capacității de a ocroti și respecta natura.

Am început inițierea elevilor cu propriul lor mediu înconjurător, cu ambianța, cu „lumea lor în mic” – locuința, sala de curs, curtea de joacă, strada, orașul și, folosindu-ne de imaginație, am parcurs întreg globul terestru, cu porțiunile lui de ape și de uscat.

În cunoașterea mediului înconjurător trebuie să predomină caracterul atractiv, accesibil și ecologic. Copiii au nevoie să perceapă cel mai mare adevăr din spațiul viului: plantele se nasc, trăiesc și mor, lăsând semințe pentru următoarea generație de plante.

Nu bogăția cunoștințelor de biologie interesează în primul rând învățământul, ci cunoașterea și menținerea sa în forul interior al copiilor a două stări: dorința de a cunoaște universul lumii vii și puterea de a ocroti formele de viață. Curiozitatea copilului este suscitată nu numai de obiectele pe care le poate percepe, ci și de legăturile interne, de cauzalitatea care există între obiecte și fenomenele percepute: „de ce cad frunzele?”, „de ce tună?”, „de ce crește grâul?”

În vederea formării comportamentului civic, etic și a deprinderilor copiilor de păstrare și iubire a naturii, i-am antrenat în activități menite să contribuie la îngrijirea unor arbori și a spațiului verde din curtea școlii. Cu ocazia plimbărilor în pădure și poiana de la marginea orașului le-am atras atenția copiilor asupra unor aspecte de distrugere a mediului: copaci tăiați, cu tulpina scrijelită, resturi menajere, iarbă arsă, sticle sparte, deșeuri de hârtie și ambalaje de plastic aruncate la întâmplare. Pentru a întări comportamentele pozitive, întotdeauna când am mers la iarbă verde, am strâns toate resturile gustării pe care am luat-o și am controlat dacă totul este curat, așa cum am găsit înainte de popasul nostru.

Atunci când ne-am întors din excursii, am planificat, în partea a treia a programului zilnic, activități care să răspundă întrebărilor și să clarifice aspecte încă neînțelese de copii („Din lumea celor care nu cuvântă”, „Știați că...?”, povestiri și versuri, epigrame însoțite și de ilustrații).

De asemenea, în cadrul altor activități le-am precizat că și în România sunt protejate plante și animale, există rezervații și parcuri naturale în care sunt ocrotite animalele sălbatice pe cale de dispariție: zimbrul, fazanul, cocoșul de munte, cerbul lopătar, capra neagră, râsul etc. Le-am explicat că cea mai mare rezervație din țara noastră este Delta Dunării, unde sunt protejate diferite specii de păsări, pești, plante rare. Alte rezervații sunt în Munții Retezat, în Piatra Craiului etc.

În concluzie, consider că este o datorie cetățenească, o datorie de conștiință și etică, să contribuim la ocrotirea naturii, pentru că ea aparține nu numai generațiilor actuale ale Terre, ci, cu deosebire, generațiilor viitoare, în care ne proiectăm idealurile cu toate speranțele noastre de continuitate, de nemurire.

ACȚIUNI SUSTENABILE DE ÎMBUNĂTĂȚIRE A MEDIULUI EDUCAȚIONAL

*Profesor învățământ primar Mărășoiu Ramona-Laura
Școala Gimnazială Dobrotești*

Învățarea este o activitate realizată în cadrul mediului educațional școlar. În atare context am examinat conceptul de mediu de învățare și condițiile ce promovează o învățare eficientă. Învățarea eficientă este determinată de condițiile pedagogice și psihologice în organizarea procesului educațional. La școală, elevii pot fi veseli sau triști, exuberanți sau melancolici. Toți se simt însă valorizați într-o clasă prietenoasă, cu cadre didactice apropiate lor, dar exigente în același timp, cu elevi care dezvoltă trăiri afective pozitive. Ambientul clasei/școlii trebuie să aibă propria sa identitate, să devină locul unde copilul se simte bine, un mediu care să-l reprezinte. Fiecare colțișor al clasei trebuie să transmită un mesaj coeziv, reprezentând atât colectivul, cât și pe fiecare elev în parte. În clasa de elevi nu este posibil să existe doi elevi identici din punct de vedere intelectual, afectiv sau comportamental. Fiecare este o entitate de sine stătătoare, un „EU” cu care să-ți pui în acord strategiile de lucru. De

aceea, spațiul clasei și al școlii trebuie să antreneze capacitățile intelectuale ale elevului, să trezească interesul și curiozitatea, să activeze elevii ca participanți efectivi în descoperirea noului. Sintetizând multitudinea abordărilor am constatat că mediul educațional școlar înglobează totalitatea factorilor, condițiilor care determină realizarea procesului educațional și influențează formarea/dezvoltarea personalității elevului. Învățarea eficientă și performanța școlară este determinată de contextul organizării mediului educațional. Mediul școlar poate fi îmbunătățit considerabil prin acțiuni care să vizeze:

- Managementul clase de elevi;
- Climatul relațional;
- Spațiul fizic.

În acest context au fost elaborate acțiuni de eficientizare a mediului educațional din învățământul general proiectate pe trei dimensiuni, și anume:

1. Asigurarea unui management eficient al clasei de elevi:
 - Promovarea dimensiunilor managementului clasei de elevi;
 - Respectarea factorilor (interni și externi) și condițiilor învățării eficiente (pedagogice și psihologice) în contextul proiectării didactice;
 - Perfecționarea, diversificarea metodelor de predare și evaluare aplicate de către cadrele didactice ce va sprijini motivarea elevilor pentru învățare;
 - Cunoașterea particularităților clase de elevi;
 - Proiectarea activităților educaționale respectând individualitatea elevului;
 - Amplificarea acțiunilor de formare a cadrelor didactice pe dimensiunea relaționării cu elevii.
2. Asigurarea unui climat relațional stimulat și confortabil:
 - Asigurarea unui climat de siguranță pentru elevi și evitarea problemelor de disciplină prin implementarea în școli a unor metode de promovare a toleranței în cazul apariției unor situații de conflict;
 - Promovarea valorilor de respect reciproc, cooperare, susținere ce facilitează comunicarea deschisă;
 - Încurajarea activităților creative.
3. Asigurarea unui spațiu fizic eficient învățării:
 - Modernizarea și îmbunătățirea procesului educațional prin dotarea școlilor cu echipamente didactice, materiale didactice, echipamente de laborator, literatură de specialitate;
 - Sporirea acțiunilor destinate îmbunătățirii infrastructurii școlii;
 - Adaptarea mobilierului conform cerințelor moderne: bancă pentru un singur loc, bănci mobile;
 - Asigurarea unui sistem de cabinete dotate cu utilaj digital modern;
 - Proiectarea activităților înafara sălii de clasă care le va permite elevilor și profesorilor să relaționeze, să facă schimb de experiență;
 - Respectarea cerințelor ergonomice a spațiului fizic și igiena învățării;
 - Crearea unui mediu adecvat de integrare socială a elevilor cu nevoi speciale, prin dotarea școlilor cu echipament necesar.

Mediul școlar contribuie la bunăstarea socială, emoțională și cognitivă a elevului atunci când este cald, prietenos și recompensează învățarea, promovează în special cooperarea, oferă susținere și facilitează comunicarea, încurajează activitățile creative și este susținută de un spațiu fizic plăcut învățării etc. În condițiile stresului excesiv creierul elevului nu funcționează bine, iar efectul se răsfrânge asupra rezultatelor învățării. Profesorul este factorul cel mai

important în crearea unui mediu eficient și incluziv. Copiii și tinerii își petrec o bună parte din timp la școală, prin urmare, aceasta trebuie să fie un loc esențial pentru conturarea stării lor generale de bine, cu ale sale aspecte sociale, fizice și emoționale. Sănătatea și starea de bine a elevilor le influențează capacitatea de a beneficia de pe urma unei educații de calitate și de a-și atinge întregul potențial școlar.

Bibliografie:

1. ALBU G. Relațiile interpersonale. Aspecte instituționale, psihologice și formativ-educative. Iași: Institutul European, 2013.
2. CARCEA M.I. Mediul educațional școlar. Iași: Editura Cermi, 1999.

PROIECT EDUCATIONAL ”OMUL – prietenul sau dusmanul naturii?”

*Prof. Orodel Liliana
Liceul tehnologic Virgil Madgearu, Roșiori de Vede*

MOTTO:

„A înțelege natura înseamnă a înțelege viitorul, dar a face ceva pentru salvarea naturii, atât de amenințată azi, înseamnă a contribui la fericirea omenirii.”

(E.A.Pora)

Argument

Ce este natura? Natura este lumea materială, lumea organică sau anorganică, totalitatea ființelor și a lucrurilor din Univers, lumea fizică inconjurătoare, cuprinzând vegetația, formele de relief, clima.

Dumnezeu ne-a binecuvântat cu o natură frumoasă, nici nu se putea mai frumoasă de atât. O natură care ne oferă multe lucruri de care avem nevoie. Într-un singur cuvânt, natura ne oferă viața, viața de care avem nevoie. Dar oare omul nu are nimic să-i ofere naturii?

Educația ecologică devine încercarea transferării unor moduri de gândire pragmatică privitor la ecosisteme, specii, populații inclusiv umane, înțelese în contextul lor evolutiv, în transformările petrecute în plan spațial și temporal. Când privește ecologia, ea este știința interrelațiilor ecosistemice dintre organisme vii și mediul abiotic, o știință sintetică focalizată pe înțelegerea integrată a proceselor din mediul nostru. Prin educația ecologică se contribuie la o înțelegere mai profundă a conexiunii dintre acțiunile noastre (individuale sau de grup, la nivel social), și schimbările mediului nostru de viață (actual și în viitor).

În cadrul activităților de educație ecologică, pe lângă înțelegerea fenomenelor derulate în ecosisteme, a interrelațiilor dintre om și mediul de viață, este necesar să se insiste asupra dezvoltării capacității analitice și sintetice, a gândirii critice rationale, a utilizării argumentației logice, a capacității de analiză a datelor și de rezolvare de probleme, a creativității și independenței în gândire, a dezvoltării capacității de comunicare, a muncii în echipă, a simțului artistic/ estetic și a fundamentului etic/ moral etc. Se întărește astfel capacitatea de analiză, sinteză, conștientizare a problemelor și încercarea găsită de soluții la problemele de mediu. Activitățile teoretice de educație ecologică vor fi îmbinate cu activitățile practice, respectând trei abordări și anume:

- ✚ Educația despre mediu;
- ✚ Educația în mediu;
- ✚ Educația pentru mediu;

Elevii trebuie să devină prieteni ai naturii, cu condiția să respecte natura. Aceasta înseamnă azi, mai mult ca oricând, să-o privești ca un adevărat ecolog-cetățean ce dorește nu o natură strivită, cu gândul refacerii ei, ci conștient că apără și conservă una dintre bogățiile cu care noi, românii ne mândrim.

Scopul proiectului

Formarea comportamentului ecologic adecvat prin derularea de acțiuni de protecție a mediului înconjurător.

Obiectivele specifice proiectului

- Dezvoltarea capacității de a lua decizii, de a identifica și pune în practică soluții pentru prevenirea și rezolvarea problemelor concrete legate de relația omului cu mediul său de viață și divinitate;
- Formarea unui comportament ecologic pozitiv pentru ocrotirea pădurii și prevenirea acțiunilor de poluare a aerului și apei, a defrișărilor necontrolate;
- Reducerea impactului activităților antropice față de mediu prin conștientizarea comunității privind conservarea și regenerarea mediului;
- Sensibilizarea comunității în privința problemelor de mediu prin atitudinile și activitățile elevilor;

Grupul țintă cărui i se adresează proiectul:

- elevii claselor a IX-a A și B;
- cadrele didactice din Liceul tehnologic Virgil Madgearu;
- părinți ai elevilor implicați în proiect;

Locul și perioada de desfășurare:

- Liceul tehnologic Virgil Madgearu, 18.11.2021.

Resurse umane:

- cadrele didactice de la Liceul tehnologic Virgil Madgearu
- elevii claselor a IX-a A și B

Resursele materiale:

- laptop, materiale PPT, coli/cartoane colorate, carioci, creioane colorate, foarfece, materiale reciclabile, lipici.

Resurse spațiale: Sala de clasă.

Descrierea activității:

- Se prezintă elevilor un material power-point despre impactul activităților antropice asupra mediului înconjurător, apoi discut cu ei, la masa rotundă, pe baza materialului prezentat, urmărind formarea unui comportament ecologic în rândurile lor.
- Se solicită elevilor să realizeze pliante, sloganuri, afișe cu tema: „Viața Planetei stă în mâinile noastre” sau diverse obiecte din materiale reciclabile.

- Se realizează un panou cu lucrărilor elevilor și cu fotografii din timpul activității.

Metode de evaluare:

- Precieri individuale și de grup;
- Album cu fotografii din timpul desfășurării proiectului;
- Portofoliul

IMPORTANȚA ACTIVITĂȚILOR EXTRAȘCOLARE PĂDUREA VEDEA-MEDIU DE VIAȚĂ

*Profesor pentru învățământul primar: Popescu Ioana Georgiana
Școala Gimnazială „Zaharia Stancu”, Roșiori de Vede, Județul Teleorman*

“Să nu-i educăm pe copiii noștri pentru lumea de azi. Această lume nu va mai exista când ei vor fi mari și nimic nu ne permite să știm cum va fi lumea lor. Atunci, să-i învățăm să se adapteze.” (Maria Montessori – “Descoperirea copilului”)

Educația extrașcolară (realizată dincolo de procesul de învățământ) își are rolul și locul bine stabilit în formarea personalității copiilor noștri. Educația prin activitățile extracurriculare urmărește identificarea și cultivarea corespondenței optime dintre aptitudini, talente, cultivarea unui stil de viață civilizat, precum și stimularea comportamentului creativ în diferite domenii. Începând de la cea mai fragedă vârstă, copiii acumulează o serie de cunoștințe punându-i în contact direct cu obiectele și fenomenele din natură. Trebuința de se juca, de a fi mereu în mișcare, este tocmai ceea ce ne permite să împăcăm școala cu viața.

Exemple de activități extrașcolare

Vizitele la muzee, expoziții, monumente și locuri istorice, case memoriale – organizate selectiv – constituie un mijloc de a intui și prețui valorile culturale, folclorice și istorice ale poporului nostru. Ele oferă elevilor prilejul de a observa obiectele și fenomenele în starea lor naturală, procesul de producție în desfășurarea sa, operele de artă originale, momentele legate de trecutul istoric local, național, de viața și activitatea unor personalități de seamă ale științei și culturii universale și naționale.

Organizarea plimbărilor, a excursiilor în natură îi ajută pe copii să redea cu mai multă creativitate și sensibilitate, imaginea realității, în cadrul activităților de desen și modelaj, iar materialele pe care le culeg, sunt folosite în activitățile practice, în jocurile de creație. La vârsta școlară, copiii sunt foarte receptivi la tot ce li se arată sau li se spune în legătură cu mediul, fiind dispuși să acționeze în acest sens.

Activitate practică- Pădurea Vede-mediul de viață

Împreună cu elevii am realizat o plimbare în pădurea Vede, un mediu de viață aparte situat în apropierea orașului Roșiori de Vede. Am făcut o mică incursiune în trecutul istoric, le-am vorbit despre mituri, legende, menționarea pădurii în creațiile literare etc. Le-am vorbit despre vegetație și faună. Elevii au observat în mod direct speciile de plante specifice acestui mediu de viață.

I. Mituri și legende

„Pe-un picior de plai/ Pe-o gură de rai...

Așa începe binecunoscuta baladă „Miorița”. Deși aceasta nu a fost scrisă pe meleaguri teleormănene nu putem nega faptul că Pădurea Vede poate fi considerată un colț de rai. Dar

cel mai bine o descrie Zaharia Stancu în romanul său „Pădurea nebună,,. Acești copaci sunt urmașii acelor care în urmă cu mai bine de 2000 de ani făceau parte din vestiții Codrii ai Vlăsiei, pădure ce acoperea partea de sud a țării coborând din zona subcarpatică și întinzându-se până la Dunăre. Tătarii au numit-o Deli Orman ceea ce în traducere înseamnă „ Pădurea nebună,,. Mai târziu toponimul a devenit numele regiunii de sud a țării cunoscută astăzi drept Județul Teleorman.

II. Trecutul istoric

Dovezile istorice atestă faptul că această zonă a fost populată încă din cele mai vechi timpuri. Strămoșii din preistorie, apoi dacii sau geții, cuceritorii și coloniștii romani, triburile migratoare și mai târziu populația romanică ne-au lăsat urme ale existenței lor atât în zona construită a actualului oraș cât și în păduri, pe câmpuri, în zonele limitrofe.

III. Vegetație

Vegetația din Pădurea Vede este o relicvă a vestitelor păduri teleormanene care înconjură orașul până la mijlocul secolului XIX. Este o pădure de luncă cu arbori de esență moale printre care: teiul, stejarul, fagul, plopul, alunul, mesteacănul) dar și frasinul și ulmul.

Teiul – este un copac foios (cu frunze late și căzătoare), ajungând până la 40 metri înălțime, cu frunze cu o anvergură de 6–20 cm, străbătute de nervuri. Poate ajunge la o vârstă de câteva sute de ani sau chiar 2000 de ani. Stejarul – este un arbore foios, înalt, cu ramuri puternice, noduroase, coroană largă și bogată. Scoarța stejarului este de culoare brun-negricioasă, aspră, adânc brăzdată, adăpostind adesea o micro-faună activă (în special furnici și anumite specii de gândaci). Fagul – este un arbore foios, capabil de a ajunge la înălțimi de 40 m și 2 m diametrul trunchiului. Este înalt, impunător, cu scoarța netedă, cenușie-albicioasă. Un puiet de 10 ani va avea circa 4 m înălțime. El are o durată de viață de la 150 la 200 de ani, deși uneori trăiește până la 300 de ani.

În concluzie, cadrul didactic poate face multe pentru educarea spiritului creativ în cadrul activităților extracurriculare. Dar, se vede necesitatea de a modifica destul de mult modul de gândire, să evite critica în astfel de activități, să încurajeze elevii și să realizeze un feed-back pozitiv.

Bibliografie :

- Cernea, Maria, Contribuția activităților extracurriculare la optimizarea procesului de învățământ, în “ Învățământul primar” nr. 1 / 2000, Ed. Discipol, București;
- Ionesc, M., Chiș, V., Mijloace de învățământ și integrarea acestora în activitățile de instruire și autoinstruire, Editura Presa Universitară Clujeană, Cluj-Napoca, 2001, pg.162;

SĂNĂTATEA MEDIULUI ÎNSEAMNĂ SĂNĂTATEA NOASTRĂ

*Profesor învățământ primar Șerban Suzana ,
Școala Gimnazială „Adrian Păunescu”-Pitești*

ARGUMENT

Un mediu curat este esențial pentru sănătatea și bunăstarea oamenilor. În același timp însă, mediul ambiental poate fi și o sursă de factori de stres — de exemplu, poluarea atmosferică, zgomotul, substanțele chimice periculoase – care au un impact negativ asupra

mediului și asupra sănătății noastre. Sănătatea populației este afectată și de schimbările climatice, prin valuri de căldură, inundații .

OBIECTIVE:

- O1 Să definească poluarea și să precizeze tipurile de poluare;
- O2 Să identifice sursele de poluare ale mediului;
- O3 Să precizeze efectele negative ale intervenției omului asupra mediului;
- O4 Să propună soluții pentru stoparea poluării mediului;
- O5 Să stabilească reguli de conduită față de mediul înconjurător;

ACTIVITĂȚI:

- 1. Lectorate pe tema protejării mediului
- 2. Vizionare video – discuții tematice
- 3. Desene/Picturi/Colaje
- 4. Creare de versuri, povești.
- 5. Plantarea/Îngrijirea plantelor din clasă/grădina școlii.

BENEFICIARI: elevii clasei a III-a C „Steluțele vesele”, Școala Gimnazială „Adrian Păunescu” – Pitești.

DURATA: Februarie-Martie 2022

LOCUL DE DESFĂȘURARE: Școala Gimnazială „Adrian Păunescu” – Pitești

RESURSE:

- 1. *Umane:* elevii clasei a III-a C, cadrul didactic ;
- 2. *Materiale:* cărți, pliante, reviste, fișe, laptop, plante;

EVALUAREA proiectului va consta în realizarea unui portofoliu ce va cuprinde fișe, desene, fotografii și lucrări practice.

MODALITĂȚI EFICIENTE DE ABORDAREA A EDUCAȚIEI ECOLOGICE PRIN DERULAREA PROIECTELOR INTERNAȚIONALE

*Prof. Camelia Râcu
Școala Gimnazială Nr. 3 Zimnicea*

Școala Gimnazială Nr. 3 Zimnicea implementează Parteneriatul Strategic KA229, ”, 2018-1-PL01-KA229-051240_5, cu titlul „Little steps make a big difference. Together, we care for our home”. Proiectul se desfășoară în perioada 01.09.2018 – 31.08.2020 și este finanțat cu sprijinul Uniunii Europene prin Programul Erasmus+

În cadrul programului, există 6 școli partenere din următoarele țări, care cooperează și au activități comune pe teme ecologice, sociale și economice. Elevii din țările partenere sunt ținta activităților întreprinse în proiect, coordonați de profesorii lor.

► COORDONATOR:

- Zespół Placówek Oświatowych w Jaworzni, POLAND

► PARTENERI:

- 1. Școala Gimnazială Nr. 3 Zimnicea, ROMÂNIA
- 2. Tefenni Mesleki Ve Teknik Anadolu Lisesi, Burdur, TURKEY
- 3. Základná škola Dargovských Hrdinov, Humenne, SLOVAKIA
- 4. Institut Moli de la Vila, Capellades, SPAIN
- 5. 11o Gymnasio Irakliou, Iraklio, GREECE

Școlile implicate sunt plasate în țări cu o identitate turistică puternică sau care încearcă acum să dezvolte acest domeniu economic. Creșterea volumului turistic și industrial implică preocuparea pentru ecologie și păstrarea unui mediu de viață curat și sănătos, iar cele 6 școli din parteneriat împărtășesc aceste valori și vor concepe activități comune pe această bază.

SCOPUL PROIECTULUI este de a consolida patrimoniul local, de a răspândi pe plan internațional și de a întări relațiile cu părțile interesate și cu organismele publice.

Activitățile sunt elaborate în concordanță cu cerințele programului internațional Eco-Școala, care se desfășoară în fiecare școală parteneră și au ca scop obținerea Steagului Verde (Green Flag). Acestea se derulează lunar în Eco-Cluburi, fiecare școală alegând una din cele 12 teme mari ale programului.

Școala Gimnazială Nr. 3 Zimnicea a selectat tema „Sănătate/ Stil de viață sănătos”.

► Mobilitatea 1. Polonia

În perioada 17-20.12.2018, la Szkoła Podstawowa im. Jana Pawła II w. Jaworzni, a avut loc prima întâlnire de formare și învățare dintre școlile partener.

La această reuniune de lucru au participat cincisprezece cadre didactice din România, Turcia, Slovacia, Spania și Grecia, alături de cadre didactice din școala coordonatoare Szkoła Podstawowa im. Jana Pawła II w. Jaworzni, Polonia.

Tema întâlnirii a fost „Short-term joint staff training event”.

► Mobilitatea 2. Slovacia

În perioada 14.01.2019-18.01.2019, câte o echipă din fiecare școală parteneră (2 cadre didactice și 4 elevi) s-a deplasat la Základná škola Dargovských Hrdinov, Humenne, SLOVAKIA. Echipa României a fost formată din coordonatorul proiectului, un membru al echipei de proiect și 4 elevi din clasele V-VI.

Tema activității: Learning, Teaching and Training Activity of Erasmus+

► Mobilitatea 3. Grecia

În perioada 06.05.2019-10.05.2019, câte o echipă din fiecare școală parteneră s-a deplasat la 11th Gymnasio of Heraklion, Crete, GREECE. Echipa României a fost formată din 4 cadre didactice și 4 elevi din clasa a VIII-a, iar pe parcursul celor 5 zile pline de activități au vizitat școala, muzee, au socializat cu elevii și cadrele didactice implicate în proiect, au derulat activități team-building.

Tema activității: Learning, Teaching and Training Activity of Erasmus+

► Mobilitatea 4. România

În perioada 04.11.2019-08.11.2019, câte o echipă din fiecare școală parteneră s-a deplasat la Școala Gimnazială Nr. 3 Zimnicea, ROMÂNIA. Echipele din fiecare școală parteneră au fost formate din câte 2-3 cadre didactice și câte 4-6 elevi din clasele V-VIII iar pe parcursul celor 5 zile pline de activități au vizitat școala, localitatea, au realizat activități la Tabăra „Dunărica” și excursii la Castelul Peleş , Castelul Bran, Casa Poporului, au socializat cu elevii și cadrele didactice implicate în proiect, au derulat activități team-building.

Tema activității: Learning, Teaching and Training Activity of Erasmus+

Bibliografie:

<http://zshu.sk/index.php/projekty/erasmus-eco-school>

http://tefennimtal.meb.k12.tr/meb_iys_dosyalar/15/07/965059//icerikler/erasmus-polonya-yonetim-toplantisi_6304101.html

ENERGIA SOLARĂ

*Prof. Inv. Primar, Călcîea Raluca
Școala Gimnazială "Zaharia Stancu", Rosiori de Vede*

Soarele este, de departe cea mai importantă sursă de energie pentru noi. El încălzește atmosfera pământului, vaporizează apa din oceane, direcționează norii rezultați prin curenții de aer, denumite și vânturi spre continente, acolo unde își dovedesc utilitatea determinând ploile și menținând debitele râurilor. Aceasta este o modalitate directă de a folosi această energie și face parte din procesele fiziologice ce au loc pe pământ de milioane de ani. Însă Soarele poate face "un pic" mai mult: ar putea să asigure întreaga cantitate de energie de care a re nevoie o societate industrială modernă, la scară mondială pentru un viitor indefinit; ceea ce nu poate face o sursă de energie obișnuită. Acestea s-ar putea întâmpla cu ușurință fără poluare sau bătaie de cap în privința resurselor naturale epuizabile. Mulți oameni însă nu sunt convingși de acest lucru ei având părerea că o astfel de investiție ar aduce pierderi și nu un profit negândit de mare.

Soarele este o sferă cu diametrul de aproximativ 1.4 milioane de km, formată din gaze cu temperaturi foarte mari (temperatura interioară a soarelui este de aproximativ 15 milioane de grade Kelvin). Această temperatură imensă, combinată cu o presiune de 70 miliarde de ori mai mare decât aceea a atmosferei Pământului creează condițiile ideale pentru reacțiile de fuziune.

Pământul se învârtă în jurul axei sale o dată pe zi și se rotește, într-o orbită eliptică, în jurul soarelui, o dată pe an. Axă în jurul căreia se învârtă Pământul este înclinată cu aproximativ 23 de grade de la verticală. Această înclinare a dat naștere anotimpurilor: când axa Pământului este înclinată spre soare, emisfera nordică primește mai multe radiații solare (vara). Șase luni mai târziu, când axa nu este înclinată spre soare, în emisfera sudică este vara, deci cantitatea de radiații solare ce va atinge Pământul este mai mare.

Răspândirea foarte limitată a utilizării tehnologiei solare are foarte multe cauze.

În primul rând, tehnologia de captarea a razelor solare este încă la început și costisitoare. Prețul producerii unui WATT în prezent, prin intermediul celulelor fotovoltaice, este de 6-7 ori mai mare decât cel al producerii sale în termocentrale. De aceea investiția inițială într-un sistem de producere a energiei prin captarea razelor solare este mare, chiar dacă amortizarea se produce în timp, sistemele fiind în general foarte fiabile și putând funcționa 10-25 de ani fără mari costuri de întreținere.

În plus, panourile solare au un randament foarte scăzut dacă raportăm cantitatea de energie produsă la dimensiunea lor: pentru acoperirea necesităților unei locuințe fiind necesare panouri de câteva zeci de metri pătrați. Dar și acest lucru se va schimba pe măsură ce tehnologia evoluează. Cel mai mare dezavantaj este însă acela că energia solară este dependentă de razele soarelui, cu alte cuvinte de cantitatea de radiații solare care ajung pe Pământ. Iar aceasta este variabilă, în funcție de oră, de perioada a anului, de condițiile atmosferice, etc. Și nu în ultimul rând, randamentul sistemelor solare depinde în mare măsură de unghiul sub care cade raza de soare pe panoul solar, așadar de poziția pe glob.

Situația energetică actuală este marcată de utilizarea combustibililor fosili și nucleari ale căror surse se vor epuiza pe viitor. Conform unor studii, se estimează următoarele durate de viață: cărbunele brun - 550 ani, huila - 150 ani, gazele naturale - 65 ani, petrolul - 43 ani. La acestea se adaugă creșterea de aproximativ 10 ori a necesarului energetic cauzat de industrializare și creșterea populației globului în următorii 30 ani, până la 8 miliarde. Prin urmare, necesarul energetic suplimentar va fi de 60%, ceea ce nu poate fi acoperit de rezervele de combustibili fosili (petrol și gaze). Mai rămân cărbunii și combustibilii nucleari. Dar cel mai mare dezavantaj al arderii cărbunelui este că, prin arderea sa, se formează dioxidul de carbon, gaz cu efect de seră, responsabil de schimbările climei. Consecințele modificării climei sunt vizibile, în parte (inundații, furtuni).

- Costul ridicat al investiției inițiale în sistemele solare;
- Amortizarea investiției se face în câțiva ani.

Primul dintre dezavantaje poate fi minimizat prin utilizarea unor sisteme de orientare după soare a panourilor solare.

Al doilea dezavantaj se poate minimiza prin montarea panourilor solare pe suprafețe mai puțin adecvate pentru alte scopuri (ex: acoperișurile clădirilor, deșerturi, suprafețe întinse de apă, etc.). Costul investiției inițiale într-un sistem energetic solar se poate minimiza prin montarea unui singur sistem în scopul servirii mai multor persoane (grupuri de locuințe, chiar cartiere de locuințe). Folosirea materialelor plastice pentru colectorii cu performanță termică și optică mare ar putea reduce semnificativ costurile sistemelor termice solare.

Bibliografie:

- [1]. Bertani R, Geothermal power generation in the world 2005-2012, Geothermics, 41, 1-29, 2012
- [2]. Marry H. Dickson and Mario Fanelli, Geothermal Energy: Utilization and Technology, 244 pp, 2003
- [3] Chiminform Data S.A., *Surse regenerabile de energie*, Editura CHIMINFORM DATA,
- [4]. Schomberg M.G. (editor), Survey of Energy Resources, World Energy Council, 1992

MEDIUL ÎNCONJURĂTOR

Prof. Stăvărache Gina

Școala Gimnazială „Zaharia Stancu” ,Roșiori de Vede, jud. Teleorman

Fiecare etapă istorică, fiecare orânduire socială își pune amprenta specifică asupra naturii și a ansamblului peisajului umanizat, că urmare a modului diferit în care se desfășoară relațiile omului cu natură locurilor. Caracteristicile epocii noastre sunt date de dezvoltarea tehnică, economică și politică.

O caracteristică esențială a vremurilor noastre este creșterea accentuată a populației, care a atins, în martie 1980, cifra de 4,5 miliarde locuitori, de două ori mai mulți decât cu patru decenii în urmă, de patru ori mai mulți decât cu un veac în urmă. Înmulțirea în asemenea ritm a populației a făcut necesară asigurarea unor cantități tot mai mari de produse agro-alimentare. Paralel, industria a realizat, în ultima perioadă istorică, creșteri deosebit de importante. Această a făcut necesar un consum tot mai mare de combustibili și de minereuri metalifere și nemetalifere, de lemn etc. Producția de petrol a lumii, de exemplu, a crescut de 50 de ori față

de începutul secolului nostru. Unele terenuri petroliere vestite în primele decenii s-au epuizat și au fost părăsite cu pământuri răvășite, inutilizabile, sau continuă cu producții de neluat în seama.

La fel s-au intensificat în timp exploatarea de minereu de fier, cele de cupru, de bauxită etc. Toate aceste exploatarea executate în galerii de mână, dar în multe cazuri și la suprafață, ci adânci escavatii și decopertări, cu înălțare în apropiere a unor mari halde, pe alocuri de dimensiunile unor coline pe care decenii de-a rândul nu prinde nici un fel de vegetație, reprezintă “pecetea” industriei miniere din actuală etapă de civilizație. La acestea se adaugă exploatarea pe scară largă a rocilor de construcție, a lemnului pădurilor și, implicit, sacrificarea faunei aflate pe locurile cu intense activități economice, cu mai mare trafic al circulației, sub influențele covârșitoare ale marilor centre urbane.

Rezultatul acestor activități este degradarea echilibrului natural foarte înaintat pe anumite teritorii, în cuprinsul cărora specialiștii au putut vorbi de o “criză ecologică”.

S-a scris mult în ultima vreme despre modificările produse în lumea animală și vegetală, cu dispariția în vremuri istorice a sute de specii de viețuitoare și despre restrângerea numerică a altora. S-a scris despre defrișările masive produse în ultima vreme mai accentuat în spațiile intertropicale; sau despre atacul masiv al savanelor și despre desertificarea stepelor. S-a scris despre poluarea râurilor și a lacurilor, chiar a apelor marine de pe platformele litorale, despre poluarea atmosferei în arealele marilor aglomerări industriale și a marilor orașe. Toate acestea reprezintă niște “semne de alarmă”, asupra periclitarii echilibrului natural din zonele puternic afectate. Ele reprezintă o amenințare pentru cei ce judecă cu simțul răspunderii.

Deși un amplu process de decolonizare a avut loc în ultimele decenii, 80 de noi state independente apărând în lume, deși popoarele acestora au luat în propriile lor mâini exploatarea bogățiilor naturale din granițele lor teritoriale, una din gravele probleme nesoluționate ale lumii de azi este menținerea stării de subdezvoltare a multor state.

Problema noii ordini economice internaționale nu și-a găsit încă rezolvarea pentru care militează numeroase state în curs de dezvoltare. Urmarea scindării este dezavantajoasă naturii la ambele extreme: în țările dezvoltate, exploatarea până la degradarea naturii se datorează în multe cazuri goanei după profituri cât mai mari a monopolurilor și societăților supranaționale, pe când în țările subdezvoltate, suprasolicitarea unor componente ale naturii se datorează de multe ori acoperirii unor necesități vitale pentru populația în creștere.

Și într-un caz și în altul apare vădită restrângerea arealelor forestiere, a savanelor și stepelor prin procesul numit în ultima vreme “deșertificare”, distrugerea sau restrângerea unor elemente rare ale faunei, ruinarea sau calcificarea solurilor din zonele de climă caldă și așa destul de sărace în substanțe organice. Degradarea naturii se propagă și pe alte cai: prin noxele atmosferice datorate industriei și încărcării traficului autorutier, prin impurificarea apelor cu chimicale și cu deversările din canalele orașelor, prin acumularea unor enorme cantități de deșeuri menajere și industrial.

În țara noastră, în vederea unei bune echilibrări a mediului înconjurător, s-au făcut legiferări privitoare la protecția apelor, a mediului înconjurător, la dezvoltarea fondului forestier și la îmbunătățiri funciare. Toate acestea reprezintă garanția unor înfăptuiri de rațională gospodărire a naturii, paralel cu utilizarea intensive a terenurilor și resurselor.

Faptul are mare însemnătate îndeosebi pentru componentă cea mai fragilă, care este în același timp determinată pentru echilibrul mediului înconjurător, componentă biotică. Mediul înconjurător nu a ajuns la înfățișarea lui actuală, apt de a susține întreagă dezvoltare a civilizației umane decât prin acțiunea viețuitoarelor asupra geosferelor abiotice (scoarță terestră, apele, aerul). Componentă biotică este cea care reglează înlanțuirea de interdependente între geosfere luate pe ansamblu planetar ori pe teritorii delimitate regional. Căci natură Terrei nu este doar o

aglomerare întâmplătoare de elemente aflate la diferite stări, ci o îmbinare în deplină ordine a raporturilor reciproce și într-o complexă structurare de amănunt, care reprezintă un echilibru rar întâlnit în Univers, tocmai de aceea fiind deosebit de prețios. Suprimarea sau degradarea unui cât de mărunț element din alcătuirea acestui ansamblu aflat în echilibru dinamic atrage după sine schimbări în lanț în celelalte componente cu care se află în strânse legături; această este rezultanta unor dereglări ireparabile pe anumite spații. Zăcămintele minerale, formate în milioane de ani, sunt epuizate prin exploatarea doar în câteva decenii. Atmosfera și apele, cu tot volumul lor de mari dimensiuni, sunt infectate pe alocuri până la a dauna dacă sunt folosite. Numeroase specii de animale și chiar de plante au fost masacrate dispărând pentru totdeauna.

Întrucât viețuitoarele – și îndeosebi învelișul vegetal, iar în strânsă legătură cu acestea pătură de sol care întreține culturile agricole – sunt cele ce imprimă mediului înconjurător echilibrul necesar, numai urmărirea ecologică a acestuia îl poate îndruma spre o continuitate certă. Această pentru asigurarea cerințelor în continuă creștere a populației, a tendințelor de dezvoltare pe calea civilizației omenirii, de transformare a peisajului natural pe trepte diferite de antropizare, până la marile aglomerări urbane, unde se produce suprimarea totală sau aproape totală a naturii prin crearea unui mediu artificial de ziduri, asfalt, conducte, cabluri etc. Întrucât aflusul populației rurale spre orașe se află în plină desfășurare nu numai în țara noastră, ci și în cea mai mare parte a lumii, se impune și cercetarea atentă a mediului ambient al orașelor, că sedii de viață a celei mai mari părți a omenirii într-un viitor nu prea îndepărtat.

ANALIZA IMPACTULUI ÎNGRĂȘĂMINTELOR CHIMICE ASUPRA MEDIULUI ÎNCONJURĂTOR

*Profesor: Filip Viliuța
Liceul tehnologic „Virgil Madgearu”-Rosiori de Vede*

Am constatat că îngrășămintele cu azot modifică raportul dintre populațiile distructive și celelalte populații din sol și inhibă, de asemenea, activitatea bacteriilor fixatoare de azot. În afară de îngrășămintele azotoase, este necesar să se introducă în sol și fosfați. Fosforul, ca și azotul, este folosit de către plante cu o intensitate diferită în funcție de specie și soi, de termenul de vegetație și de condițiile ecologice. Pe măsură ce în sol se acumulează cantități mari de fosfor, are loc o saturare a capacității acestuia de reținere în forme greu accesibile, iar coeficientul de utilizare a fosforului din îngrășămintele crește. În ceea ce privește influența utilizării fertilizanților cu fosfor asupra microorganismelor, dacă solurile sunt bine aprovizionate cu celelalte substanțe nutritive ca azot, potasiu și carbonat de calciu, atunci îngrășămintele fosfatice acționează pozitiv asupra înmulțirii microorganismelor din sol. Sunt stimulate în special speciile din genul *Rhizobium*, *Azotobacter* etc. În afară de azot și fosfor, pentru viața plantelor mai este necesar și potasiul, mai cu seamă la începutul dezvoltării lor. În perioada de după înflorire, potasiul este antrenat din nou în sol. Cercetările efectuate au arătat că intensificarea agriculturii din ultimul deceniu a dus la o creștere foarte mare a cantităților de potasiu extrase din sol, odată cu recolta, fapt ce a determinat o diminuare a acestui element și implicit o scădere a fertilității solurilor. Influența favorabilă a îngrășămintelor chimice asupra vieții din sol apare atunci când ele completează fertilizarea organică. De asemenea s-a demonstrat faptul că fertilizarea cu NPK mărește numărul de microorganisme în straturile superioare, în lunile iunie și octombrie, iar în straturile mai inferioare, în august și în octombrie.

În consecință prin administrarea îngrășămintelor minerale, solul este supus unui impact complex, putând manifesta următoarele efecte asupra solului :

- ☐ provoacă acidificarea sau alcalinizarea mediului;
- ☐ îmbunătățește sau înrăutățește particularitățile agrochimice și fizice ale solului;
- ☐ contribuie la absorbția metabolică a ionilor sau înlăturarea lor în soluția de sol;
- ☐ contribuie la frânarea absorbției chimice a cationilor;
- ☐ contribuie la mineralizarea sau sintetizarea humusului solului;
- ☐ mobilizarea sau imobilizarea elementelor nutritive ale solului;
- ☐ poate provoca antagonismul sau sinergismul elementelor nutritive și raportul influenței asupra absorbției și metabolismului lor în plante.

Oamenii numesc solul materie minerală, dar cam o sută de milioane de bacterii, levuri (ciuperci unicelulare), mușgaiuri, diatomee (alge monocelulare microscopice) și alți microbi trăiesc în doar un gram de sol fertil obișnuit. Departe de a fi mort și neînsuflețit, solul este plin de viață. Aceste microorganisme nu există fără motiv. Fiecare trăiește cu un scop, luptă, cooperează și duce înainte ciclurile naturii.

În acest sol, omul aruncă îngrășămintă chimice puternice. Ar fi nevoie de ani de cercetare pentru a determina cum se combină și cum reacționează componentele îngrășământului cu aerul, apa și cu multe substanțe din materia minerală fără viață, prin ce schimbări trec și ce relații trebuie menținute între aceste componente și diversele microorganisme pentru a proteja un echilibru armonios .

Au fost făcute foarte puține cercetări, dacă nu deloc, despre relația dintre îngrășămintă și microbii din sol. De fapt, majoritatea experimentelor o ignoră în totalitate. În stațiunile de cercetare agricolă, oamenii de știință pun solul în ghivece și conduc experimente, dar mai mult ca sigur, cea mai mare parte a microbilor din aceste vase mor. În mod evident rezultatele, obținute la testele efectuate în condiții fixate și într-un cadru experimental limitat, nu pot fi aplicate situațiilor din condițiile naturale.

Și cu toate acestea, doar pentru că în timpul unor astfel de teste, un îngrășământ accelerează ușor creșterea culturilor, este lăudat din greu și recomandat în lumea largă ca fiind eficient. Este subliniată doar eficiența îngrășământului și nu se spune aproape nimic despre efectele sale negative, care sunt nenumărate.

Rapoartele recente spun că îngrășămintele cu fosfați aplicate pe terenuri pătrund doar până la 5 centimetri adâncime în sol. Deci, se dovedește că acei munți de fosfați pe care fermierii îi răspândesc cu religiozitate pe câmpurile lor, an după an, au fost inutili și au fost mai degrabă „aruncați” pe sol. Daunele provocate în mod direct de îngrășămintă, sunt, de asemenea, enorme. Mai mult de 70% din cele „trei mari” (sulfat de amoniu, super-fosfat și sulfat de potasiu) sunt de fapt acid sulfuric concentrat care crește aciditatea solului, cauzând mari daune, atât direct, cât și indirect.

În fiecare an, aproximativ 1,8 milioane de tone de acid sulfuric sunt aruncate pe terenurile agricole din Japonia sub formă de îngrășământ. Acest îngrășământ acid suprimă și ucide microorganismele din sol, perturbă și deteriorează solul într-un mod care poate provoca, într-o zi, dezastrul agriculturii japoneze.

O problemă majoră care derivă din utilizarea îngrășămintelor este deficitul de oligoelemente. Nu doar că am ucis solul bazându-ne prea mult pe îngrășămintele chimice; producția agricolă pornind de la un număr restrâns de nutrienți a condus la carența de oligoelemente esențiale pentru culturi. Recent, problema a atins proporții alarmante în

pomicultură și, de asemenea, s-a remarcat ca fiind unadin cauzele recoltelor mici de orez. Efectele și interacțiunile diferitelor componente ale îngrășămintelor în solul livezilor sunt nespuse de complexe. Spre exemplu: absorbția de azot și fosfat în soluri cu deficit de iod este slabă. Atunci când solul este acid, sau devine alcalin prin aplicarea masivă de var, se dezvoltă deficiențe de zinc, mangan, bor, iod și alte elemente, deoarece acestea devin mai puțin solubile în apă. Prea mult potasiu blochează absorbția de iod, reducând și absorbția de bor. Cu cât este mai mare cantitatea de azot, fosfat și potasiu administrată în sol, cu atât mai mare rezultă deficiența de zinc și bor. Pe altă parte, niveluri mai ridicate de azot și fosfat au ca rezultat o deficiență de mangan mai mică.

Adăugând prea mult dintr-un anumit îngrășământ, un altul devine ineficient. Atunci când există un deficit de anumite componente, adăugarea unei cantități generoase dintr-un alt component nu ajută cu nimic. Când oamenii de știință vor studia împreună aceste relații, vor înțelege cât de complexă este adăugarea îngrășămintelor. Dar, în ciuda unei astfel de complexități intimidante, dacăse întâmplă ca un îngrășământ să fie eficient într-un experiment strict proiectat, oamenii de știință îl recomandă ca fiind extrem de eficient, fără a avea nici cea mai vagă idee despre adevăratele merite și dezavantaje.

Bibliografie:

<http://www.scribub.com/geografie/ecologie/POLUAREA-SOLULUI31205226.php>
<https://blogoenciclopedia.blogspot.com/2012/12/poluarea-mediului-inconjurator-cauzata.html>
<http://www.scribub.com/geografie/ecologie/Poluarea-solului-si-sanatatea25782.php>

MEDIUL EDUCAȚIONAL AL ȘCOLII

*Profesor în învățământul primar, Mitran Mariana,
 Școala Gimnazială Beuca, loc. Beuca, jud. Teleorman*

Școala în țara noastră a fost întotdeauna o organizație cu obiective și mijloace rigid stabilite pentru a le atinge. Dar chiar și în acest cadru, școlile diferă semnificativ unele de altele în modurile de organizare a activităților lor. Prin urmare, alegerea de către părinți a școlii pentru copilul lor a fost întotdeauna o problemă dificilă. Pe de o parte, toate școlile sunt diferite, fiecare având propriul mod de a construi mediul educațional în care trăiesc copiii pe parcursul tuturor anilor de studiu, iar pe de altă parte, era dificil pentru un părinte să obțină informații sigure despre ceea ce o anumită școală este ce cerințe le pune copiilor, cum se simte copilul în ea.

Mediul educațional al unei școli nu poate fi evaluat prin indicatori pur cantitativi sau reconstruit normativ. Unul și același mediu educațional poate fi optim pentru dezvoltarea la o etapă de vârstă sau cu unele caracteristici individuale ale unui copil și poate împiedica dezvoltarea eficientă la o vârstă diferită sau cu alte caracteristici individuale de personalitate.

Din punctul de vedere al cercetătorilor americani, un factor mai semnificativ al eficienței școlii este cel organizatoric, care asigură solidaritatea ideilor profesorilor despre datoria lor profesională, capacitatea acestora de a lega opiniile pedagogice personale atât între ele, cât și cu elevii, și sprijin pentru inițiativa autonomă a cadrelor didactice de către administrația școlii.

Alți oameni de știință, legând evaluarea mediului educațional cu efectul său de dezvoltare, își fixează atenția asupra nivelului tehnologic al implementării și evaluării acestuia. În același timp, ca premise științifice fundamentale pentru dezvoltarea și evaluarea mediilor educaționale în

curs de dezvoltare, ei folosesc algoritmul „indicatorilor esențiali”, identificați de omul de știință rus V.V. Davydov:

- Anumite neoplasme psihologice corespund fiecărei vârste;
- Instruirea este organizată pe baza activității de conducere;
- Interacțiunile cu alte activități sunt gândite și implementate.

O analiză a practicii a arătat că administrația și personalul didactic sunt departe de a fi întotdeauna conștienți de obiectivele pe care eforturile școlii lor vizează cu adevărat. Directorul poate asigura cu sinceritate că toate eforturile școlii sunt îndreptate spre dezvoltarea copiilor, dar, în același timp, resursele materiale limitate de care dispune școala ar trebui cheltuite pentru decorarea biroului sau a unui mozaic în hol, în timp ce există sunt birouri și scaune sparte în sălile de clasă, iar în sala de sport nu este nevoie de recuzită.

Pachetul de diagnostic pentru studierea mediului educațional al școlii include trei blocuri de tehnici: primul bloc vizează diagnosticarea de înaltă calitate a rezultatelor impactului mediului educațional, cum ar fi abilitățile intelectuale ale copiilor, caracteristicile lor sociale și individual-personale, caracteristicile sfera motivațională asociată cu includerea lor în procesul educațional. Al doilea bloc permite stabilirea caracteristicilor specifice ale mijloacelor prin care o anumită școală obține un efect de dezvoltare. Includ analiza organizării procesului educațional și a metodelor de interacțiune în tandemul „profesor-elevi”, studiul structurii socio-psihologice a colectivelor și identificarea criteriilor semnificative pentru formarea relațiilor interpersonale între elevi, o descrierea caracteristicilor esențiale ale climatului psihologic al școlii.

Al treilea - proceduri de identificare a atitudinilor ținută interne care determină specificul și eficacitatea impactului mediului educațional al școlii asupra tuturor aspectelor dezvoltării mentale a elevilor.

Pentru a evalua abilitățile intelectuale ale copiilor, au fost comparate datele a două tipuri de teste: primul permite identificarea abilităților intelectuale de bază, care, așa cum se crede în mod obișnuit în știința psihologică, sunt puțin dependente de conținutul antrenamentului și de tipul de organizarea procesului educațional; cel de-al doilea este asociat cu acele acțiuni mentale care se conturează în procesul de învățare și pot fi indicatori ai eficacității organizării activităților educaționale. Compararea rezultatelor folosind metodele ambelor tipuri ne permite să identificăm și să evaluăm influența specificului instituției de învățământ însuși în dezvoltarea abilităților intelectuale ale copiilor.

Evaluarea caracteristicilor individuale și personale se bazează pe proceduri de diagnosticare pentru autoevaluare și nivelul aspirațiilor copiilor, identificarea ierarhiei motivelor, determinarea nivelului de anxietate, a structurii și intensității contactelor psihologice cu semenii, pozițiile în mediul informal. structura relațiilor în clasă.

Studiul stimei de sine și al nivelului de aspirații ale școlarilor face posibilă evaluarea directă a caracteristicilor de bază ale dezvoltării personale și indirect (prin alegerea unor criterii adecvate de autoevaluare, precum și prin compararea autoevaluărilor în funcție de diferite criterii) - tipul de motivație școlară și orientarea generală a personalității copiilor.

Un alt mijloc de influențare a mediului educațional asupra caracteristicilor individuale ale dezvoltării copilului este formarea unui sistem specific de relații în clasă, alocarea unor criterii semnificative pentru relațiile interpersonale între elevi. Pentru studierea structurii preferințelor s-a folosit procedeul sociometric clasic, în care, alături de criteriul general de selecție, au fost stabilite și criterii de afaceri (educative) și emoționale, au fost relevate pozițiile sociometrice ale elevilor.

Un mijloc important de influențare a mediului educațional al școlii asupra dezvoltării copiilor este climatul psihologic al școlii: contactele formale, extracurriculare între elevi și

profesori, locul artei copiilor în viața școlară, participarea copiilor la organizarea activității școlare extrașcolare.

Există trei tipuri de medii educaționale: tipul de dezvoltare; tipul intermediar cu dezvoltarea scopurilor externe și mijloace insuficient adecvate de realizare a acestor scopuri în procesul educațional;

Un mediu educațional tradițional care folosește metode monologice de organizare a procesului educațional și strict directiv - în managementul vieții școlare.

Împărțirea școlilor în ceea ce privește eficacitatea impactului lor asupra dezvoltării psihice a elevilor se confirmă și în caracteristicile climatului lor psihologic.

În primul tip de școli, este evaluat pozitiv atât de profesori, cât și de elevi. Se apelează la tipul și metodele de interacțiune dintre profesori și copii, precum și la organizarea procesului de învățare și a rezultatelor activității pedagogice.

În cel de-al doilea tip de școli, climatul psihologic este, în general, apreciat pozitiv atât de către copii, cât și de către profesori, însă criteriile pentru această evaluare sunt vagi, iar răspunsurile nu sunt în totalitate sincere. Cu toate acestea, este evident că personalul didactic este dominat de orientarea către formele de muncă și dezvoltare profesională, și nu către copii și relațiile cu aceștia.

Bibliografie:

1. www.insse.ro, Sistemul educational
2. Mihaela Roberta Stanef, Sistemul educational din Romania.

CUM POATE EDUCAȚIA SALVA PLANETA

*Prof. Înv Preșcolar Cristea Ionela
Școala Gimnazială "Mihai Eminescu", structură Grădinița cu P.P. nr 4*

Educația, așa cum o vedem astăzi, este mai mult o parte a problemei dezvoltării durabile decât o parte a soluției sale, deoarece întărește principiile și valorile unui stil de viață și economie nesustenabile. Economia solidară a încorporat principiile incluziunii și emancipării sociale. Durabilitatea și solidaritatea sunt teme emergente și convergente. Gadotti a enunțat faptul că fără mobilizarea socială împotriva modelului economic actual, educația pentru dezvoltare durabilă nu își va atinge obiectivele. În plus, este necesară educația pentru o viață durabilă – nu numai pentru o dezvoltare durabilă.

Resursele precum aerul, lumina soarelui, apa, creaturile, mineralele și vegetația sunt părți integrante ale Pământului. Dar odată cu creșterea nivelului de poluare, aceste resurse sunt afectate și fie oamenii distrug, fie sunt epuizate în mod imprudent. Dacă nu am făcut un pas calculat pentru a salva Pământul, va fi dificil să stabilim un viitor durabil pe pământ.

Pentru a salva pământul, trebuie să înțelegem că resursele oferite de pământ sunt limitate. Cu toate acestea, majoritatea oamenilor nu sunt conștienți de acest fapt și nu utilizează în mod judicios resursele. Pentru a proteja existența oamenilor, a noastră, a tuturor, trebuie să protejăm pământul și să avem grijă de el. Toate ființele vii depind de pământ pentru a supraviețui și, prin urmare, ar trebui să folosim resursele naturii într-un mod atent. Creșterea poluării și daunele cauzate de oameni afectează pământul atât de rapid încât amenință supraviețuirea și durabilitatea.

În zilele noastre, oamenii cei mai educați sunt cei care dăunează planetei din cauza stilului lor de viață nesustenabil. Țările care oferă cel mai mare acces la educație sunt țările care au în istoria lor, obiceiuri și valori care sunt profund dăunătoare vieții cât și planetei.

Nu este suficient să introducem tema sustenabilității fără a regândi alte discipline școlare sub o logică diferită, una comunicativă și fără a schimba obiceiurile. Pentru ca sistemele educaționale să includă educația pentru dezvoltare durabilă în procesul lor pedagogic, ele trebuie, în primul rând, să fie educate despre și pentru durabilitate. Nu este suficient să educăm pentru o dezvoltare durabilă; trebuie să educăm pentru o viață durabilă.

O viață durabilă este un stil de viață care armonizează ecologia mediului uman prin intermediul tehnologiilor, economiilor cooperante și efortului individual. Este un stil de viață intenționat ale cărui caracteristici sunt responsabilitatea personală, angajamentul față de ceilalți oameni și planetă. Un stil de viață durabil menține un echilibru între mediu și economie și între satisfacerea nevoilor actuale și garantarea îndeplinirii nevoilor generațiilor viitoare într-un mediu favorabil, curat.

Printre obiectivele educaționale ale educației pentru o viață durabilă se numără:

1. Gândire globală. Într-o eră a informației, având în vedere viteza cu care cunoștințele sunt produse și îmbătrânesc, nu este nevoie să acumulăm informații. Trebuie să educăm pentru ca oamenii să înțeleagă că avem o singură casă, o singură planetă pe care trebuie să trăim cu toții în armonie, într-un mediu și aer curat, pe care trebuie să le menținem.
2. Sentimente. Ființele umane sunt singurele creaturi care întreabă despre simțul vieții. Trebuie să învățăm să simțim, să ne îngrijim, să avem grijă și să trăim fiecare moment al vieții noastre având sens.
3. Identitatea noastră pe Pământ ca o condiție umană vitală. Destinul nostru comun este să trăim, să conviețuim pe această planetă cu ceilalți.
4. Conștientizarea planetei. Trebuie înțeles că suntem interdependenți, că Pământul este o singură națiune și noi, oamenii de pe Pământ, suntem cetățenii săi.

Pământul este primul nostru educator. Educarea pentru o altă lume civilizată, o planetă curată care să reziste pentru noi cât și pentru generațiile viitoare. Educă pentru pace, pentru drepturile omului, dreptatea socială și diversitatea culturală. Educă pentru conștiința planetei și conștiința planetei îi ajută pe elevi să simtă nevoia care există pentru această planetă.

Gradul de degradare cauzat de oameni devine ireparabil. Acesta este unul dintre motivele pentru care toate resursele devin foarte poluate. Schimbarea climei este, de asemenea, afectată din cauza poluării severe. Mai mult, animalele, păsările dispar din ce în ce mai mult. Prin urmare, salvarea pământului este nevoia principală a tuturor și ar trebui să luăm decizii conștiente, să informăm cât și educăm copiii, adulții, orice persoană iresponsabilă în acest sens pentru a face pământul un loc mai bun și durabil pentru a trăi.

Oamenii depind de darurile pe care planeta le-a oferit. Prin urmare, atunci când resursele sunt în pericol, oamenii nu vor putea supraviețui fără ele. Este unul dintre principalele motive pentru care ar trebui să începem să încercăm să salvăm Pământul. Dacă planeta continuă să existe, la fel va exista și toată viața de pe Pământ. Nu vom supraviețui dacă Pământul nu începe să se vindece.

Fiecare persoană ar trebui să facă un pas mic pentru că fiecare pas mic contează în salvarea lumii. Ar trebui să începem să depunem efort colectiv pentru a reuși și realiza ceva prin această inițiativă pentru că planeta are nevoie de noi acum – pentru a rezista și în viitor, pentru a fi un loc, un mediu, bun și primitor pentru copiii noștri, urmașii noștri. Este timpul să începem să avem grijă de această planetă, deoarece ne-a oferit daruri nelimitate pe care le-am folosit în avantajul nostru. Este timpul să întoarcem acest favor și, prin toate modalitățile

posibile, să începem să luăm decizii în avantajul planetei noastre – pentru un viitor mai bun; pentru a putea respira aer curat mâine.

Bibliografie:

Roger L. Martin, Alison Kemper, “Saving the Planet: A Tale of Two Strategies”, 2012, [Articol], disponibil online la: <https://hbr.org/2012/04/saving-the-planet-a-tale-of-two-strategies>

Timothy Meinck, “How to save planet Earth”, 2020, [Articol], disponibil online la: <https://www.discovermagazine.com/author/timothy-meinck>

MĂSURI DE PROTECȚIE A MEDIULUI ÎNCONJURĂTOR

*Prof. înv.primar Rînja Iuliana
Școala Gimnazială Stoicănești*

Protejarea mediului reprezintă ansamblul măsurilor și acțiunilor care duc la reducerea poluării mediului, a surselor de poluare și la îmbunătățirea resurselor.

Prin respectarea unor măsuri pentru protejarea mediului putem contribui fiecare, puțin câte puțin, la reducerea poluării mediului înconjurător. Pentru a respecta aceste măsuri, trebuie să cunoaștem foarte bine cauzele care duc la poluare.

Trăim într-o lume modernă și consumerista, în care folosim tot mai mult din resursele naturale și producem extrem de multe deșeuri. Acest mod de viață pune în pericol planeta și implicit, sănătatea și viața noastră și a generațiilor viitoare. De aceea, este cu atât mai important să le transmitem copiilor mesajul că trebuie să avem grijă de natură și de planetă și să îi obișnuim cu obiceiuri bune în acest sens.

Timpul în natură este foarte benefic pentru o dezvoltare armonioasă și o bună funcționare a copiilor.

Dragostea și grija față de natura pot fi insuflate mai ales petrecând timp în natură cu copiii. Trebuie create obiceiuri sau ritualuri de familie dar și în activitățile extracuriculare care să includă timpul în natură. Acestea pot fi:

- ✓ plimbări și drumeții în pădure;
- ✓ picnicuri;
- ✓ mersul cu bicicleta în zone naturale;
- ✓ trasee montane;
- ✓ înot în ape naturale;
- ✓ cules de fructe și legume;
- ✓ excursii cu cortul;
- ✓ grădăritul;
- ✓ explorarea insectelor și elementelor din natură;
- ✓ vizite la țară la bunici sau la ferme.

Cu cât copiii sunt obișnuiți de mici să petreacă timp în natură și mai ales au acest model în familie, cu atât e mai probabil ca și mai târziu, la vârsta adultă, să le facă plăcere să facă activități afară.

O activitate importantă benefică pentru transmiterea unor idei importate despre mediul înconjurător o reprezintă **citirea unor fragmente din Cărți despre natura și protejarea mediului**. Cărțile sunt un mijloc important din care copiii învață :

- ✚ de ce sunt importante pădurile;
- ✚ cum putem economisi resurse naturale (apa, energie electrica);
- ✚ cum putem reduce deșeurile pe care familia noastră le produce;
- ✚ care sunt pericolele dacă nu avem și noi grija de natura (încalzirea globală, afectarea climatului unor specii de animale).

Amintesc câteva idei de cărți și atlase despre natura și protejarea mediului pe care le-am recomandat copiilor mei:

- „Prima mea enciclopedie” – Protecția mediului
- „Greta și ora de sănătate” – Simona Epure
- „Grădina-pădure a Mirabelei,” – Ina Curic
- „Să protejăm mediul ”– Carola von Kessel, Guido Wandrey
- „Prima carte despre natura și ecologie” „
- „E timpul să salvăm copacii”

Copiii trebuie să citească nu doar cărți dedicate ecologiei și protejării mediului, ci și cărți despre natura, care să le cultive copiilor interesul și grija față de ea. Iată câteva idei:

- În grădina – Carticele cu clapete
- Un an în grădina mea – Susanne Riha
- În natura – Jocuri și activități de explorator
- Natura – Carte cu clapete

Se pot face **activități de bricolaj cu elemente din natură**. De câte ori mergem afară cu cei mici, putem aduna cu ei frunze, crenguțe, pietre, conuri de brad, scoici și alte elemente din natură. Le păstrăm și le folosim apoi ca materiale în activitățile creative pe care le facem cu copiii: pictura pe pietre, diverse creații din frunze, cutii senzoriale în care ascundem aceste elemente și multe altele.

Cu acțiuni simple, în care să îi implicăm și pe copii, putem avea mai multă grijă de planeta noastră și de mediul înconjurător. Cu cât copiii învață și aplică de la vârste mici aceste principii, cu atât impactul pozitiv asupra mediului ar putea fi mai semnificativ. Odată familiarizați cu aceste acțiuni, ei trebuie să vină cu idei noi.

Implicarea în acțiuni ecologice

Copiii mai mari pot participa și ei la acțiuni ecologice, fie în cadrul proiectelor de la școală, fie alături de familie: plantare de copaci și adunarea deșeurilor dintr-o zonă naturală.

Traseul hranei – de unde vine și unde ajunge?

Putem vorbi cu copiii despre alimentele pe care le consumăm și de unde provin acestea – din grădina bunicilor, de la piață, din supermarket? Povestim despre traseul lor, dar și despre cât de important este să cumpărăm mai ales produse locale, încurajând astfel producătorii locali, dar și reducând drumul și combustibilul utilizat pentru ca aceste alimente să ajungă pe masa noastră.

Discuții despre reducerea deșeurilor și a consumului de resurse în familie

Reducerea deșeurilor pe care le producem, în special a celor non-biodegradabile este, conform UNICEF, una dintre cele mai importante măsuri pe care le putem lua pentru a proteja mediul. Ce putem face împreună cu copiii, explicându-le de ce este important să facem aceste lucruri:

- să oprim apa atunci când ne periem dinții sau când ne sapunim mâinile;
- să stingem lumina atunci când plecăm dintr-o cameră;

- să folosim transportul în comun;
- mersul pe jos sau bicicleta ori de câte ori e posibil, în locul drumurilor cu masina;
- să nu aruncăm în vasul de toaleta altceva decât hartia igienica folosita. Pe langa reducerea riscului de infundare a tevilor de apa, acest lucru implică și tragerea apei de mai multe ori, lucru care contribuie la consumul de apa.
- să încercăm să nu lăsăm deșeuri în urma noastră atunci când petrecem timp în natură, la picnic sau drumeții;
- să folosim cât mai mult lucrurile pe care le avem înainte de a cumpăra altele noi și să cumpărăm doar ceea ce avem cu adevărat nevoie, mai ales atunci când vine vorba de jucării.

De multe ori, vor fi copiii cei care ne vor aminti, în caz că uităm, să respectăm aceste obiceiuri.

Bibliografie:

1. GHID ECOLOGIC ȘCOLAR volumul I. POLUAREA AERULUI, Coordonatori: Dan Dinu , Veneția Sandu. Ghid realizat în cadrul proiectului: PENTRU UN AER MAI CURAT, Brașov 2005.
2. Dușcă, A.I., Dreptul mediului, Editura Universul Juridic, București, 2009
3. Dumitrescu, .I, - Poluarea si protectia mediului. Editura Universitas, Petrosani, 2014
4. [http: //wikipedia.org](http://wikipedia.org)

PROIECT EDUCAȚIONAL „PROTEJÂND PLANETA , NE PROTEJĂM VIITORUL ! “

*Prof. Ivan Daniela
Școala Gimnazială Nr. 1 Mârzănești*

ARGUMENT

Motivația proiectului o constituie problematica actuală a lumii contemporane , poluarea și exploatarea nerațională a mediului înconjurător precum și necesitatea cultivării sensibilității copiilor față de valorile moral-civice ,a respectului față de natură și mediul înconjurător ce determină preocuparea cadrelor didactice în formarea conștiinței ecologice .

Natura este a noastră, este ceea ce ne reprezintă, este tot ce ne înconjoară, tot ce ne ajută să supraviețuim. Este locul unde ne dezvoltăm, creștem și ne împlinim, este locul de joacă, plimbarea între două cursuri, locul unde admirăm un răsărit sau un apus, unde plângem și râdem deopotrivă.

Încercând să creștem și vrem ca și natura să se dezvolte o dată cu noi. Ne implicăm în diferite acțiuni, ne dorim ca tot ce ne înconjoară să fie mai frumos, mai curat....Dar noi ce facem pentru asta?

Prin acțiunile noastre putem crea dezechilibre în natură. Unele specii de animale și plante sunt amenințate cu dispariția, în timp ce altele dispar înainte ca biologii să le poată identifica. Din multitudinea de specii de animale, astăzi unele dintre ele mai pot fi admirate doar în muzee. Și nu se termină totul aici. Mii de alte specii continuă încă să fie amenințate.

Poluarea ocupă un loc aparte în rândul factorilor perturbatori ai mediului . Fumul fabricilor, gazele de eșapament emenate de autovehicule, utilizarea produșilor chimici în agricultură, eliminarea produselor toxice în râuri și lacuri, toate acestea contribuie la distrugerea insectelor, păsărilor, peștilor, a vieții.

Ocrotirea naturii ar trebui să constituie un deziderat, un scop în sine. Stă în puterea noastră ca să aruncăm ambalajele doar în medii special amenajate, să reciclăm ambalajele, să donăm o parte din lucrurile de care nu mai avem nevoie, astfel cantitatea de deșeuri fiind drastic redusă. Stă în puterea noastră să protejăm mediul, să evităm poluarea apei sau a aerului. Totul e să vrem să nu mai fim indiferenți cu tot ce ne înconjoară, să nu mai dăm vina pe alții, să fim noi un exemplu. Numai așa, generațiile ce vor urma se vor putea bucura de ceea ce noi astăzi avem, dar nu știm să prețuim.

La vârsta școlarității se însușesc cel mai bine deprinderile de comportare civilizată și se formează premisele conștiinței ecologice .

În ultimele decenii s-au identificat noi probleme de mediu ,care s-au impus prin caracterul lor grav ,presant și prin dimensiunile lor regionale și universale.

Problematica lumii contemporane în domeniu a generat,și în sfera educației , noi obiective care conferă acesteia capacitatea de a contribui cu resursele specifice la construirea viitorului ,la construirea unei societăți mai bune .

Educația ecologică își propune să-l conducă pe copil, deci pe viitorul cetățean, spre formarea unei atitudini obiective asupra realității care să-l incite la participare,să devină conștient de viitorul mediului înconjurător ,de faptul că viața generațiilor viitoare, calitatea acesteia ,depinde de acțiunile fiecăruia dintre noi .

Este cunoscut faptul că educația ecologică este un proces complex și de lungă durată . De aceea este necesar ca aceasta să înceapă încă de la grădiniță și să continue pe toată perioada de școlarizare și chiar și după aceea .

Considerăm că cel mai important lucru este să sprijinim copilul în cunoașterea unor elemente din tainele universului viu și în înțelegerea faptului că orice ființă este importantă pentru om , că educația ecologică este o condiție de bază pentru existența vieții pe pământ .

SCOPUL PROIECTULUI este : formarea unei atitudini ecologice active și responsabile care să permită manifestarea unei conduite adecvate în relația cu mediul .

COMPETENȚE SPECIFICE ALE DISCIPLINELOR IMPLICATE:

- Familiarizarea cu aspecte ale lumii vii și a legilor ei , pentru înțelegerea și aplicarea normelor și regulilor de protecție a mediului înconjurător ;

- Cunoașterea și respectarea normelor de comportare în societate, educarea abilității de a intra în relație cu ceilalți ;

- Dezvoltarea capacităților de investigare a realității înconjurătoare în vederea formării conștiinței ecologice;

ACTIVITĂȚI SPECIFICE:

- Identificarea cauzelor care generează schimbările și transformările din mediul înconjurător ;

- Cultivarea dragostei pentru Terra, a tuturor elementelor care intră în componența acesteia: ape, plante, animale, etc;

- Contribuția copiilor la reciclarea materialelor re folosibile;

- Respectarea regulilor și normelor de comportament față de mediu;

- Diferențierea existenței unor interacțiuni între om și mediu ;

- Cunoașterea impactului activității omului asupra mediului;

- Adaptarea comportamentului la cerințele protecției mediului ;

CONȚINUTURI :

Ecosisteme:

▪ Principalele tipuri de ecosisteme (râul, lacul, delta, marea, pădurea, pajiștea, peștera etc.): alcătuire, caracteristici, funcții, aspecte reprezentative ;

▪ Relații dintre viețuitoare și mediu ;

▪ Aspecte din viața unor plante și animale ;

Fenomene ale naturii :

▪ Principalele fenomene ale naturii (ploaia, vântul, furtuna, ninsoarea, bruma, roua, eclipsa, inundațiile, incendiile, alunecările de teren, cutremurele); condiții de producere, influența acestora asupra mediului .

Omul și mediul :

▪ Principalii factori de mediu (apa, aerul, solul etc.); tipuri de poluare, efectele poluării asupra organismelor, protecția și conservarea mediului

STRATEGII DIDACTICE :

Metode didactice : expunerea, conversația, demonstrația, exercițiul, problematizarea, jocul didactic .

Mijloace de învățământ : manuale, atlase, reviste, filme didactice, casete audio, CD-uri, PPS-uri, materiale din natură și re folosibile, desene, referate.

Forme de realizare : Activități de tip școlar și extrașcolar prin:

- observări / convorbiri
- experimente / investigații
- desene, colecții, expoziții

RESURSE :

Umane: elevi, cadre didactice, reprezentanți ai autorităților locale, părinți .

Materiale:

- materiale informative { cărți, pliante, reviste, casete, CD-uri, etc };
- hârtie xerox, carton, materiale textile, hârtie pentru afișe, postere, fluturași ;
- diverse materiale reciclabile;

REZULTATE AȘTEPTATE:

- aptitudini de îngrijire, de curățenie și evitarea risipei
- folosirea diverselor materiale din natură
- păstrarea sănătății prin evitarea poluării
- realizarea unor obiecte de artă folosind materiale reciclabile
- confectionarea unor jurnale, albume, cu desene, schițe, picturi, colaje, fotografii inspirate din activitățile de protejare și îngrijire a mediului

Bibliografie:

- Cotiga Constantin, Ecologie și protecția mediului, Bucuresti, Ed. Sitech
- Șerban Mihaela, Modificări globale ale mediului, București, Ed. Ceres
- Vișan Sanda, Mediul înconjurător - poluare și protecție, București, Ed. Economică

ȘCOALA VERDE

Profesor Opriș Mariana

Școala Gim. „Mihai Eminescu”, Roșiori de Vede

Ecologia înseamnă natura. Pornind de la etimologia cuvântului ecologie (în greacă oikos=casă, gospodărie, economie, și logos=știință), Ernest Haeckel, în 1866, introduce pentru prima dată acest termen și dă prima definiție, potrivit căreia, „ecologia este știința economiei naturii, gospodăririi naturii sau știința luptei pentru existență”. În România, întemeietorul ecologiei este considerat Grigore Antipa, elevul lui Haeckel.

În orașul ecologic al viitorului, vegetația urbană va avea, incontestabil, un loc central. Această înseamnă crearea de grădini comunitare și dezvoltarea agriculturii urbane dar, vectorii schimbării sunt încă la școală, la școala verde iar numele lor ar trebui să fie eco-școlari. Nu există un model ideal de eco școală pentru că, fiecare zonă sau localitate are specificul său dar, există aspecte comune cum ar fi implicarea tuturor într-un proiect comun, grija pentru resurse, folosirea materialelor biodegradabile și reducerea consumului energetic.

La vârsta școlară mică trebuie să facem primii pași în încurajarea și educarea copiilor pentru ca, în timp, aceștia să devină factori activi ai protecției mediului, acționând, modificând stilul de viață propriu și pe cel al persoanelor din jurul lor. Ecologia nu este doar o știință, ci și un concept de viață. A trăi într-un mediu curat și sănătos trebuie să se învețe încă de la grădiniță. Școala, biserica, familia și întreaga societate sunt chemate să oprească distrugerea naturii, să „domesticească” omul, să-l împace cu natura și să-l reaseze în natură. A respecta natura, a o înțelege și a o iubi trebuie să devină o trăsătură de caracter. Noua educație trebuie să includă și dimensiunea ecologică, să aibă drept „coloană vertebrală” gândirea ecologică ce trebuie să fie păstrată ca un crez. Natura nu cere despăgubire pentru nimic, dar are pretenția s-o păstrăm și să o respectăm. Ea ne oferă totul numai să ne bucure, dar noi ce îi oferim naturii? Ar trebui să ne gândim serios la această întrebare, oferind un răspuns pe măsura așteptărilor ei. Cum noi așteptăm răsplată pentru tot ce oferim cuiva și nu ne lăsăm până nu primim, și naturii ar trebui să-i dăm măcar un sfert din ceea ce primim gratuit. Este o datorie cetățenească, o datorie de conștiință și etică să contribuim la ocrotirea naturii, pentru că natura nu aparține numai generațiilor actuale ale Terrei ci, cu deosebire, generațiilor viitoare.

Lipsa de educație ecologică a populației se manifestă frecvent. Permanent se creează impresia că așteptăm pe cineva să acționeze în urma noastră, care să se implice în protejarea mediului înconjurător, fără ca noi să ne implicăm în acest lucru. De aceea, implicarea copiilor în realizarea unor acțiuni de ocrotire a mediului, va duce mai târziu la formarea unei conștiințe privind datoria omului de protejare a naturii înconjurătoare, de a combate procesul de poluare, de a se dobândi simțul responsabilității care acum este aproape inexistent. Copiii sunt martori oculari ai transformărilor din viața socială, economică și din mediul înconjurător, iar toate aspectele le stârnesc curiozitatea, fapt ce se manifestă prin noianul de întrebări ce ni le pun. Un rol important în diminuarea impactului dintre natură și om îl are educația care trebuie să înceapă de la cele mai fragede vârste, însă realizarea educației ecologice în școli presupune probleme de metodologie pedagogică specifice, menite să asigure realizarea următoarelor obiective: cunoașterea și înțelegerea unor componente și procese ale mediului înconjurător, dezvoltarea capacității de a conștientiza rolul mediului înconjurător în viața omului, precum și rolul omului în mediul înconjurător; formarea ideilor științifice și a capacității de comunicare, ca rezultat al investigării și exploatării mediului înconjurător, cunoașterea și aplicarea normelor de comportament specifice asigurării echilibrului mediului înconjurător și adoptarea unei atitudini de responsabilitate față de acesta.

Tema fundamentală a oricărei activități educaționale pentru protecția mediului trebuie să aibă în vedere utilizarea de către elevi a spațiului în care trăiesc, în așa fel, încât să nu acționeze negativ asupra elementelor mediului înconjurător: apă, aer, sol, elemente de vegetație și faună, conștienți fiind că aceste activități negative se vor răsfrânge asupra lor însuși. Atâta timp cât elevii nu vor cunoaște esența lumii care-i înconjoară și nu vor fi susceptibili la calitatea ei, nu vor fi atenți la sănătatea naturii din jurul lor, la menținerea echilibrului ecologic. De aceea :,,învățați-i pe copiii voștri ceea ce i-am învățat noi pe ai noștri, că Pământul este mama noastră.. Tot ce i se întâmplă Pământului va ajunge să li se întâmple și copiilor acestui pământ. Noi știm cel puțin atât: nu pământul aparține omului, ci omul aparține pământului. Omul este firul care țese drama vieții și ceea ce-i face pământului își face lui însuși.”(Sieux Seattle)

În virtutea acestei idei, cu gândul la binele copiilor - viitori adulți – trebuie să desfășurăm în școală, activități menite să educe copiii în spiritul respectului pentru mediul înconjurător, prin:

- însușirea unor cunoștințe ecologice prin activități cu caracter experimental și demonstrativ- incursiunea copilului în lumea înconjurătoare, interacționând cu obiecte, ființe și fenomene diverse, într-un mediu educativ stimulat;
- însușirea unor reguli de ocrotire și protecție a naturii prin desfășurarea unor acțiuni ca: observări în natură, lecții-plimbare, convorbiri, jocuri didactice, activități practice, drumeții, excursii, activități artistico-plastice, expoziții, programe artistice, concursuri;
- folosirea resurselor din natură și a materialelor reciclabile în scopuri practice;
- stimularea imaginației și a creativității;
- formarea unei conduite favorabile, a unui stil de viață sănătos din punct de vedere fizic, emoțional și socio-moral prin marcarea unor zile cum ar fi : 22 martie – Ziua Mondială a Apelor, 22 aprilie – Ziua Planetei Pământ, 5 iunie – Ziua Internațională a Protecției Naturii și a Mediului Înconjurător, 8 iunie – Ziua Mondială a Oceanelor, 31 octombrie – Ziua Internațională a Mării Negre, etc.

În fiecare an, pe data de 20 martie, la orele de limba franceză sărbătorească, împreună cu elevii mei, Ziua Francofoniei. Anul acesta am propus ca slogan „Francophonie, Écologie, Technologie”. S-au prezentat desene inspirate și eseuri documentate despre activitățile ecologice care se desfășoară în școlile din Canada, Franța și alte state francofone dar s-au vizionat și filme despre viața submarină, filmate de către marele explorator francez, Jacques-Yves Cousteau, la bordul navei Calypso.

În urma acestor activități, elevii au aflat despre țintele propuse spre a fi atinse până în 2030, conținute de Agenda 2030 pentru Dezvoltare durabilă adoptată de Adunarea Generală a O.N.U. în 2015 și de Uniunea Europeană în 2018. Această agendă cuprinde 17 obiective structurate pe trei direcții-economic, social și mediu dintre care componenta educațională este cea mai importantă prin introducerea conceptului de educație pentru dezvoltare durabilă. Conform UNESCO, educația pentru Dezvoltare Durabilă reprezintă „un instrument cheie pentru realizarea ODD-urilor”. Dezvoltarea Durabilă reprezintă o paradigmă bazată pe etică și educație pentru Dezvoltare Durabilă și are ca scop dezvoltarea competențelor care ajută indivizii să reflecteze la propriile lor acțiuni, ținând seama de impacturile lor actuale și viitoare, sociale, culturale, economice și de mediu. Această educație trebuie să devină parte integrantă a calității educației, inerentă conceptului învățării continue.

Bibliografie:

Mohan, G., Ardelean A. „Ecologie și protecția mediului”, 1993, București, Ed. Scaiul

EDUCAȚIA ECOLOGICĂ ȘI CREAREA UNUI MEDIU SĂNĂTOS DE LUCRU ÎN ȘCOLI

*Profesor , Costăchescu Lucia
Școala Gimnazială „Mihai Eminescu”-Rosiori de Vede*

Mediul înconjurător așa cum ni se prezintă el astăzi este în cea mai mare parte o creație a omului, dar el poate influența la rândul său evoluția societății umane.

Problema protecției mediului are o importanță majoră printre multe alte probleme ale omenirii. Ș de a păstra patrimoniul natural de bogății, de a proteja fauna, flora, resursele solului și subsolului și de a menține o atmosferă cât mai curată.

Degradarea mediului înconjurător se petrece de multe ori sub ochii noștri și aceasta se datorează tocmai intervenției omului în natură.

Pericolul este foarte mare și de aceea trebuie conștientizată necesitatea protecției mediului în care trăim, a ocrotirii vieții pe pamânt în cele mai variate forme ale sale.

A proteja mediul înseamnă a rezolva problema combaterii poluării indiferent de unde ar veni această poluare care amenință în primul rând sănătatea oamenilor.

În acest context școala este cea care îi revine rolul de a educa tânăra generație în spiritul protejării mediului, iar educatorilor le revine obligația de a-i învăța pe copii să înțeleagă și să iubească natura, să-i pătrundă tainele și să o protejeze, să urmărească formarea și dezvoltarea conștiinței ecologice a copiilor.

Copiii trebuie învățați să ocrotească natura și să o respecte, să iubească pământul și să participe direct, în limita posibilităților lor, la anumite activități în cadrul cărora să înțeleagă ce înseamnă să protejezi mediul și să ai un comportament ecologic.

În ultimii ani în sistemul de învățământ s-a acordat o atenție deosebită siguranței procesului educațional, inclusiv siguranța mediului de lucru. Profesorii și elevii petrec aproximativ 40% din timp în cadrul instituțiilor de învățământ și siguranța spațiului în care își desfășoară activitatea reprezintă unul dintre criteriile principale pentru eficiența acțiunilor întreprinse.

În zilele noastre, în condițiile în care mediul înconjurător trece prin schimbări îngrijorătoare, a devenit o necesitate studiul stării ecologice a ecosistemului interior și a sănătății umane.

Se impune astfel cunoașterea unei serii de reguli pentru a evita expunerea la factori nocivi din mediul interior întrucât microclimatul sălilor de clasă are o mare influență asupra bunăstării, performanței și succesului unei persoane.

Starea de bine, atenția, prevenirea apariției oboselii și starea generală de sănătate a elevilor depind în mare măsură de calitatea mediului din sălile de clasă.

Mediul înconjurător este un mecanism viu cu o complexitate deosebită, de a cărui integritate și bună funcționare depinde întreaga activitate umană. Educația ecologică relativă la mediul interior vizează formarea și cultivarea capacităților de rezolvare a problemelor declanșate odată cu aplicarea tehnologiilor industriale și postindustriale la scară socială, care au înregistrat numeroase efecte negative la nivelul naturii și al existenței umane.

Cunoscut drept „sindromul clădirii bolnave”, fenomenul care face din clădirile izolate și dotate cu sisteme de climatizare un mediu favorabil pentru afecțiunile sistemului respirator,

este o sursă de disconfort deseori subestimată. Ajutorul ar putea veni din partea plantelor de interior, care elimină toxinele, filtrează poluanții și eliberează oxigen în încăpere.

Potrivit unui studiu NASA, majoritatea plantelor de interior reglează nivelul umidității aerului și îmbunătățesc calitatea vieții.

B.C. Wolverton, fost cercetător NASA, afirma că poluarea aerului din interior poate fi o amenințare majoră la adresa sănătății noastre. Wolverton și colegii săi au studiat diferite plante în medii controlate și au descoperit că plantele de interior pot purifica și revitaliza aerul din spațiile închise, protejându-ne de efectele negative ale toxinelor comune cum ar fi amoniac, formaldehide și benzen. În urma studiului efectuat de către aceștia, NASA a recomandat o listă cu cele mai eficiente plante de interior.

Iata mai jos 10 dintre plantele recomandate de cercetatorii NASA și scorul eficienței acestora:

1. Palmierul Areca (Chrysalidocarpus lutescens) - Scor 8.5

Poreclit "cel mai eficient umidificator de aer" de către MetaEfficient.com, această plantă, menține aerul umed în perioadele uscate și elimină toxinele continuu

2. Palmierul doamnei (Rhapix excelsa) - Scor 8.5

Palmierul doamnei este o adevărată instalație de purificare a aerului .

3. Palmierul de bambus (Chamaedorea seifrizii) - Scor 8.4

Această plantă prosperă când este menținută umedă (dar nu udă), și direct în lumina soarelui..

4. Planta de cauciuc (Ficus elastica) -Scor 8.00

Conform AvianWeb, plantele de cauciuc excelează la eliminarea toxinelor chimice (în special formaldehida) din aerul din interior.

5. Dracena (Dracaena deremensis) - Scor 7.8

Luminoasă și radiantă, Dracaena (poreclita "Janet Craig") va începe purificarea aerului din casă sau de la birou, de îndată ce este adusă în cameră!

6. Iederea englezeasca (Hedera helix) - Scor 7.8

WebMD descrie aceasta plantă efervescentă ca "un remediu pentru alergii", menționând că 60% din mușgaiul din aerul din cameră dispare la doar 6 ore după ce a fost adusă iedera englezească. Cei cu astm, alergii, sau dorința de a respira mai curat, ar face bine să își procure o asemenea plantă!

7. Curmalul pitic (Phoenix roebelinii) - Scor 7.8

Poate într-un mod foarte eficient să reducă concentrația de toxine chimice care plutesc în aer.

8. Ficusul Alii(Macleilandii Ficus) - Scor 7.7

Ficusul Alii nu este la fel de puternic în a îndepărta toxinele precum planta de cauciuc, dar este un plus pentru orice casă sau birou în care lipsește aerul curat.

9. Feriga Boston (Nephrolepis exalta) -Scor 7.5

Răcoroasă și relaxantă, feriga Boston a fost numită "cea mai eficientă plantă de filtrare a aerului", de către MetaEfficient.com pentru capacitatea ei de a expulza mușgaiul și toxinele din aerul interior.

10. Liliacul pacii (Spathiphyllum) - Scor 7.5

Este un purificator de aer natural care sta la muncă 24/7.

Educația ecologică relativă la îmbunătățirea mediului din spațiile închise se poate realiza prin orice tip de activitate: școlară, extrașcolară, activități științifice, literare , artistice, plastice, sportive etc. Formele de realizare sunt diversificate: observații, experimente, povestiri științifice, desene, activități practice, plimbări, drumeții, excursii, vizionări de diapozitive, jocuri de mișcare distractive, orientări turistice, colecții, expoziții, spectacole, vizionări de emisiuni TV, expediții, tabere, scenete ecologice, concursuri.

Prin educație ecologică, copiii trebuie să dobândească cunoștințe, atitudini și motivații pentru a acționa individual și în echipă la soluționarea problemelor care țin de protecția mediului

Educația ecologică trebuie începută încă de la vârstele cele mai mici, tocmai pentru a reuși în timp, formarea unei conduite adecvate astfel încât omul de mâine să fie capabil să discearnă asupra binelui și a răului, să acționeze în folosul naturii și a sa.

Bibliografie :

1. <https://viataverdeviu.ro/nasa-top-10-plante-care-purifica-aerul-din-interior>
2. <https://www.frunza-verde.ro/top-plante-care-purifica-aerul-din-locuinte-studiu-nasa/>
3. <https://www.eea.europa.eu/ro/semnale/semnale-de-mediu-2013/articole/calitatea-aerului-din-interior>
4. https://www.who.int/health-topics/air-pollution#tab=tab_2

BENEFICIILE PLANTELOR DE INTERIOR

*prof. Scarlat Liliana Cristina
Școala Gimnazială „Mihai Eminescu”, Roșiori de Vede*

Poluarea reprezintă modificarea componentelor naturale prin prezența unor componente străine, numite poluanți, ca urmare a activității omului, și care provoacă prin natura lor, prin concentrația în care se găsesc și prin timpul cât acționează, efecte nocive asupra sănătății, creează disconfort sau împiedică folosirea unor componente ale mediului esențiale vieții (Conferința mondială a O.N.U. Stockholm, 1972).

Din cuprinsul definiției se poate constata clar că cea mai mare responsabilitate pentru poluarea mediului o poartă omul, poluarea și încălzirea globală fiind consecința activității mai ales social-economice a acestuia.

Privită istoric, poluarea mediului a apărut odată cu omul, dar s-a dezvoltat și s-a diversificat pe măsura evoluției societății umane, ajungând astăzi una dintre importante preocupări ale specialiștilor din diferite domenii ale științei și tehnicii, ale statelor și guvernelor, ale întregii populații a pământului.

Protejarea planetei Pământ, casa noastră, a tuturor, încălzirea globală sunt probleme care trebuie să-i intereseze nu doar pe ecologiști, ci pe toată lumea, adulți și copii. Noi, dascălii, trebuie să punem un mare accent pe educația ecologică a celor mici, pentru a ne putea bucura împreună, pe timp îndelungat de albastrul curat al cerului, de limpezimea apelor, de florile câmpului și de frunzele verzi.

Una dintre cele mai mari șanse de a construi o conștiință ecologică este implicarea la maximum a învățământului în promovarea problemelor de mediu. Natura, studiată cu dragoste, cu pasiune, poate deveni centrul de interes al tuturor disciplinelor școlare, precum și al multora dintre activitățile extracurriculare.

Avem nevoie de plante? Răspunsul poate fi doar unul: desigur că avem nevoie! La urma urmei, florile interioare nu numai că decorează și însuflețesc spațiul, dar, de asemenea, acestea reduc zgomotul, cresc umiditatea aerului, absorb substanțele toxice eliberate din mobilier, din podea și din alte materiale. Acestea sunt un fel de „filtre vii” ale casei noastre.

Toată lumea știe că plantele sunt grozave pentru că produc oxigen și creează o atmosferă zen în orice mediu, reduc stresul, luptă împotriva bolilor, filtrează substanțele toxice din aer și chiar te scapă de durerile de cap.

Beneficiile surprinzătoare pe care plantele de interior le au asupra sănătății tale:

1. Plantele luptă împotriva răcelilor de sezon. S-a demonstrat că plantele de interior contribuie în proporție de 30% la vindecarea simptomelor răcelii. Acest lucru se datorează creșterii nivelului de umiditate din aer și reducerea particulelor de praf.
2. Plantele contribuie la fericirea ta, la o stare de bine, induc calm și optimism. Studiile arată că pacienții care văd pe fereastra rezervei de spital o grădină cu flori se recuperează mai repede decât cei care privesc către un perete monoton; unele plante te pot face mai fericit ca altele, în funcție de ce îți încântă mai tare privirea.
3. Plantele pot înlătura substanțele toxice din aer. Substanțele chimice și materialele de construcții, mobila, soluțiile de igienizare sau din odorizantele pentru interior pot da aerului dintr-o locuință un grad ridicat de toxicitate. Iedera englezească, crinul păcii, feriga-spadă australiană, ficusul benjamin, gerbera, limba soacrei sunt plante recunoscute pentru acțiunea lor remarcabilă în purificarea aerului. Ca să contracarezi efectele negative ale poluării aerului domestic trebuie să ai cel puțin o plantă pentru fiecare 10 mp ai casei tale.
4. Plantele te scapă de durerile de cap
5. Plantele îți îmbunătățesc sănătatea mentală. Fiecare persoană are momente în care se simte singură, deprimată și fără un scop în viață. Aceste momente de impas sunt ușor de depășit când ai în jurul tău plante care te inspiră prin modul în care se dezvoltă și își păstrează frumusețea indiferent de cât de puțină atenție le dai.
6. Plantele scad tensiunea. Asemeni pisicilor sau cățeilor, plantele pot să-ți scadă nivelul tensiunii arteriale. Persoanele care au plante în locuința lor sunt mai puțin stresate.
7. Plantele reduc dioxidul de carbon
8. Plantele pot fi folosite ca tratamente. Sper exemplul, despre aloe vera se știe că scurtează perioada de convalescență. Pe lângă faptul că purifică aerul, planta poate fi folosită intern pentru tratament într-o mulțime de afecțiuni, cum ar fi cele hepatice, anemia, ulcerul sau

imunitatea scăzută. Mai mult, planta ajută la asimilarea nutrienților din hrană și din suplimentele alimentare.

9. Plantele previn declanșarea alergiilor. Expunerea copiilor la plante de interior îi ajută să dezvolte toleranță și imunitate la alergeni. Funcționează ca o injecție pentru alergii, numai că e o alternativă mult mai naturală și firească.
10. Plantele pot neutraliza fumul de țigară. Crinul păcii e planta ideală pentru astfel de locuințe; purifică aerul, absoarbe noxele din mediul înconjurător și te ferește de efectele nocive ale fumului de țigară.
11. Plantele îți pot face creierul să lucreze mai eficient. O plantă în zona de lucru poate fi o diversivă plăcută de la intensitatea efortului mental pe care îl depui. O pauză vizuală este suficientă ca să te readucă într-o stare de concentrare și să te motiveze să te întorci la lucru.
12. Plantele sunt umidificatori naturali. Nivelul de umiditate din interiorul casei ar trebui să fie în mod ideal peste valoarea de 40 %; sub aceasta se pot instala o serie de probleme de sănătate și nu numai. De obicei, în timpul iernii, aerul de afară este mult mai uscat și sistemele de încălzire din interiorul locuinței usucă și mai mult aerul. Există și locuințe care, prin amplasare, pot avea un aer uscat și în timpul verii. În loc să achiziționezi un umidificator costisitor, alege două plante la ghiveci și vei simți mult mai multe beneficii.
13. Plantele îți pot îmbunătăți somnul. Lavanda este o plantă cunoscută pentru mireasma sa puternică. Tocmai această aromă spun cercetătorii, reduce pulsul și tensiunea arterială și, în final, induce starea de somnolență. Lavanda are un efect surprinzător și asupra bebelușilor – îi liniștește, prelungindu-le somnul. Despre gardenia se spune că este la fel de eficientă în inducerea somnului precum somniferele.
14. Plantele pot liniști organismul. Despre mentă se știe că liniștește stomacul; mai precis, ceaiul de mentă poate fi folosit pentru a reduce greața și răul de dimineață. O variantă mai rapidă este să mesteci o frunză proaspătă de mentă direct din ghiveci.

După ce ai pus o floare într-o pepinieră, nu uitați să o îngrijiți corespunzător! Pentru fiecare, există anumite recomandări cu privire la câtă lumină solară, umiditate și îngrășămintă minerale are nevoie. Folosiți-le! Vă vor avantaja planta, iar în schimb, aceasta vă va mulțumi!

NATURA – SURSĂ DE INSPIRAȚIE ÎN MUZICA ROMÂNEASCĂ

*Profesor, Predoi Petrică-Eugen
Școala Gimnazială „Mihai Eminescu”-Rosiori de Vede*

Muzica a însoțit omul din cele mai vechi timpuri, reflectând întotdeauna cu precizie profilul spiritual al unei societăți la un moment dat. În cadrul Educației muzicale, una dintre disciplinele ce poate atinge o latură aparte a personalității umane, anume afectivitatea, sunt utilizate numeroase exemple muzicale ce au drept subiect natura, acestea având o valoare formativă deosebită în ceea ce privește procesul educativ. Sunt binecunoscute câteva lucrări dedicate naturii, adevărate imnuri, cum ar fi ciclul de concerte „*Anotimpurile*”, scrise de Antonio Vivaldi, sau Simfonia a VI-a, „*Pastorală*”, a lui Ludwig van Beethoven, însă este necesar a ne îndrepta atenția și către creația românească, folclorică sau cultă, inspirată de natură.

Încă din timpuri străvechi, teritoriul dominat de lanțul Carpaților a cunoscut o bogată viață spirituală a populațiilor ce, în decursul dezvoltării treptate a omenirii, au trecut prin toate stadiile de civilizație. Se presupune că în ultima perioadă a paleoliticului au apărut și primele

manifestări de artă muzicală, lucru ce dovedește faptul că străvechii locuitori ai acestor meleaguri au folosit arta sunetelor ca mijloc de comunicare. Din acea perioadă vin ritualuri născocite de agricultori și cunoscute astăzi sub denumiri precum: „*vraja ploii*”, „*caloianul*” sau „*paparudele*”.

În antichitate, în practica artistică a geto-dacilor, un rol important îl ocupau serbările populare ce, în general, erau legate de muncile agricole: semănatul și culesul roadelor, cultivarea viței de vie și schimbarea anotimpurilor. Serbările geto-dacilor erau organizate în cinstea zeului Zamolxes, cel ce întruchipa pământul, rodnicia și forțele naturii. În urma cuceririi Daciei de către romani a debutat procesul de romanizare, tradițiile artistice autohtone suportând influențele coloniștilor. Marele poet Ovidiu, în „*Metamorfoze*”, amintește despre culesul viilor și despre orgiile bachice din acel timp.

Rosalia, sărbătoarea nașterii naturii de tradiție tracă, avea loc pe câmpii, în aer liber, unde se cânta și se dansa în sunetul instrumentelor. Se presupune că în această perioadă se cultivă pe scară largă repertoriul legat de anumite obiceiuri: sărbătorile de iarnă, cele dedicate primăverii și verii, unele dintre ele pornind de la practici primitive, dar transformate în conformitate cu evoluția modului de viață.

În feudalism, pe lângă vechile tradiții legate de munca câmpului, un loc aparte îl ocupă „*drăgaica*”, detaliată de Dimitrie Cantemir în lucrarea „*Descriptio Moldaviae*” astfel: „... în acel timp al anului, când semănăturile încep să se coacă, se adună oricâte vor fi fost fetele din satele vecine și aleg dintre ele pe cea mai zdravănă, sub numele de drăgaica.... Așa gătită, drăgaica cu mâinile întinse și cu năframele în vânt, ca și cum ar zbura, se întoarce din țarină acasă și prin toate satele.” O altă manifestare artistică a ciclului de vară este „*sărbătoarea cununei*”, prezentă în practicile mediului sătesc și păstrată până astăzi. Codrul a fost spațiu de refugiu pentru cei ce luptau împotriva nedreptăților sociale, primele dovezi scrise găsindu-se în culegerile lui Anton Pann din prima jumătate a secolului XIX.

În a doua parte a secolului XIX, în domeniul muzical, se dezvoltă conceptul de „*specific național*”. Astfel se încearcă tratarea istorică a cântecului popular și se fac diverse aprecieri pe seama raportului dintre muzică și poezie. Tot atunci, sub influența curentului occidental, se înfiripă la noi tradiția muzicii culte. Compozitorii Georghe Dima, George Stephănescu și Iacob Mureșianu au pus bazele creației de lied, apelând la minunatele poezii ale lui Mihai Eminescu, Vasile Alecsandri, George Coșbuc, Alexandru Vlahuță și ale altor poeți clasici, în care natura este o sursă importantă de inspirație.

Apariția lui Enescu reprezintă un moment de răscruce în evoluția muzicii românești, el punând bazele școlii naționale. Temele fundamentale abordate în creația enesciană sunt: frumusețea peisajelor, evocarea copilăriei din care, desigur, nu lipsește natura, dar și ideea disputei dintre om și forțele naturii. Descrierea sonoră a naturii – cu frumusețea, dar și cu forța ei teribilă – este realizată în lucrări precum: „*Poema română*”, „*Rapsodii*”, „*Dixtuor*”, „*Uvertura de concert*”, „*Suita sătească*”, „*Impresii din copilărie*” și poemul simfonic „*Vox Maris*”. Este impresionantă dragostea lui Enescu pentru natură, întrezărită vag în Andantele Simfoniei I-a, în Andantele Sonatei a III-a pentru pian și vioară, dar mai ales în acele părți cu alură picturală: „*Seară de vară*” și „*Zorile*” din „*Poema română*”, „*Reînnoire câmpenească*”, „*Casa natală în asfințit*” și „*Pârâul sub lună*” din „*Suita sătească*”, „*Răulețul din fundul grădinii*”, „*Furtuna în noapte*” și „*Răsăritul soarelui*” din „*Impresii din copilărie*” iar furtuna o va descrie și în monumentală operă „*Oedip*”.

Suita a III-a, „*Săteasca*”, evocă lumea de sentimente și idei din copilăria compozitorului, frumusețea plaiurilor natale, oamenii și locurile dragi de odinioară. Prima parte a Suitei, „*Reînnoire câmpenească*”, ne introduce în atmosfera naturii trezite la viață. Tema melodică, de o rară frumusețe, îmbracă o haină polifonică particulară. De un lirism copleșitor

este partea a III-a ce conține tablourile „*Casa veche a copilăriei în asfințit*”, „*Păstor*” și „*Păsări călătoare*”, și comentată astfel de Mihail Jora: „*Nu se poate tălmăci prin cuvinte felul cum înțelege Enescu să traducă orchestral căderea serii peste satul care se pregătește de odihnă. Trebuie să asculți și să reascuți acest minunat tablou, unic în literatura muzicală*”. Despre partea a IV-a, intitulată „*Pârâu sub lună*”, Enescu spunea în „*Amintiri*”: „*... pe acesta îl mai văd și acum. Un firicel subțire de apă, care susura încetîșor în fundul grădinii și câteodată se lărgea, devenind o mică băltoacă strălucitoare*”.

Despre lupta omului împotriva stihilor naturii, Enescu pomenește în poemul simfonic „*Vox Maris*”. Scenariul aparține compozitorului care, în convorbirile sale cu muzicianul francez Bernard Gavoty, vorbește astfel despre „ultimul său proiect”: „*Când spun ultimul, trebuie să se înțeleagă că lucrez la el de mai bine de 15 ani. De data aceasta eu însumi mi-am făcut scenariul, mai bine zis l-am trăit. Da, am văzut tot ceea ce voi descrie. Închipuiți-vă o mare furtunoasă. Un marinar, nemișcat, o privește cu ochii pironiți în zare. Vijelia devine tot mai puternică, crește, izbucnește în rafale. O sireună geme în depărtare: alarmă ! Se aud strigăte în mijlocul furtunii, bărcile sunt coborîte pe mare. Marinarul se avântă, apucă vâslele și pornește în direcția de unde au venit strigătele. Cei de pe țărm urmăresc o clipă barca săltând pe crestele valurilor. Deodată dispăre. Talazurile mării s-au năpustit asupra firavei bărci care se scufundă. Vântul suieră peste valurile parcă însângerate de lumina amurgului. Marea și-a luat prada, sătulă ea își găsește liniștea. Noaptea se apropie, nu se mai aude nimic decât zgomotul valurilor pe nisip și departe, foarte departe, cântecul anticelor sirene. Jertfa a potolit zeei mării. Lumina lunii strălucește deasupra valurilor*”. O astfel de viziune dramatică și profund umană – ce determină procedee componistice specifice stilului enescian – face ca auditoriul să părăsească sala de concert cu o impresie copleșitoare.

Drumul început de George Enescu va fi continuat de generațiile următoare de compozitori, ce vor crea numeroase lucrări simfonice cu caracter programatic, inspirate din frumusețea plaiurilor noastre. Reprezentativă în acest sens este suita „*Privești moldovenești*”, de Mihail Jora, lucrare dominată de substanța muzicii de factură populară. Referire directă la natură se face în părțile I și III, „*Pe malul Tazlăului*” și „*Grâu sub soare*”.

Iată câteva exemple ce pot fi folosite în predarea Educației muzicale, pentru a descoperi frumusețea peisajelor românești prin intermediul tablourilor sonore. De remarcat interesul elevilor pentru lucrările programatice ce aparțin genului simfonic, dar și curiozitatea acestora față de reinterpretarea motivelor de sorginte folclorică. Pornind de la trecutul școlii românești, astăzi, este evident faptul că acestea îi revine misiunea de a promova cu pasiune valorile și tradițiile noastre, totul având drept scop păstrarea identității naționale.

Bibliografie:

Brâncuși, P., Cosma, O. L., *Curs de istoria muzicii românești*, (1968), Volumul I, Conservatorul de Muzică „Ciprian Porumbescu”, București.
 Brâncuși, P., Constantinescu, G., Cosma, O. L., *Curs de istoria muzicii românești*, (1969), Volumul II, Conservatorul de Muzică „Ciprian Porumbescu”, București.
 Brâncuși, P., *Istoria Muzicii Românești*, (1969), Editura Muzicală, București.
 Breazul, G., *Idei curente în cercetarea cântecului popular*, (1996), Studii I.
 Breazul, G., *Pagini din istoria muzicii românești*, (1941), I-II, Editura Scrisul românesc, Craiova

PROIECT EDUCAȚIONAL „PROTEJÂND PĂDUREA, PROTEJĂM PĂMÂNTUL”

*Prof. Dumitrescu Steliana
Școala Gimnazială Nr. 1 Mârzănești*

ARGUMENT TEMATIC

Mediul înconjurător, așa cum ni se prezintă el astăzi este, în mare parte, o creație a omului, dar el poate influența la rândul său, evoluția societății umane.

Degradarea continuă a mediului înconjurător, care se petrece sub ochii noștri, este un element major al unei „crize de civilizație și se datorează tocmai intervenției omului în natură. Pericolul fiind mare trebuie conștientizată necesitatea protecției sale, a ocrotirii vieții în cele mai variate forme ale sale.

Deoarece adulții, din dorința de îmbogățire rapidă, nu conștientizează distrugerea naturii prin tăierile masive ale copacilor, este necesară intervenția tinerilor și nu în ultimul rând a celor mici, pentru a aminti adulților că mediul este nu numai al lor ci și al generațiilor viitoare.

Mediul natural fiind doar o parte din mediul înconjurător, dar cu influențe directe și indirecte asupra formării și dezvoltării copilului, intervine atât în procesul dezvoltării sale fizice sănătoase, cât și în formarea unui nivel cognitiv corespunzător.

Protecția mediului, depășind cu mult granițele educației civice, comportamentale, atât în privința conceptului de sine cât și în traducerea de fapt a acțiunilor ce le poate acoperi, a reprezentat o preocupare de bază a noastră în educarea și formarea tinerilor.

Copiii acestei generații și a generațiilor viitoare vor fi adevărați beneficiari ai griji tuturor față de mediu, dacă obiectivele protecției mediului vor fi atinse pe plan mondial la toate nivelurile. Până atunci la nivelul educației preșcolare din România putem realiza activități ecologice, parteneriate, necesare dezvoltării capacităților și deprinderilor de protejare și înfrumusețare a mediului. Așadar educatorilor le revine sarcina de ai învăța pe copii să înțeleagă și să iubească natura, să-i pătrundă tainele și să o protejeze, să urmărească formarea și dezvoltarea conștiinței ecologice a copiilor.

OBIECTIVE CADRU:

1. Promovarea în rândul elevilor a comportamentelor ecologice de protejare și ocrotire a naturii, de cunoaștere și respectare a normelor, regulilor și legilor ecologice;
2. Conștientizarea ideii că planeta □Pământ□ reprezintă o valoare sacră, indescutibilă și că ea trebuie protejată și respectată prin toate mijloacele;
3. Cultivarea interesului pentru promovarea stării de sănătate a pământului, a mediului, a pădurii (a comunității, a orașului, a cartierului, a sălii de grupă);
4. Protejarea pădurilor de tăierile masive prin colectarea de deșeuri în vederea recondiționării lor;
5. Amenajarea spațiului educațional al școlii prin implicarea și antrenarea tuturor celor din jur.

OBIECTIVE DE REFERINȚĂ:

- 1.1. Să cunoască ce reprezintă natura;
- 1.2. Să-si formeze comportamente de protejare a naturii, cunoașterea și respectarea regulilor și legilor ecologice;
- 2.1. Să cunoască ce reprezintă planeta Pământ;
- 2.2. Să respecte regulile de conservare și ocrotire a pământului;

3.1. Să-și cultive interesul pentru promovarea sănătății naturii prin:

◆ Insuflarea celor din jur a dragostei pentru mediul înconjurător în general, al pădurilor în special;

◆ Să învețe să mențină curățenia în spațiul, de lucru și în spațiul de locuit;

4.1. Să colecteze deșeuri în vederea refolosirii lor pentru a micșora necesitatea tăierii pădurilor;

4.2. Să acționeze cu cei din jur în așa fel încât să le arate adulților că natura nu este numai a lor ci și a generațiilor viitoare;

5.1. Să ajute la amenajarea spațiului educațional prin realizarea de materiale proprii.

REZUMAT

Proiectul educațional „PROTEJÂND PĂDUREA, PROTEJĂM PĂMÂNTUL” își propune ca elevii din ciclul gimnazial să înțeleagă că dragostea și grija pentru natură și în special pentru pădure, ca unic reprezentant de salvare a vieții pe pământ, trebuie să constituie componente esențiale ale comportamentului uman în general și al lor în mod special.

Elevii vor învăța să cunoască și să ocrotească natura, să iubească plantele și animalele, să aibă un comportament adecvat față de mediul înconjurător și chiar să ia atitudine față de cei care îl distrug.

Pentru realizarea acestor lucruri se vor folosi prezentări PPT, referate, fișe, postere, articole, albume tematice, ilustrații, desene.

GRUP ȚINTĂ:

- Elevii clasei a VIII-a de la Școala Gimnazială nr. 1 Mârzănești

LOCUL ȘI PERIOADA DE DESFĂȘURARE:

- Școala Gimnazială nr. 1 Mârzănești

RESURSELE PROIECTULUI:

● UMANE:

- Elevii clasei a VIII-a;

- Profesori

● MATERIALE: prezentări PPT, laptop, videoproiector, planșe, acuarele, creioane colorate, carioci, hârtie creponată, coli colorate, lipici, foarfecă, reviste.

MODALITĂȚI DE EVALUARE :

- organizarea unei expoziții cu materiale realizate;
- protofoliul clasei;
- fotografii

ECOLOGIE SI GRIJA PENTRU MEDIU

*Învățător -Constantin Feri Pompilia-Liceul Teoretic „Decebal “-București
Prof.In.Primar – Casu Nina Loredana-Școala Gimnaziala nr 145-București*

În ciuda faptului că ecologia și grija pentru mediu sunt două concepte care sunt strâns legate între ele, trebuie menționat că sunt doi termeni diferiți, cu nuanțe care trebuie cunoscute. Este evident că există unele asemănări între cele două, dar trebuie să aveți grijă să nu confundați sau să folosiți cei doi termeni în mod interschimbabil.

Diferența dintre ecologie și grija pentru mediu

Când vorbim de ecologie, vorbim de studiul care pune în legătură ființele vii cu mediul lor, cu mediul înconjurător, analizând care este influența pe care o au unul asupra celuilalt, interacțiunea ființelor vii cu mediul lor. Aici ne întâlnim cu biologia ecosistemelor.

Totuși, atunci când vorbim despre grija pentru mediu, vorbim despre protejarea planetei prin dobândirea de obiceiuri simple care ne permit să reducem poluarea, să economisim energie și să conservăm diferitele resurse naturale.

În mod firesc, îngrijirea mediului nu înseamnă că, în prezent, ființele umane trebuie să-și abandoneze activitățile zilnice sau să renunțe la viață. Trebuie doar să abai grijă de micile obiceiuri care pot face o mare diferență.

Scopuri ecologice care ajută la îngrijirea mediului

Grija pentru mediul înconjurător nu ar trebui să fie doar o preocupare a companiilor, ci și casele trebuie să își pună partea lor și să se apuce cât mai curând posibil de a colabora în îngrijirea mediului înconjurător.

Cu câteva mici schimbări se pot realiza multe. Unele scopuri ecologice care ajută la îngrijirea mediului înconjurător care pot face diferența sunt:

-EVITAȚI SĂ BEȚI APA ÎMBUTELIATĂ!

-FOLOSIȚI CÂT MAI PUȚIN AERUL CONDIȚIONAT!

Este evident că în lunile caniculare îți dorești să te bucuri de aer condiționat, dar este convenabil să îl pornești doar atunci când este absolut necesar, altfel va însemna un cost semnificativ de energie și pentru buzunar. Aparatele de aer condiționat consumă multă energie, ceea ce duce la o agravare a încălzirii globale din cauza emisiilor mari de CO₂ în atmosferă. Deși folosirea lui este larg răspândită, nu este bună pentru sănătate, câți dintre voi nu ati răcit vara de la aparatele de aer condiționat?

Trebuie să ne gândim la construirea de clădiri durabile, cu un design bioclimatic, care să conserve căldura iarnă și răcoare vara, prin tehnici precum acoperisuri amenajate, grădini verticale etc.

-ARUNCAȚI CORECT DEȘEURILE ELECTRONICE!

Deșeurile electronice au devenit o problemă majoră care continuă să crească. Este esențial să nu amestecăm acest tip de gunoi cu gunoiul convențional care se generează în casă, deoarece tone din aceste deșeuri sunt aruncate în mediul nostru în fiecare zi, eliberând substanțe chimice toxice și metale grele care ne pot afecta grav sănătatea.

Încercați să cumpărați produse de la companii serioase și responsabile cu mediul: cautați identificatorii de design de pe ambalajul produsului, din cauza uzurii planificate, printre altele. Ulterior, înainte de a-l arunca complet, încercați să-l refolosești, să-l repari, să-l vinzi sau să-l donezi celor care mai pot profita de el. Cu aceasta vă veți asigura că prelungiți durata de viață

a produsului. Găsiți un centru din apropiere unde puteți depozita deșeurile electronice și faceți-o separat de restul deșeurilor menajere.

-EVITAȚI PRODUSELE DIN PLASTIC !

Plasticul este unul dintre deșeurile care durează cel mai mult să se descompună, precum și unul dintre cele mai poluante produse care există. Evitați să cumpărați fructe și legume ambalate în tăvi de plastic și cumpărați fructe în vrac. Mizați pe sticle de sticlă în loc de cele din plastic, deoarece există mai multe posibilități de a le reutiliza.

-CREEAZA UN SPAȚIU VERDE PENTRU CASA TA!

Crearea de spații verzi în interiorul locuinței ajută la îmbunătățirea atât a umidității, cât și a temperaturii, astfel încât mizați pe instalarea unei grădini mici în casa dumneavoastră, oricât de mică ar fi aceasta. Poți începe să-ți creezi micul colț verde în casa . Alte sugestii ar fi crearea de covoare verzi de mușchi adevărat pentru a călca desculț, mesele verzi pe care crește iarba, sau pereții verzi și picturile cu legume.

IPOSTAZE ALE PROFESORULUI ÎN DEMERSUL DIDACTIC

*Neagu Silvia Mioara
Școala Gimnazială „Grigore Dimitrie Ghica ”,
Peretu , Teleorman*

De-a lungul ultimelor decade au existat diferite tendințe referitoare la modul de abordare a procesului de predare-învățare, în parte datorate cantității imense de informație oferită de cercetările întreprinse în domeniul tehnologiei educaționale la nivel mondial și în parte schimbărilor permanente care au avut loc la nivel economic, politic și social care au avut loc în țara noastră. Aceste abordări diferite au condus în final la trecerea accentului de pe rolul de comunicator al profesorului pe acela de formator al elevului comunicator, putem spune, astfel, că rolul profesorului este de a-l ajuta pe elev să devină el însuși comunicator în așa numita —abordare comunicativă . O bună relație de comunicare profesor-elev implică o autodisciplină pe care profesorul trebuie să și-o perfecționeze pentru a putea să-și armonizeze tonul vocii, limbajul trupului și personalitatea pentru a contribui la succesul comunicării.

Un profesor care nu începe niciodată la fel orele, care aduce în fiecare zi o noutate, un element-surpriză va imprima, fără voia sa, aceleași înclinații elevilor. Orice profesor descoperă zi de zi, oră de oră noi și noi forme de stimulare a elevilor pe tărâmul creativității. Cadrul didactic cu adevărat valoros este acela care inspiră elevul; îl pune pe gânduri; îl determină să emită judecăți de valoare prin propriul său efort, să realizeze creații de un nivel la care nu credea că poate ajunge vreodată. Putem fi creativi în proiectare, în adaptarea unor metode clasice la cerințele moderne, în crearea orarului, în găsirea și aplicarea de forme și tehnici de evaluare, proiectarea și desfășurarea activităților extracurriculare, în construirea relației învățător-elev, în activitățile cu părinții, etc. Atitudinea creatoare a profesorului este garanția constantă a sporirii creativității elevilor.

Pentru a fi un dascăl eficient acesta trebuie să fie în primul rând un bun comunicator. Între profesor și elev, în cadrul procesului de predare învățare, dar și în sens mai larg în cadrul

procesului instructiv-educativ, trebuie să se stabilească o relație confortabilă bazată pe înțelegere perceptivă și răspuns mutual. Profesorul de astăzi trebuie să fie capabil să îmbine metodele tradiționale cu cele moderne, atât în procesul de predare-învățare, cât și în cel de evaluare, trecând astfel de la stilul tradițional unde procesul didactic era centrat pe profesor, către cel modern, centrat pe elev unde cadrul didactic nu mai este leaderul tuturor activităților ci se află pe rând în multiple și diferite situații și ipostaze.

Lucrarea de față își propune să prezinte câteva dintre ipostazele în care se află pe rând profesorul în sala de clasă și anume acelea de conducător, evaluator, organizator, susținător, participant, profesorul ca sursă de informații, tutore și investigator

Profesorul în ipostaza de **conducător** controlează toate activitățile de învățare din fața clasei, nu numai *ce fac* elevii, dar și *ce spun* elevii și chiar *când* spun. Este asemănător unui leader autoritar, iar activitățile de predare-învățare se rezumă la un monolog continuu la care elevii sunt doar spectatori nu și interlocutori.

În ipostaza de **evaluator** profesorul nu are numai rolul de a observa progresul înregistrat de către elevi de-a lungul unei perioade de timp sau la sfârșitul unui capitol, unități de învățare, dar și acela de a măsura și corecta sau îndrepta greșelile elevilor printr-un proces de feed-back. Aici se impune să aducem în discuție momentul ideal pentru a corecta un elev, acesta depinzând într-o foarte mare măsură de tipul activității evaluate. Dacă este vorba de probe scrise este foarte clar că ele se discută în momentul în care acestea sunt aduse corectate în fața clasei. Și aici exista mai multe modalități și anume discutarea individuală a greșelilor în particular sau discutarea greșelilor majore repetate la nivel de clasă.

Principalul scop al profesorului ca **organizator** este acela de a comunica elevilor ce se așteaptă de la ei: ce trebuie să facă, să le explice cerința sarcinii, să dea explicații cât mai clare într-un limbaj cât mai simplu și accesibil elevilor, să înceapă activitatea oferindu-le un model și apoi să organizeze feed-back-ul când activitatea s-a încheiat.

În activitatea de predare-învățare-evaluare profesorul este adesea nevoit să-și încurajeze elevii să participe la lecție. În rolul său de **susținător** profesorul stimulează activitatea elevilor prin aprecieri, îndemnuri, prin încurajarea eforturilor pe care ei le fac.

Profesorul **participant** ca egal al elevilor în diferite activități educative nu va face altceva decât să îmbunătățească atmosfera din clasă și totodată să le dea elevilor ocazia de a-l trata ca pe unul de-al lor în simulări sau jocuri de rol. Un dezavantaj al acestei ipostaze ar fi acela că profesorul ar putea avea tendința de a domina activitatea, deoarece ar putea cunoaște fiecare detaliu.

Văzut că **sursă de informații** profesorul nu intervine în activitățile ce se desfășoară în sala de clasă, el fiind doar un simplu observator a cărui prezență se face simțită când elevul are nevoie de o anumită informație sau de o confirmare. Cu alte cuvinte profesorul în această ipostază trebuie să fie oricând gata de a răspunde la solicitările elevilor fiind perceput ca o sursă ambulantă de informații. În același timp profesorul supraveghează discret, fără a interveni în realizarea sarcinii de lucru.

Vorbim de rolul de **tutore** al profesorului când acesta este atât îndrumător cât și o sursă de informații pentru elevi și se întâlnește îndeosebi în acele situații în care elevii sunt implicați în activități independente și apelează la ajutorul profesorului numai pentru a fi îndrumați, dacă s-au împotmolit în realizarea sarcinii, sau au nevoie de vreun sfat, sau pur și simplu au simpla nevoie de confirmare că au înțeles ce trebuie să facă sau au lucrat bine până în acel punct.

Profesorul **investigator** este acela care își investighează și autoevaluează activitatea în mod constant și care își pune întrebarea —Ce se întâmplă?, observând în același timp ce merge și ce nu merge în activitatea sa de cadru didactic, ce metodă merge la fiecare clasă, evitând să

abordeze acele tehnici și stiluri care nu dau roade la diferite clase, experimentând noi tehnici și metode alternative de predare, îmbinând metodele tradiționale cu cele moderne.

Alte competențe care completează profilul dascălului și care merită menționate, fără a epuiza spectrul, ar putea fi acelea de a fi: consilier, administrator, supervisor al progresului în domeniul metodicii predării disciplinei, supervisor al integrării elevului în viața școlii, susținător, motivator, artizan al formării grupurilor și al abilităților de lucru în echipă. Astfel rolul de comunicator al profesorului se concretizează ca un rol esențial care contribuie la procesul de predare-învățare, și care necesită diplomatie și încredere pe lângă multe alte abilități, dar care oferă și recompensa de a contribui la formarea tinerilor. Îmbinând astfel stilul tradițional cu cel modern, interpretând rolurile mai sus menționate și alegând cu grijă metoda cea mai eficientă în funcție de specificul vârstei, nivelul elevilor, locul în orar și numărul elevilor din grupă.

Bibliografie:

1. Andrei D., Anghel C.A., Andrei A., Căpriță P., (2014) Creativitate și inovație în învățământ, CCD Buzău
2. Bontaș, I., (2001) Pedagogie. Tratat. Editura BIC ALL, București

ACȚIUNI SUSTENABILE DE ÎMBUNĂȚĂȚIRE A MEDIULUI EDUCAȚIONAL

*Profesor, Niculae Antonica- Constanța
Școala Gimnazială Beuca, Loc. Beuca, Jud. Teleorman*

„Educația este cea mai puternică armă pe care o poți folosi să schimbi lumea” afirma Nelson Mandela. Urmărește satisfacerea nevoilor prezentului fără a compromite posibilitățile generațiilor viitoare.

Un grup deosebit de important de destinatari ai conținuturilor educative privind dezvoltarea durabilă este constituit de copii și tineri, deoarece aceștia reprezintă baza unei generații care ar trebui să preia aceste principii în sistemul propriu de valori, orientându-și stilul de viață în consecință. Educația în acest domeniu ar trebui să se facă și în ciclul preșcolar. Cunoștințele trebuie transmise nu doar prin intermediul conceptelor, ci, mai ales, prin predarea bazată pe simțuri și experiențe practice.

De asemenea mediul familial joacă un rol extrem de important. Acesta constituie baza oricărei forme de educație formală pentru dezvoltare durabilă, sustenabilă. Consilierea familiilor în privința aplicării principiilor dezvoltării durabile în viața de zi cu zi reprezintă, unul dintre cele mai importante elemente ale educației informale din acest domeniu.

Crearea unui portal de internet atractiv, care să conțină informații actualizate frecvent, materiale publicitare și educative, care să poată fi folosite de profesori, asociații, administrația locală și de toate părțile interesate de promovarea dezvoltării durabile. Ar fi de asemenea util să existe o colaborare regulată cu alte instituții, asociații și fundații care se ocupă de dezvoltarea durabilă.

O importanță semnificativă o au programele de schimburi internaționale de elevi și studenți, al căror obiectiv principal este, printre altele, conștientizarea valorilor diversității culturale și ale toleranței, precum și promovarea unor soluții diverse în domeniul dezvoltării

durabile. Programe ca ERASMUS, SOCRATES, GRUNDTVIG, TEMPUS etc. au fost și rămân un element educativ fundamental, promovând schimbul cotidian de experiență cu privire la stiluri de viață durabile și difuzarea bunelor practici din acest domeniu.

Trebuie aprofundată și educația în domeniul protecției mediului, care trebuie să aibă ca obiectiv principal promovarea sprijinului pentru punerea în aplicare a drepturilor din a treia generație. Acest efort educativ vizează: utilizarea rațională a energiei, promovarea surselor de energie regenerabile și a mijloacelor de transport ecologice, consumul durabil, utilizarea etichetării ecologice și a celei privind consumul energetic, importanța producției agricole ecologice, reciclarea.

Sistemele de formare profesională să fie mai flexibile, de exemplu prin proceduri mai rapide de validare a cunoștințelor dobândite prin metode de educație informală, pentru a facilita persoanelor lipsite până în prezent de formare profesională accesul neîngrădit la aceasta. Un exemplu bun este oferit de modelele finlandez și olandez de certificare și validare a competențelor profesionale dobândite prin metode informale.

Pentru garantarea accesului la educație și la formarea profesională de calitate, precum și pentru asigurarea continuă a calității educației trebuie respectate obiective specifice:

- Îmbunătățirea sistemului de asigurare a calității în învățământul preșcolar, primar și secundar și formarea profesională inițială, prin susținerea unităților de învățământ preuniversitar în vederea perfecționării managementului și a capacității de furnizare a calificărilor relevante pe piața muncii;
- Ameliorarea sistemului de asigurare a calității în învățământul superior prin susținerea universităților în vederea îmbunătățirii managementului și a capacității de furnizare a calificărilor relevante;
- Îmbunătățirea calificării profesorilor, formatorilor și altor categorii de personal din educație și formare, prin sprijinirea formării inițiale și continue a acestora;
- Lărgirea cadrului de stimulare a învățării pe toată durata vieții prin sprijinirea furnizorilor de formare, în vederea dezvoltării sistemului de asigurare și management al calității;
- Sprijinirea obținerii de cunoștințe și competențe superioare de către tinerii cercetători, prin extinderea oportunităților pentru studii doctorale și post-doctorale;

Bineînțeles, rezultatele unui sistem de învățământ depind, într-o măsură importantă, de cheltuielile publice în educație, iar România are un buget al educației mult inferior celorlalte țări membre ale UE.

Studii efectuate de-a lungul timpului au evidențiat faptul că ameliorarea învățământului are un impact semnificativ asupra a cinci dimensiuni economice cheie: accelerarea dezvoltării economice, întărirea coeziunii sociale, îmbunătățirea sănătății și a încrederii în sine, diminuarea criminalității și a costurilor de justiție și întărirea democrației și a conceptului de cetățean.

În consecință, îmbunătățirea sistemului de educație duce la reducerea ratei șomajului și a riscului de sărăcie, precum și la îmbunătățirea nivelului de trai și a speranței de viață. Mai mult decât atât, educația poate reduce riscul manipulării politice, comerciale și religioase, întărind democrația și implicarea civică.

Bibliografie:

1. Mihaela Roberta Stanef, *Sistemul educațional din România, disparități dintre mediul urban și cel rural*, Academia de Studii Economice din București, 2013, pp. 83-93.
2. <http://www.actionamresponsabil.ro/avem-nevoie-de-educație-în-spiritul-dezvoltării-durabile/14595>.

CREAREA UNUI MEDIU EDUCAȚIONAL OPTIM

Prof. Fierăscu Petia

Școala Gimnazială „Mihai Eminescu” Roșiorii de Vede

Școala în țara noastră a fost întotdeauna o organizație cu obiective și mijloace rigid stabilite pentru a le atinge. Dar chiar și în acest cadru, școlile diferă semnificativ unele de altele în modurile de organizare a activităților lor. Prin urmare, alegerea de către părinți a școlii pentru copilul lor a fost întotdeauna o problemă dificilă. Pe de o parte, toate școlile sunt diferite, fiecare având propriul mod de a construi mediul educațional în care trăiesc copiii pe parcursul tuturor anilor de studiu, iar pe de altă parte, era dificil pentru un părinte să obțină informații sigure despre ceea ce o anumită școală este ce cerințe le pune copiilor, cum se simte copilul în ea.

În ultimii ani, situația în învățământul școlar s-a schimbat. Școlile au câștigat mult mai multă libertate și independență, au apărut multe tipuri diferite de școli, iar numărul de sarcini interne specifice pe care fiecare școală le-ar putea pune și rezolva a crescut. În prezent, experimentarea în domeniul învățământului secundar general este reprezentată de o mare varietate de domenii: programe de autor, nivel de conținut al educației, tehnologii pedagogice inovatoare și forme de organizare a procesului de învățare, împrumut de tehnologii pedagogice devenite clasice în străinătate (de exemplu, Școala Waldorf etc.).

Dar aceasta a condus la faptul că incertitudinea situației psihologice din școli a crescut și mai mult, iar problema studierii și descrierii mediului educațional specific unei anumite școli a devenit și mai urgentă în practică. Mediul educațional depinde în mare măsură de cultura psihologică, care determină atitudinea acestuia, în special, față de orientarea educației și, în general, atitudinea față de copil, creșterea, pregătirea și dezvoltarea acestuia.

Mediul educațional al unei școli nu poate fi evaluat prin indicatori pur cantitativi sau reconstruit normativ. Unul și același mediu educațional poate fi optim pentru dezvoltarea la o etapă de vârstă sau cu unele caracteristici individuale ale unui copil și poate împiedica dezvoltarea eficientă la o vârstă diferită sau cu alte caracteristici individuale de personalitate ale elevilor. O caracteristică integrală rezultată a mediului educațional este criteriul dezvoltării mentale în componentele sale intelectuale, sociale și personale.

O premisă esențială este ideea că, cu toată varietatea de medii educaționale implementate în anumite școli, acestea pot fi clasificate într-un anumit fel, pe baza ținutelor lor interne pentru funcționarea școlii ca organizație.

Din punctul de vedere al cercetătorilor americani, un factor mai semnificativ al eficienței școlii este cel organizatoric, care asigură solidaritatea ideilor profesorilor despre datoria lor profesională, capacitatea acestora de a lega opiniile pedagogice personale atât între ele, cât și cu elevii, și sprijin pentru inițiativa autonomă a cadrelor didactice de către administrația școlii.

Abordarea savantului rus V.I. Slobodchikov, care, pe de o parte, înscrie mediul educațional în mecanismele dezvoltării copilului, definindu-i țința și scopul funcțional, iar pe de altă parte, identifică originile sale în obiectivitatea culturii societății.

ACTIUNI SUSTENABILE PENTRU CONSTIENTIZAREA PROBLEMELOR DE MEDIU

*Prof. Drăgoi Doina
Liceul Tehnologic „Virgil Madgearu” Roșiorii de Vede*

Schimbările climatice și degradarea mediului sunt probleme cu care ne confruntăm la nivel național și internațional. Schimbările climatice constituie provocări majore, care vor marca generațiile viitoare.

Abordarea acestora trebuie să aibă în vedere schimbări radicale atât la nivel economic, cât și la nivel social. Educația este unul din pilonii îmbunătățirii răspunsului la schimbările climatice, prin schimbarea comportamentului uman, în vederea protejării naturii și a resurselor. Este recunoscut faptul că educația pentru climă joacă un rol fundamental în adaptarea comportamentală și mentală a societății la schimbările climatice (Harrington, 2008)¹.

Există un interes tot mai mare în rândul tinerilor din România pentru educația privind schimbările climatice și mediul și remarcăm o participare tot mai mare a acestora la acțiuni legate de prevenirea schimbărilor climatice. În plus, s-au luat angajamente pentru lărgirea accesului la educație pentru mediu și climă, prin participarea la acorduri internaționale (spre exemplu, Acordul de la Paris) și prin programe de guvernare recente.

Totodată, au fost aduse modificări la Legea Educației Naționale pentru a include competențele de mediu în rândul competențelor-cheie din lege.

Lărgirea accesului la educația privind schimbările climatice și mediul trebuie să vizeze și reducerea inegalității în sistemul educațional.

Elevii care frecventează școli de elită din București și din orașe mari au în prezent oportunități de a beneficia de educație privind schimbările climatice, multe unități școlare având deja module și programe educaționale pilot.

Pe de altă parte, mediul rural poate oferi mai multe oportunități pentru activități în aer liber, în natură și elevii din acest mediu au în mod tradițional o expunere mai extinsă în viața de zi cu zi la mediul natural.

Un program național de educație privind schimbările climatice și mediul ar trebui să fie suficient de flexibil pentru a permite profesorilor și elevilor să utilizeze instrumente care le sunt la îndemână și să integreze avantajele competitive ale locației în care se află școala în actul educațional privind schimbările climatice și mediul.

EDUCAȚIA - FACTOR CHEIE ÎN PROCESUL DE DEZVOLTARE DURABILĂ

*Prof.înv.primar Bâră Sândica
Bibliotecar Niță Nicoleta
Școala Gimnazială „Mihai Eminescu” Roșiorii de Vede*

Educația este cea mai puternică armă pe care o poți folosi să schimbi lumea”, afirma Nelson Mandela, un instrument de bază în vederea obținerii unui viitor sustenabil. Dezvoltarea durabilă este un concept greu de definit, dată fiind evoluția sa în timp. O descriere originală a acesteia este dată de către Comisia de la Brundtland: „Dezvoltarea durabilă este dezvoltarea

care urmărește satisfacerea nevoilor prezentului fără a compromite posibilitățile generațiilor viitoare de a-și satisface propriile nevoi”. Educația în vederea dezvoltării durabile, denumită pe scurt EDD, nu este un program particular, ci este mai degrabă un punct central, atât pentru multiplele forme ale educației deja existente, cât și pentru cele ce urmează a fi create. Educația privind dezvoltarea durabilă susține eforturile de a regândi programul și sistemul educațional (metodologie și conținut) al societăților slab dezvoltate. Aceasta afectează toate componentele educației propriu-zise: legislație, politică, finanțe, curriculum, instruire, învățare, evaluare ș.a.

Astfel, EDD apelează la procesul de învățare continuă și recunoaște faptul că nevoile educaționale ale persoanelor se schimbă pe tot parcursul vieții lor. Multe persoane și organizații din întreaga lume pun deja în aplicare EDD (de exemplu, un profesor a introdus teme de sustenabilitate în învățământul primar folosind metode participative, un lucrător în dezvoltarea comunității a încercat să sensibilizeze cetățenii cu privire la drepturile care li se refuză, un lucrător din sănătatea publică a organizat un curs de formare prin care îi învăța pe oameni să scoată apa din surse curate). În consecință, există multe programe care folosesc o abordare EDD esențială pentru realizarea durabilității, despre care vă voi spune mai multe în capitolele următoare. Ca și opinie personală, am putea adăuga că educația ar trebui să fie prioritară atât la nivel local și național, cât și mondial. Ar trebui să aibă în vizor o reformă în cadrul fiecărui nivel, de la cel mai mic la cel mai înalt, încât să asigure un viitor sustenabil pentru generațiile prezente, dar și urmașilor acestora, să realizeze dezvoltarea pe mai multe direcții, fără a necesita un mare consum de resurse.

Pe parcursul lucrării vom încerca să răspundem la următoarele întrebări: De ce nu au avut efect progresele realizate în crearea și punerea în aplicare a programelor educaționale din ultimii ani? De ce nu apar reorientări în sistemul educațional al abordării dezvoltării durabile? Ce am învățat până acum? Am explorat toate cauzele și soluțiile? Și dacă răspunsul este NU, atunci ce măsuri trebuie avute în vedere, astfel încât acest răspuns negativ să devină unul pozitiv? Vom susține și argumenta concis subiectul lucrării noastre prin exemple clare și reale, încercând să demonstrăm care este rolul educației în formarea noastră ca oameni și în asigurarea unui viitor sustenabil.

Privind din această perspectivă, în zilele noastre, dezvoltarea durabilă este unul dintre cele mai importante angajamente asumate de către majoritatea țărilor din lume, concentrate practic la nivelul Uniunii Europene (UE), căreia îi revine și îi revine responsabilitatea de a implementa Strategia Europeană de Dezvoltare Durabilă (SDD), adoptată în anul 2001, de către Consiliul European de la Göteborg, revizuită în anul 2005 și reînnoită în 2006. Conform acestei strategii, obiectivele-cheie ale procesului de dezvoltare durabilă sunt:

- Protecția mediului, prin măsuri care să permită disocierea creșterii economice de impactul negativ asupra mediului;
- Echitatea și coeziunea socială, prin respectarea drepturilor fundamentale, diversității culturale, egalității de șanse și prin combaterea discriminării de orice fel;
- Prosperitatea economică, prin promovarea cunoașterii, inovării și competitivității pentru asigurarea unor standarde de viață ridicate și unor locuri de muncă abundente și bine plătite;
- Îndeplinirea responsabilităților internaționale ale UE prin promovarea instituțiilor democratice în slujba păcii, securității și libertății, a principiilor și practicilor dezvoltării durabile pretutindeni în lume.

EDUCAȚIA ȘI SUSTENABILITATEA

*Secretar Roată Marinela
Operator date Brînzoi Adrian
Școala Gimnazială „Mihai Eminescu” Roșiorii de Vede*

Modul în care abordarea educației pentru dezvoltare durabilă (EDD) în școala ar putea fi pusă în legătură cu un proces mai larg de dezvoltare a școlii și de conducere a școlii.

Cât de puternic penetrează sustenabilitatea și educația pentru dezvoltare durabilă valorile și misiunea școlii dumneavoastră? Unele școli au ajuns mult mai departe în această privință și și-au dezvoltat o viziune și o strategie pentru a deveni "școală a dezvoltării durabile" sau "școală sustenabilă". Aceasta numim abordarea EDD prin școala întreagă. În aceste școli, în general, găsim un director puternic și angajat, care este interesat de sustenabilitate și de dezvoltare pedagogică.

- Pentru unele din aceste școli, sustenabilitatea înseamnă în esență operațiuni care au grija mediului,
- Alte școli merg mai departe și integrează ideea sustenabilității și responsabilității globale direct în curriculum și în procesul de învățare

Multe școli nu au abordarea prin școala întreagă a EDD. Cadrele didactice se organizează în echipe pentru a realiza învățarea de acest tip sau dascăli individuali își integrează EDD în disciplina proprie la ore.

Oricare ar fi situația și abordarea particulară a școlii dumneavoastră, Campania pentru Climă poate fi utilizată pentru a învăța despre EDD și pentru a clădi competența școlii și a dascălilor pentru a realiza o asemenea educație. Campania fiind flexibilă, poate fi adaptată la situația și ambițiile dumneavoastră.

Beneficiile formării de competențe a participării la campanie constituie o gamă largă de scopuri și sunt relevante în general pentru dezvoltarea organizatorică și pedagogică a școlii. Activitățile campaniei pot oferi școlii dumneavoastră o platformă de experiențe practice și înțelegerea a ceea ce înseamnă:

- muncind - având în prealabil stabilite rezultatele așteptate ale învățării
- clădind educația prin mai multe discipline de studiu
- munca prin proiecte
- învățare în contextul realității
- parteneriat cu autorități, părinți, întreprinderi și alți membri ai comunității
- cooperare cu cercetarea
- utilizare interactivă a TIC
- cooperare internațională
- investigare de teme complexe ale sustenabilității
- participare a copiilor în procese democratice
- contribuție activă la dezvoltarea durabilă
- inovație

EDD de înaltă calitate implică relații de tip nou între școală și societate și se concentrează pe dezvoltarea potențialului copiilor de a gândi și acționa independent și critic. Participând în campanie, conducerea și personalul școlii va avea posibilitatea de a vedea cum aceasta se realizează în practică.

Învățarea organizațională și dezvoltarea școlii sunt procese de durată și necesită conducere și planificare strategică solidă la nivelul școlii. Acesta este valabil și pentru integrarea EDD.

Există o serie de puncte comune între educația pentru dezvoltare durabilă și dezvoltarea școlii și poate fi foarte productiv, ca acestea să fie integrate în viziunea și strategia școlii.

Multe țări au programe sau centre de competență de unde se poate primi ajutor și informație despre dezvoltarea școlii și conducerea școlii. Legături cu aceste centre ar putea constitui un bun început.

Surse bibliografice:

- **The National College for School Leadership** lucrează pentru a schimba viața elevilor prin conducerea excelentă a școlii (lb. engleză).
- **NCSL gives the green light to schools.** (lb. engleză)
- **What the research says** (lb. engleză)
- Raport NCSL "**Leading Sustainable Schools**" (lb. engleză) (pdf).

Publicația: "**Building capacity and empowerment through ESD**" (pdf)(lb. engleză) editată de rețeaua SEED, Comenius oferă discuții despre relația dintre EDD, conducerea școlii și dezvoltarea școlii.

PROTEJAREA MEDIULUI ÎNCONJURĂTOR

*Prof. Bolog Ionuț
Casa Corpului Didactic Teleorman*

Acțiunea umană cunoaște în prezent o amploare nemaiîntâlnită, perturbând sau chiar nimicind echilibre ecologice milenare. Omul a descoperit ascunzișul bogățiilor naturale și răpit comorile naturii, a dibuit puterea izvoarelor și le-a robit. Omul, „robotul de odinioară”, a smuls tainele puterii naturii și a făcut ca în iureșul înălțării lui, natura să se apere tot mai săracă, tot mai primejduită. Pădurile s-au retras din fața plugului, sălbăticiunile și-au schimbat nișa ecologică în mici pustietăți, multe din ele pierind în fața trufașului om. Accidentele ecologice se înmulțesc. Statisticile de tot felul descriu, în limbajul lor crud și indiferent, agravarea unor boli de care nu se știa sau pe care omul le socotea cel mult incipiente.

Referindu-ne la poluare, în general, și la efectele nocive ale acesteia asupra sănătății și confortul omului, în special, este util să amintim două noțiuni multă vreme considerate sinonime și care nici astăzi nu sunt acceptate de toți cercetătorii ca total diferite. Este vorba de poluarea și impurificarea mediului. Câte ceva s-a realizat în privința inventarierii factorilor de risc, a conservării unor ecosisteme, curățirii unor cursuri de apă, ocrotirii unor specii de animale. S-au conturat însă, aproape pretutindeni, orientări mai multe, referitoare la ceea ce ar trebui să însemne „o morală a mediului înconjurător”. Ea îi contestă omului dreptul de a transforma după propria voință toată suprafața Pământului, de a-i violența mecanismele intime care întrețin echilibrul structurilor, căci asemenea acțiuni sunt potrivnice intereselor vitale.

Iată de ce, pe plan formativ, pregătirea elevilor cu o concepție și o conduită ecologică bună devine o cerință deosebit de importantă pentru orice demers educativ, școlar și extrașcolar. Apărarea mediului a devenit o problemă de practică socială și, ca urmare, școala trebuie să facă acest exercițiu social cu întreaga populație școlară care va avea răspunderi mari și concrete în gestionarea rațională a tuturor condițiilor de mediu social și natural.

Școala este chemată să determine nu numai sentimente de admirație pentru frumusețile naturii ci și convingeri și deprinderi de conservare și dezvoltare a mediului înconjurător.

Școala în ansamblu, prin întregul ei proces instructiv-educativ, trebuie să urmărească, în ultima instanță, trezirea spiritului de independență, de formare a capacității de autoinstruire și autoeducație ecologică la elevi.

Munca de îndrumare și conducere sistematică desfășurată în școală trebuie privită ca un proces vital în vederea realizării unui salt calitativ în activitatea educativă. Școala este o instituție în care nu numai se învață carte ci ea reprezintă în același timp un mediu educativ. În acest mediu, elevul trăiește intens și se formează în direcția valorilor cultivate în școală, ca și în direcția acțiunilor ce se întreprind aici în mod sistematic.

În amplul proces de formare a omului este deosebit de important ca viața din afara școlii să continue, să completeze, să consolideze și să desăvârșască opera educativă al cărei fundament îl zidește școala.

BIBLIOGRAFIE :

Colecția – Terra Magazin

Encarta – Enciclopedia 2001

Stelian Turlea – S.O.S. Natura în pericol – Ed. Politică

